

C:\Users\Plazma\Desktop\A\JFK03_-_Mec_a_tomahawk.PDB

PDB Name: JFK03_-_Mec_a_tomahawk
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.11.2006
Modification Date: 17.11.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent John Francis Kovář
3

MEČ A TOMAHAWK

Miroslav Žamboch
&
Jiří W. Procházka

MORŠKÁ ZMIJE

Voda Atlantiku měla stejnou barvu jako obloha, špinavá šed' stolu v zapomenutém baru na poslední výpadovce z města. John František Kovář si otřel tvář, aby se alespoň na chvíli zbavil pálivého pocitu v očích. Zbytečně, další vlna se rozbila o příliš nízký bort a opět měl ledovou vodu až na holém těle. Pohledem sklouzl po mužích rozsazených na lavicích a polehávajících na proutěných rohožích mezi balíky s proviantem a sudy s vodou. Sto padesát chlapů, třicet tři párů vesel, jedna čtvercová plachta na na pohled až příliš vetším stěžni. Tohle byla šílenost, největší a něj riskantnější šílenost jeho života, plavit se na otevřené lodi, pětáctýřicet metrů dlouhém drakkaru, přes oceán. Jistě, s neskutelným štěstím za sebou nechali Island, Orkneye, Shetlandy, Grónsko. Ta nejhorší část cesty k břehům Severní Ameriky, případně Vinlandu, jak ji nazývali Vikingové, je ještě čekala. Další vlna, plavovlasý démon Snori Sturlurson se opřel do kormidelního vesla a vyrovnal loď, aby co nejlépe klouzala pro táhlých, hrozivě vyhlížejících vlnách. JFK vzhlédl k obloze. Potemněla, v šedi se zformovala nižší a sytější clona mraků.

"Tříměsíční plat za nejzaplivanější pajzl, co existuje," zamumlal a snažil se přitom nevnímat chuť soli mezi zuby.

A všechno začalo tak dobře.

Ljuba Bytewská, šéfka Krizového oddělení Divize pro potírání interdimenzionálního pašování si ho po nutném zotavení v nemocnici a následné měsíční rekonvalescenci, která ve skutečnosti představovala tvrdou fyzickou práci spojenou s neméně namáhavým studiem, zavolala do své pracovny. Kovář měl pocit, že od chvíle, kdy začal pracovat pro Agenturu, právě ona představuje jediný stabilní bod v jeho životě. Stále to byla ta pevně stavěná žena bujných, ale současně dokonale definovaných tvarů, které by každého příznivce umírněného baroka uvedly do vytržení. Její obličej i nadále působil sympaticky, oči střídavě vstřícné a ocelově tvrdé; z každého slova číselo, že se za tou tvář moderní Věstonické Venuše skrývá dokonale fungující mozek.

"Spolu s komtesou de Villefort a Vincentem Vegou jste si vedli víc než dobře," prohlásila zvučně, zatímco nalévala sklenku prominentního koňaku. "A to i za cenu značných osobních obětí."

Kovář věděl, že většího uznání se od ní nedočká.

"Podle tradice je každá třetí mise odpočinková. Taková zasloužená placená dovolená někde na pláži, kde potřebujeme na pár týdnů hlídače. Vaše první mise byla sice... ehm, ehm..." nasadila svůj pobavený výraz, "mírně specifická, ale usoudila jsem, že si dovolenou zasloužíte víc než kdokoliv jiný."

"Myslíte pláž, žhavé ženy a studené koktejly?" nadhodil.

"No, pokud byste měl zájem o studené ženy a horké pití," odpověděla s přimhouřením očí, "i to by se dalo zařídít."

"První varianta se mi zamlouvá víc," odpověděl tehdy a vidina pruhu bílého písku ověšeného zelení palem schovávající dobře zásobený bar mu nepřípadala vůbec špatná.

Vlna udeřila do lodi, klinkerová obšívka se otřásla a vibrace vytrhly Kováře ze vzpomínek. Blížila se další bouře, už o tom nebylo pochyb.

"Jonhe!" oslovil ho typickou severánskou výslovností Spár Gurgysson, podsaditý chlapík s orangutaníma rukama, a podával mu džbán plný horkého piva. Kuchař právě uhášel oheň. "Tohle je poslední teplý jídlo pro příštích pár dní." Kovář poděkoval úšklebkem, přijal korbek a nalil ho do sebe právě tak rychle, aby vychutnával sladkou chuť piva a

současně mu teplý nápoj prohrál prochladlé vnitřnosti. Přitom vnímal závistivé pohledy okolních mužů. Na rozdíl od Gurgyssona by využili příležitosti a o jeho díl ho připravili. Čekali je několik zatraceně mokrých dní. O většinu vodě odolných celt, které chránily loď i posádku před nepřízní počasí a vlnami, přišli před třemi dny při krátké, ale o to zuřivější smršti.

"Pro některé to bude poslední jídlo do doby, než se probudí ve Valhale," zabručel někdo.

"Šťastní chlápci, při představě, jak se budu po téhle bouři cítit já, jim už teď závidím," utěl škarohlída muž připomínající skřeta.

V ramenou byl širší než většina ostatních, ale minimálně o hlavu a půl menší než druhý nejmenší z nich. Patřil k okruhu velitelů okolo Snoriho a byl mezi posádkou oblíbený pro své nekonečné košilaté historky, jmenoval se Jori Loset.

Kovář se na něho přátelsky zašklebil.

"Valhala, tam bude aspoň teplo," přinutil se říct, aby překonal drkotání zubů.

Štědrá sprška pěny je obšťastnila všechny stejně, okamžik prskali vodu.

"Pivo, medovina," pokračoval Kovář, zatímco si odplivovali a oklepávali se. "Spousta dobrého jídla," ukázal na kuchaře s pomocníkem pečlivě ukrývající jejich skrovné zásoby, "hezky holky, na který bude mnohem lepší pohled než tady na Spára, ať nás Thor netrestá za jeho ošklivost."

To už naslouchající muži nevydrželi a vyprskli smíchem, současně drakkar najel na vlnu a paluba pod nimi se zvedla v ostrém úhlu, až všichni popadali.

"A hlavně mi tam tady Jori nebude šlapat do obličeje," dokončil, zatímco se snažil vyhrabat zpod hromady chechtajících se mužů.

Bouře udeřila se zlým zavytím větru, temné hučení vln se změnilo v dunění vodních lavin valících se nepřetržitě odkudsi shora a světlo dne ztmavlo v mokré šero.

Snori Sturlurson se teď o kormidelní veslo dělil s Olavem a Ormem Brigvassonovými a snažili se za každou cenu udržet loď ve správném směru, aby se nikdy nestočila k běsnícím vlnám příliš bokem. Sturlurson přikázal vytáhnout na stěžeň pouze ráhno bez plachty. I to stačilo, aby je vichřice hnala vpřed šílenou rychlostí. Ostatní muži se choulili na lavicích a drželi se ze všech sil, aby při náhlých otřesech nevypadli.

Kovář mhouřil oči a snažil se odhadnout, jak dlouho trup štíhlé a na pohled křehké lodi takové běsnění vydrží. Stačilo, aby je zaplavila jediná větší vlna, a plní vody by šli ke dnu. Už tak se jí na dně přelévalo až moc.

"Vylévat vodu!" zařval a ani si přitom neuvědomil, že bez přemýšlení promluvil staroseverštinou.

Hypnotický kurs podpořený dvěma měsíci každodenní praxe nesl své výsledky.

Nečekal, až ho někdo poslechne, zvedl se jako první a natáhl se po džberu. Loď se bez výstrahy prudce naklonila, současně mu podklouzly boty a nezadržitelně se začal sunout k bortu. Zoufale hledal něco, čeho by se mohl zachytit, ale najednou bylo všude příliš mnoho vody. Nahmátl roh lavice, ze všech sil se za něj chytil, ale dřevo prasklo. To znamenalo, že v dalším okamžiku bude spláchnut do moře. Pak, když už věděl, že je pozdě, mu předloktí sešel svěrák. Poté, co záplava pomínula, hleděl do tváře šklebícího se Spára Gurgyssona.

"Už jsem mohl být z téhle sloty pryč!" zakřičel Kovář, aby ho Viking v běsnění větru vůbec slyšel. "To ti spočítám!"

Pak se otočil na ostatní.

"Ke džberům! Nebo si myslíte, že si budu máčet boty sám?!"

Bouře zuřila už druhý den. Sturlurson společně s bratry Brigvassonovými dál zápasil s kormidlem, Kovář nutil posádku k otročině s vaky a džbery. Vody bylo stále všude plno, někteří muži poraženi únavou leželi přivázaní k lavicím neschopni se pohnout. Sám Kovář cítil, že mu docházejí síly. Chlad a nadlidské úsilí je požíralo po čím dál větších kusech, za chvíli z nich nemělo zůstat vůbec nic. Ze tří čtvrtin plný džber mu vyklouzl z neposlušných prstů, současně se stejná věc přihodila McCathailovi, rudovlasému chlapíkovi z Irska. Říkalo se o něm, že je šílenec a berserk, ale Kováři se zamlouval.

"Pustils ho dřív než já," procedil Ir skrze zuby a sehnul se k nádobě.

Z konců dvou copánků mu přitom crčela voda, vousy měl jako štětiny.

Kovář se rozhlédl po umdlévající posádce. Už dlouho nevydrží, to bylo jasné.

"Tenhle chvástavý McCathail z jakéhosi malého ostrůvku tvrdí, že mi dojdou síly dřív než jemu! Vsázím deset stříbrných, že nevydrží!"

Bouře na krátký okamžik polevila, Kovářova slova slyšeli všichni.

"A já dám dvacet každému, kdo vyleje víc džberů než já!" zařval Ir. "Jonhe vždycky moc mluví!"

Někdo se zachechtal, jiný se raději hned natáhl po koženém měchu.

Sázka vytrhla muže z letargie a odevzdání se osudu, najednou začalo vody z lodi ubývat.

"Dvacet stříbrňáků, ti, kdo chrápu, budou do smrti litovat!" zabručel někdo.

Jako by se bouře nechtěla vzdát, přival vody na chvíli všechny oslepil. Když záplava ustoupila, Sverre Bjorkedal klečel na muži, kterého vlna málem strhla s sebou.

"O tebe mi, Knute, nejde, ale toho džberu by bylo škoda," procedil skald mezi zuby, sebral pošramocnému Vikingovi nádobu a sám se dal do práce.

Kovář ležel vedle přesoleného balíku se sušeným masem, otupěle se díval na vlastní ruce, třemi dny máčení ve vodě zbavené jakékoliv barvy, se sedřenou kůží odlupující se v tenkých páscích a se spoustou ran a škrábanců, na kterých se teď v paprscích vycházejícího slunce leskly krystalky soli.

"Fajn dovolená, slunce, šumění moře, romantika," podařilo se mu říct okoralými rty. Už mu nebyla zima, nebo ji necítil.

Ljuba Bytewská mu podala obálku s ručně psanými rozkazy a diskem, na němž byla nahrána data nutná k transportu na místo určení.

"Startovní okno je naplánováno na pozítří. Tým doktora Carla Marii už na vás čeká. Zastavte se, aby mohli naladit bránu na vaše nová biodata. Nechceme, abyste svou pracovní dovolenou začínal pošramocený."

Carl Maria von Wonder byl podle šeptandy největší odborník přes cestování mezi paralelními světy a dokázal dostat agenty i do míst, která ostatní oddělení Agentury označovala za nedostupná. A hlavně - dokázal je dostat také zpět. Zlí jazykové tvrdili, že k tomu ve skutečnosti vůbec nepotřebuje obrovské technologické ústředí ani v CERNu, ani na Moravě pod Macochou, ale stačí mu říct abrakadabra, protože je prý převtělením praotce všech čarodějů.

Kováři to bylo jedno. Von Wonder byl sice divný patron, ale svou práci uměl a to se počítalo.

Naznačil zasalutování a otočil se k odchodu, když se před ním bezhlučně otevřely pneumaticky ovládané dveře. Bez klepání mohlo do pracovny Ljuby Bytewské vstoupit jen několik málo lidí. Divizní, případně sám hlavní šéf Agentury - ani jednoho z nich Kovář dosud neviděl. Dál ještě jakýkoliv kurýr se zprávami úrovně utajení 1. Když Kovář spatřil soustředěním bezvýraznou tvář datového kurýra se stínícím magickým tetováním na spánku, věděl, že se stalo něco špatného, a měl nepříjemné tušení, že jeho pracovní dovolená právě skončila.

"Johne, počkejte prosím na chodbě," požádala ho Bytewská a tázavě se podívala na posla.

"A to je to, proč jsem tady," zamumlal Kovář.

"Jonhe, seš při smyslech?" ozval se McCathail. "Napočítal jsem čtyři sta dvacet jedna vylitých džberů."

Kovář se převalil na bok a málem přitom zasténal. Všechno, kosti, klouby, svaly, a to i ty, o nichž neměl tušení, že existují, ho nepředstavitelně bolelo. On množství vody, kterou vylil z lodi, nepočítal. "Vymýšlíš si," řekl chraptivě, "nevěřím, že umíš počítat víc než do tří." Ir se zachechtal, znělo to, jako když se otáčí puklý mlýnský kámen. "Já jich mám jen čtyři sta dvacet, vyhráls," dodal Kovář. "My Irové už jsme takoví, musíme vždy vyhrát," zabručel spokojeně McCathail. "Nebo slavně prohrát."

Može se zklidnilo, jen občas se přes bort drakkaru přehnala řídká sprška pěny, svěží bríza se opírala do z poloviny vykasané plachty a hnala je vpřed. Snori Sturlurson stál u kormidla opět sám. Kovář nemohl neobdivovat nadlidskou vytrvalost plavovlasého severana. Nebyl to nejsilnější muž posádky, ale měl v sobě jakousi ocelovou pružinu, houževnatost a v očích vůli velitele, která z něj dělala skutečného jarla. Možná krále. Kováře pobavilo, že po tak krátké době v tomhle světě začíná uvažovat jako muž téhle doby. "Už tu není ani kapka!" prořízl unavené ticho vzteklý hlas. Byl to bas, který mohl vznikat jen v hrudi velké jako sud a Kovář poznal, komu patří, aniž by se otáčel. Promluvil Thori Sigfússon, obrovitý Gotlandčan, poslední muž, který se kromě Sturlursona držel na nohou. Opatrně se motal mezi ležícími Vikingy s poloprázdným vědrem a vyždímaným hadrem vody.

"Čtyřikrát sto a dvacet jedna věder vody k tomu a loď je suchá do poslední kapky!" stěžoval si.

"Nemůžeš čekat na další bouřku. Neporazil jsi mě," odpověděl mu McCathail, aniž by se pohnul z místa, kde ležel. "Půl vědra se nepočítá."

Sigfússon se podíval do nádoby, přehlédl drakkar a nespokojeně se zamračil, až se mu obočí spojilo do jediné huňaté čáry. Mohl si ho česat stejně jako svou černou bradku.

Pak se v jeho drsné tváři objevil úsměv a na okamžik vypadal jako velké dítě, které našlo svou oblíbenou hračku.

Postavil vědro, rozepnul si kalhoty a vymočil se do něj. Kovář zkonstatoval, že jeho močový měchýř je stejně bohatýrských rozměrů, jako celý Sigfússon, ale ani to nestačilo.

"Hej, chlapi, pomozte mi porazit našeho malého Ira!" zaburácel Thori a zavázal si kalhoty.

První se s hekáním postavil Spár Gurgysson, za ním následovali další.

Netrvalo dlouho a Sigfússon ukazoval McCathailovi plné vědro.

"Je plné?"

"Je," procedil McCathail znechuceně. "A dej ty chcanky pryč ode mě, smrdí to, jako byste všichni líhali s kozlem."

S všeobecným chechotem letěl obsah posledního vědra přes palubu a Sigfússon se naparoval jako páv. Kovář se k všeobecnému veselí nepřipojil, v myšlenkách se opět vrátil do minulosti.

Když se tehdy za necelých deset minut do pracovny Ljuby Bytewské vrátil, bylo mu jasné, že dovolená skončila a problémy nejsou na cestě, ani neklepou na dveře, ale už mají obsazena všechna místa v první řadě.

"Přišli jsme o agenta - rezidenta," řekla šéfka Krizového oddělení Divize pro potírání interrealitního pašování stroze.

"Jedná se o věc větší, než je pár tun magické substance v nesprávném světě. Někdo chce změnit historii kmenového světa."

Kovář tehdy ani teď přesně nechápal, co to znamená, ale pomalu si už začal zvykat.

"A protože k tomu chce použít prostředků, které do dané reality nepatří, týká se to vlastně i našeho oddělení," pokračovala Bytewská.

Kovář věděl, že se za tím skrývá něco víc. Taková práce byla jako dělaná pro Military divizi a její jednotky skrytých zásahů. Přesto se neptal a vyčkával.

"Potřebuji, abyste ihned šel do akce. Ihned znamená..." podívala se na monitor obrazovky, na nějž Kovář neviděl.

"Zítřka, v sedm hodin třináct minut patnáct sekund přesně," napověděl jí hlas doktora Carla Marii von Wondera linoucí se z neviditelného reproduktoru. "Další okno bude k dispozici až za téměř dva měsíce."

"Máte čas na základní hypnotický kurs jazyka, který urychlí osvojování staroseverštiny v praxi, absolvování přípravné regenerační kúry a těsně před misí briefing."

Hlas Ljuby Bytewské byl stroze úsečný a zatímco mluvila s Kovářem, její oči těkaly po monitoru, na kterém se zřejmě

odvíjely další a další informace.

"Budu mít partnera?" zeptal se Kovář.

Při vzpomínce na události okolo Napoleonova souboje s tajemným X-Hawkem a mučírnu se mu do neznáma samotnému příliš nechtělo. Bylo to horší než průzkumná mise v Afghánistánu.

"Komtesa de Villefort ještě není v pořádku, navíc, mezi Vikingy je jako žena nepoužitelná."

"Vega?" nadhodil Kovář další jméno.

S Vincentem Vegou už několikrát pracoval a věděl, že je dobré mít toho mlčenlivého muže po svém boku. Jeho přítomnost často představovala rozdíl mezi životem a smrtí.

Bytewská se naklonila přes stůl blíž ke Kováři.

"Vincent je jako neřízená střela, JFK, a vy to dobře víte. Potřebuje cíl. Když mu dám cíl, s pomocí holých rukou si obstará nůž, pak pistoli, letadlo a nakonec odněkud ze země vydupe atomovou bombu a cíl vymaže z povrchu zemského. Vás čeká delikátní práce, nepotřebuji, abyste spolu vyhubili polovinu obyvatel zeměkoule ve světě, který poměrně přesně odpovídá zhruba desátému století naší vlastní historie. Pokud vše dopadne dobře, v příhodnou chvíli vás kontaktuje náš další agent. Kdo to bude, zatím nemohu říct. Váš čas běží, kapitáne," ukončila rozhovor.

Kovář se otočil k odchodu, ale ve dveřích se zastavil.

"A co říkáte Vegovi o mně?" zeptal se.

Bytewská se usmála a na okamžik zmizely z její tváře vrásky vyryté nekonečnými starostmi.

"Zeptejte se ho na to sám. Ale pevně doufám, že až se v pořádku vrátíte, budete mě bránit před oběma, Vegou i komtesou. Budou mít chuť roztrhat mě, až zjistí, že jsem vás někam poslala bez backupu."

Na okamžik se zamyslela.

"No, s Vegou bych si možná poradila, ale Villefortová mě rozporcuje na malé kousky a předhodí krokodýlům, pokud se vám něco stane."

UPROSTŘED VOD

"Pořádnou porci jídla pro každého," rozhodl Sturlurson u kormidelního vesla a pokynem přivolal jednoho z bratří Briggvassonových, aby za něj na nějakou dobu převzal místo.

"A rozdělej oheň, potřebujeme pivo. Horké pivo," dodal jarl zachmuřeně.

"Máme poslední sud," upozorňoval Trockel nejspíše.

Kovář s pobavením sledoval, jak se ve tváři kuchaře a správce zásob v jednom sváří chuť na pití s vrozenou šetrností a opatrností - která byla při podobných výpravách zatraceně důležitá.

"Já vím," přikývl Sturlurson a spíš se sevezl, než posadil na jednu z pevně přikurtovaných truhel, která současně sloužila i jako sedátko. "Pokud máme umřít na moři, ať jsou naše vzpomínky na plný žaludek aspoň čerstvé."

Na drakkaru se rozhostil klid rušený jen shonem okolo ohniště a občasným zaklením některého z mužů.

Kovář se natočil, aby mu slunce svítilo na záda, a snažil se zachytit každý z hřejivých paprsků. Oči se mu zavíraly únavou, ale nemohl si dovolit usnout. Ne příliš brzy.

Ze svého místa ho pozoroval Sturlurson, vítr mu už stačil osušit vlasy a zdobila ho plavá hříva kadeří, které mu za bouře vyklouzly z jindy pečlivě upraveného copu. "Dobrá práce, Jonhe," řekl po chvíli jarl.

JFK přikývl. "Tam dole by nám byla zima," ukázal prstem pod dno lodi. Unavený Viking naznačil úsměv, pak jako by někdo zatáhl oponu, zavřel oči a rovnou v sedě usnul.

Kovář vděčně přijal džbán horké tekutiny, chlebovou placku a pruh nasoleného masa a zhluboka se napil, až si spálil hrdlo. Všiml si, že ho Trockel podle pořadí zařadil mezi jarlovu družinu, skupinu pěti mužů, se kterými se radil a debatoval při rozhodování o celé výpravě. McCathail dostal svůj díl jídla hned po něm.

"Za jak dlouho myslíš uvidíme břehy Vinlandu?" vyrušil Kováře z myšlenek Ir.

Oba přemýšleli nad stejnou věcí. Kovář si pokusil představit polohu Grónska, cestu, kterou urazili, a směr víchřice, která je po tři dny hnala k jihozápadu. To znamenalo, že by mohli být docela blízko Baffinskému ostrovu, nebo dokonce New Foundlandu. Jenomže bez navigačního vybavení nebylo jednoduché trefit se na správné místo. I když podle rozkazů, které před misí obdržel, bylo vlastně jedno, zda vplují do Hudsonského zálivu nebo zálivu Svatého Vavřince. Kovář se soustředil, aby si vybavil víc detailů mapy, kterou viděl naposledy před dvěma měsíci. Současně si připomněl krátký briefing těsně před tím, než ho van Wonderovi lidé poslali na cestu.

"Není to náš svět, JFK," varovala ho Ljuba Bytewská svým strohým operačním hlasem, "i když je mu velmi podobný. Podle všeho, co víme, je to realita, kde se určujícím pro další vývoj civilizace má stát setkání původních obyvatel amerického kontinentu a plavců ze severní Evropy - Vikingů."

Kovář už si zvykl na představu nekonečného množství různě příbuzných paralelních světů, jejichž existence závisela na udržování křehké rovnováhy mezi nimi. Přesun objektů, lidí, znalostí z jednoho do druhého mohl tuto rovnováhu narušit. A právě proto zde byla Agentura EF.

"Vikingové už zorganizovali několik expedic, které dopluly až do Ameriky, ale ani jednou neuspěli v budování stálé osady. Vždy jim v tom zabránily nepřátelské vztahy k původním obyvatelům severoamerického kontinentu - indiánům," pokračovala Bytewská.

Kovář se nikdy nepovažoval za mírotvůrce a taky na to svou nadřazenou upozornil. Předstírala, že jeho poznámku přeslechla.

"V souvislosti s vraždou našeho rezidenta máme důvod předpokládat, že se ve věci angažuje i jiná strana. Podle měření našich fyziků byla do světa propašována věc, která tam nepatří a měřitelným způsobem ovlivňuje index stability. Váš

úkol, Johna Františka Kováře, je zabránit intervenci třetí strany do výpravy Snorih Sturlursona - podle analytiků muže, jehož pravděpodobnost úspěchu je nejvyšší. A samozřejmě, najít propašovaný artefakt. Vzhledem k tomu, že zřejmě jde o nějaký druh zbraně, se s ním pravděpodobně setkáte."

"Ještě jeden džbán?"

Kovář sebou trhl a podvědomě vyrazil rukou přímo na krk muže, který ho probral z klímání, naštěstí se včas zarazil. Byl ve střehu, protože poslední varování před misí znělo, že nepřátelský agent může být i mezi Sturlursonovou posádkou. "Máš štěstí, za bouře spadli dva chlapi přes palubu a všichni se shodujeme, že pokud má někdo nárok na přídavek, jsi to ty a Sturlurson," Viking ukázal na spícího náčelníka.

"Jo, rád!" přikývl Kovář a nechal si dolít džbán. "Na věčné potěšení těch, kteří do Valhaly přiletli na křídlech bouře," pozvedl džbán k připitku.

"To je hold hodný skalda," zkonstatoval Sverre Bjorkadel a připojil se. "Až dorazíme do Vinlandu, zazpívám vám píseň o téhle bouři a celé cestě!" slíbil.

Muži zaburáceli nadšením. Kovář si uvědomil, že se stoupajícím sluncem, vypitým pivem a sněženým jídlem se nálada začíná konečně zlepšovat. To bylo důležité, ztraceně důležité.

Sturlurson se probral ještě před polednem, a jakmile spatřil, že je obloha jasná, vytáhl nevelkou destičku s kolíkem a sledoval stín, který slunce na ploše vykreslovalo. JFK věděl, že je to vikingská obdoba kompasu, jednoduché zařízení, které zhruba umožňovalo určit zeměpisnou šířku. Jarl se krmil a stále pozoroval svůj přístroj.

"Jsme jižněji než je Normanské království a severněji než Byzanc," zhodnotil nakonec spokojeně.

Kovář po tisíci zalitoval, že sám nemá žádné vybavení. Kompas s dobrým chronometrem by mu speciální oddělení agentury zabývající se konzervací přístrojů, tedy zpomalováním jejich rychlého rozpadu ve světech, kam nepatřily, dokázalo snadno obstarat. Pokud by je však u něj někdo objevil, případný cizí agent by okamžitě věděl, že Kovář je jeho nepřítel. Bez nápodoby byl JFK jen jedním z mnoha schopných mužů s pohnutými životními osudy, které Snori Sturlurson pod svým velením shromáždil.

Zanedlouho opět vykasali čtvercovou plachtu z plátna a kůže a rozjeli se směrem, který vytyčil vůdce výpravy. JFK s jeho rozhodnutím souhlasil. Vikingové se i bez přístrojů, pouze s minimem vybavení a jednoduchými mapami, na oceánech vyznali. Voda bublala před přídíl a za zádi se tvořila dlouhá brázda, vybraní muži rozvazovali balíky a kontrolovali zásoby ječmene, sobího masa a cibule, zda příliš za bouře nenavlhly.

"Jedem rychle, rychleji než Haraldovy lodě, když utíkal ze Středozemního moře," poznamenal šedovlasý muž, jeden z mála, který i uprostřed oceánu neustále nosil svou zbroj, kroužkovou košili s dlouhými rukávy, která představovala celé jmění. Kovář se na válečníka zamyšleně podíval. On sám rychlost plavby odhadnout nedokázal. Sedm uzlů? Proti nim byl prostě suchozemská krysa.

"Tečka na obzoru!" zaburácela hlídka z příďe.

Zvolání vzbudilo všeobecný rozruch, Sturlurson se se svými nejbližšími rádci shromáždil na přídi, Sverre Bjorkadel se vyšvihl na vyřezávaného hada výhrůžně čnicího před loď a zaclonil si oči před sluncem.

Na chvíli se všichni ztišili, bylo slyšet jen bubláni a syčení vody.

"Je to loď," řekl po dlouhé chvíli.

Olav Fryggvasson se zamračil.

"Nevím o nikom jiném, kdo by se v posledních letech vydal až za Grónsko. A nevím o nikom živém, kromě Leifa Eriksona a jeho synů, kdo by se toho odvážil. Všichni byli na pevnině, když jsme vyjížděli. Nikdo nás nemohl předhonit."

Thori Sigfússon se poškrábal na hlavě. Byl největší a nejsilnější muž na lodi. Zpočátku popichování, kterým ho pár mužů zkoušelo, přehlédli a oni ho pak začali považovat za dobromyslného obra, který si nechá všechno líbit. Dopadlo to tak, že v každé ruce držel za nohu jednoho muže a máčel je ve vodě tak dlouho, až ho požádali o prominutí za své činy nehodné muže, jak je sám označil. Od té doby se mu nikdo neposmíval a všichni tvrdili, že je to velmi moudrý muž, když pohanu netoužil smýt krví, ale stačila mu mořská voda. Několik hodin máčení v mořské vodě, jak po straně poznamenávali poškození.

"Je to ale štěstí, potkat daleko od břehu jinou loď," řekl svým hlubokým hlasem.

"Dobré štěstí nebo špatné štěstí?" opáčil McCathail.

To byla dobrá otázka a Kovář si nebyl jistý, zda to vůbec bylo štěstí nebo smůla. Možná za loď na obzoru nemohla náhoda, ale pečlivé plánování někoho jiného, o kom nevěděl vůbec nic.

"Zajímalo by mě, co jsou zač," zamyslel se nahlas Loset.

"A já bych zase raději nejkratší cestou do Vinlandu," nesouhlasil Gurgysson.

Muži vzrušeně debatovali, Bjorkadel zůstával ve své nepohodlné pozici pozorovatele a vyhlížel vpřed.

"Přibližujeme se k nim," zkonstatoval nakonec.

Část mužů posádky zajasala a někteří tasili meče. Kovář už je znal. Většinu posádky představovali muži, kteří z nějakých důvodů museli opustit rodnou zemi, muži se škraloupem, kteří za sebou zanechali krev nebo se nepohodli s někým mocným. Nikdo z nich nebyl na lodi nováček, zúčastnili se nejednoho nájezdu do Normandie, Irska, Anglie, někteří z nich i do Byzance nebo výprav po Volze do hlubokého vnitrozemí divokých kmenů Pečeněgů a dalších. Jedno měli společné - nebáli se nikoho a ničeho a všichni věřili, že až jednou zemřou na bitevním poli, jejich duše poputují rovnou do Valhaly, nebe válečníků, kde budou až do konce světa jíst, pít a bít se, tak jak to dělali celý život.

"Slíbil jsem, že vás povedu do Vinlandu," oslovil všechny Sturlurson. "V naší dohodě nebylo nic o boji na moři. Pokud na nás samozřejmě nikdo nezaútočí."

Odpověděl mu hurónský smích. Loď, na které se plavili, Mořská zmije, byla busse, čistokrevná válečná loď s vysokými boky, skvělými plavebními schopnostmi, loď vikingských králů. A někdo by ji měl jen tak napadnout?

"Pokud se chceme podívat k té teče na obzoru blíž, chci mít váš souhlas," pokračoval Sturlurson v proslovu, když se muži uklidnili.

"Smetem všechno, co nám stojí v cestě," poznamenal přesvědčeně Jori Loset.

Fryggvasson se na něho pochybovačně podíval.

"Ve středomoří jsem viděl větší lodi, než je tahle. Plivající oheň, střílející kopí jako my šípy. Dokud muž neobjede celý svět, nemůže tvrdit, že ho zná."

Loset jen pokrčil rameny. Fryggvasson uměl číst a psát runovým písmem a to způsobovalo, že ho muži považovali za polovičního čaroděje.

"Rozhodli jste, budeme pokračovat směrem k lodi, do zbraně!" zavelel Sturlurson a odpověděl mu jásot mužů.

Po mnoha dnech na lodi se nudili. JFK se snažil odhadnout, zda je jarl s rozhodnutím své posádky spokojený, nebo ne, ale neproniknutelná tvář blondátého severana neprozradila sebemenší hnutí mysli.

Zatímco se Mořská zmije blížila ke svému cíli, muži otevírali truhlice se zbraněmi, oblékali se do prošívanic, drátěných košil, na bok drakkaru rozvěšovali pestře pomalované štíty a tím ještě zlepšovali ochranu, kterou jim poskytoval před nepřátelskými šípy. Kovář opět překvapilo, jak dobře jsou Sturlursonovi Vikingové na válku připraveni. Drátěné košile se vyvažovaly stříbrem a obvykle je vlastnil náčelník a pár jeho nejlepších mužů, ostatní se museli spokojit s horší ochranou. Meče, které na lodi spatřil, patřily k nejvyšší kvalitě, dovážené z irských klášterů přes přísný zákaz panovníků. Někteří muži, a nebylo jich málo, měli dokonce zbraně z damascéské oceli původem z Byzance a Arábie. Snorimu Sturlursonovi se u pasu nehoupal typický vikingský meč, ale germánská spatha a krátký sax. Zlaté zářící hlavice zdobená barbarským cloisonné způsobem typickým pro dobu chaosu před třemi stoletími, jak se na ni vzpomínalo ve zpěvech, které měl JFK možnost vyslechnout, nenechávala nikoho na pochybách, že kdysi dávno zbraň patřila králi.

JFK přestal sledovat muže a sám se začal připravovat. Orm, jeden z bratrů Brigvassonových, s obdivem pozoroval drátěnou košili, do které se opatrně soukal. Na rozdíl od většiny ostatních zbrojí Vikingů měla rukávy po celé délce paží, sahala až těsně nad kolena a na zádech a prsou v oblasti srdce a páteře ji zesilovala další vrstva kroužků. Orm zkušeně promnul železnou látku mezi prsty.

"Z Birky? Dělaná způsobem dva kroužky s osmi?" zeptal se. "Takové košile nemají ani někteří králové!"

Kovář zakroužil rameny, aby se mu košile lépe usadila na těle.

"Nekoupil jsem ji," odpověděl mladíkovi s úsměvem a připnul si na opasek meč. Byl to typický vikingský meč se skromně zdobenou železnou hlavici a rovnou přičkou, ale s čepeli z té nejlepší damascéské oceli. Nepocházela z žádné z proslulých kovářských dílen doby, ale z kovárny Patrika Bezděcha, agenturního specialisty na výrobu zbraní starými technologiemi. Bylo známo pravdou, že pokud se při výrobě oděvu, zbraně nebo jakéhokoliv jiného předmětu striktně používaly jen technologie vlastní světu, kde měl agent pracovat, Maurbyho efekt rychlé degradace se neuplatňoval a nebylo nutné aplikovat žádné pečetě nebo jiné, technicko-magické konzervační postupy, které například umožňovaly, že letadlo Harrier bylo alespoň krátkodobě použitelné v době napoleonských válek.

Na rozdíl od kovářů devátého a desátého století měl Patrik Bezděch k dispozici nejlepší diagnostické metody a Kovář se mohl spolehnout na to, že v jeho zbrani není žádná prasklina, špatně skovaně místo nebo jiný defekt, který by ho mohl v nejméně vhodnou chvíli zradit. I jeho kroužkové košile byla věnována maximální pozornost. Tady však agenturní technici a historici pouze zkopírovali samotnými Vikingy vyvinutý a později zapomenutý vzor spojování různých profilovaných kroužků, který zaručoval, že kopí vržené plnou silou neproniklo hlouběji než na dva až tři palce. To spolu s prošívanicí zaručovalo, že zranění nebude ve velkém množství případů smrtelné.

Orm Bryggvasson závistivě pokrčil rameny.

"Říkáš nekupoval. No, nemá člověk štěstí každý den, aby zabil v bitvě krále, nebo aspoň mocného jarla. Kdybys náhodou v boji umřel, můžu si tvou košili vzít?"

Kovář ukázal palcem na Spára Gurgyssona.

"Až po něm, řekl si dřív."

"Dobře, když umřeš ty a po tobě Gurgysson, přijdu na řadu já," přemýšlel vážně mladík.

"Ale nikdo z nás přitom nesmí spadnout do vody," upozornil ho s úšklebkem Spár, který právě kontroloval své dva štíty. "Je tu trochu hluboko."

"Neboj," uklidnil ho Orm, "dám na vás pozor."

"Ta loď má dva stěžně," oznámil Bjorkedal náhle.

To vzbudilo nedůvěru a obavy. Loď se dvěma stěžni? Kdo to kdy viděl!

"Nemáš mžitky před očima? Už dlouho neviděl ženskou!" pokřikovali na skalda, ale Kovář ve vtipkování cítil obavy.

Veškerý volný čas v nemocnici a pak při zotavování využil ke studiu, ale zdaleka se nestihl naučit tolik, kolik jako zaměstnanec Agentury potřeboval. Která civilizace byla v devátém-desátém století našeho letopočtu schopná postavit dvojstěžník a vyplout s ním na širý Atlantik? Nevěděl. Na druhou stranu, tohle nebyla Země, ale paralelní svět a on měl zajistit, aby se jeho vývoj ubíral přirozenou cestou bez zásahů zvenčí. Leccos zde mohlo být jinak. A co konkrétně, pravděpodobně nebylo ani v gigantické agenturní databázi.

"Možná bychom se jim přece jen měli vyhnout," promluvil po další hodině Bjorkedal.

Teď už nevyhlížel loď sám, ale společnost mu dělalo několik dalších mužů.

"Zdá se mi, že původně měli tři stěžně, ale bouře je o jeden připravila. A je to mnohem větší loď než Mořská zmije. A vyšší."

Muži, kteří neměli tak dobré pozorovací stanoviště a skaldův ostrozrak, nedůvěřivé zahlučeli.

"Zmije má na délku sto padesát stop," poznamenal někdo skoro uraženě.

"Pokud mě oči neklamou, a viděl jsem už hodně velryb, abych dokázal odhadovat velikost a vzdálenost na moři, tak loď před námi je minimálně dvě stě stop dlouhá, možná i víc."

"Čím větší loď dobudeme, tím víc pokladů budou mít," nenechal se zviklat Jori Loset.

"Vyhňeme se jim!" požadoval někdo. "Žádní lidé nemůžou stavět tak velké lodi, třeba se v ní plaví samotný Thor!"

"Thor by zapřáhl pár beranů a jel by po vodě tak jako ty po sněhu," odbyl ho posměšně McCathail. "Nevěřím, že se jim dokážeme vyhnout, i kdybychom chtěli. Podle toho, co vidím, míří přímo na nás. A řekl bych, že i s pošramocenými stěžni jsou rychlejší než my."

Kovář s ním souhlasil. Plachetnice se natočila, až její stěžně splynuly v zákrytu, a mířila na ně svou přídíl.

Snori Sturlurson se opět postavil ke kormidlu a dál držel zvolený kurs.

"Chtěli jsme boj, budeme mít boj. Co víc si přát?" pronesl téměř zamyšleně.

Thori Sigfússon si nabral vědro mořské vody, z kapsy vyčaroval kousek kaštanového mýdla a začal si pečlivě umývat tvář a vlasy; potom se učesal hřebenem, který nosil na opasku.

Kovář ho při jeho počínání nedůvěřivě pozoroval. Vikingové ho nepřestávali překvapovat.

"Chceš přijít do Valhaly špinavý?" ušklíbl se McCathail a použil další vědro.

"Slibuji, že než se vydáš do Hellu, očistím tě a učešu ti vousy i vlasy," odpověděl Kovář s pokrčením ramen.

Spár Gurgysson se zachechtal a rozhlédl se po ostatních.

"Slyšíte Jonha? Budeme na něj muset dohlédnout, protože po bitvě je každý unavený, že se nemůže ani hýbat! Už se těším, jak bude některé z vás omývat!"

Loď se k sobě blížily, Vikingové postupně rozeznávali víc a víc podrobností. Kovář s nepříjemným překvapením zjistil, kdo na ně pár set kilometrů od severoamerického pobřeží čeká. Střetli se s trojstěžňovou džunkou, teď pošramocenou přestálou bouří. Stále to však byla loď rozměry i technologicky předstihující drakkar o mnoho loďařských generací. Osmdesát metrů dlouhá, s kormidlem na zádi, soustavou plachet s bambusovými vzpěrami, které je měnily v profilovaná křídla schopná zachytit i nejmenší závan vzduchu. Proti štíhlému drakkaru byl její trup překvapivě mohutný a široký, přesto plula nejméně tak rychle jako Mořská zmije, spíš rychleji. Její paluba se nacházela o dobré dva metry výš než bort drakkaru. A to ještě podle všeho za bouře nabrala do podpalubí nějakou vodu. Čínané? Japonci? Spíš Čínané.

Žerty utichly, muži vyhlíželi zpoza štítů na blížící se loď. Nikdo nedal najevo strach, všichni vážili šance. Proti přibližujícímu se kolosu nebyly vysoké.

"Kolik jich tam tak může být?" nadhodil McCathail. "Ne že by na tom záleželo," dodal s pobaveným úšklebkem. Pár mužů na něj pohlédlo s obavami v očích. Jeho berserská pověst byla známá.

Na mnohem menší Mořské zmiji se plavilo sto padesát Vikingů. Kovář nedokázal odhadnout, jak početná může být posádka mnohonásobně větší džunky. Tři sta? Sedm set lidí?

Už rozeznávali postavy shromážděné na přídi, hroty kopí tyčících se nad hlavami.

"Tak třikrát víc než nás," odpověděl nahlas Bjorkedal.

Kovář ho podezíral, že svůj odhad snížil, aby muže neobíral o odvahu.

"Tak to je budeme muset zabíjet rychle, abychom to do večera stihli, nerad bojuju po tmě," odušil Sigfússon a jeho slova opět o něco zvedla náladu.

Sto metrů před přídílí plachetnice se Sturlurson opřel do kormidelního vesla a změnil směr. Minulí džunku v uctivé vzdálenosti a sledovali, jak se na stěžně vyhoupli muži, bleskově změnili nastavení plachet a celá loď se až překvapivě rychle otočila. Náskok, který manévrem získali při plavbě šikmo proti větru, rychle ztráceli. Sturlurson nečekal, opět změnil směr a džunku minul z druhé strany. Teď zahlédli mohutné záďové kormidlo ovládané kolem z nejvyššího místa zadní paluby.

"Velmi chytré," zabručel Fryggvasson, když viděl kormidelníka se dvěma zuřivě pracujícími pomocníky.

Druhá strana džunky byla bouří víc poničená, spadlý stěžně pošramotil střední palubu a zborčil bok téměř až k čáře ponoru. Posádka zatím vyspravila otvor kůžemi, aby nenabírali víc vody. Kovář si uvědomoval, že poškození představuje jejich jedinou šanci, jak ztécť vysoké boky plachetnice. Možná bylo opravdu nejvhodnější zmizet, pokusit se uniknout. Současně si však uvědomoval, že na pohled neohrabaná loď je rychlejší než jejich drakkar, aspoň za současného větru. A podle toho, jak jejich kapitán manévroval, nemínil je nechat utéct jen tak. Sturlurson měl pravdu, když se chystal zaútočit. Tak si aspoň mohli vybrat okamžik a místo.

Opět se blížili k boku džunky a rovnoběžně ji míjeli ve vzdálenosti několika málo desítek stop. Z vyšší paluby přilétlo několik kopí, ale všechna je neškodně minula, vojáci v lamelových zbrojích s chrániči stehna a helmami s kryty obličejů je pozorovali jako mlčenlivá hradba.

"K veslům!" zavelel jarl.

Muži začali bleskově odstraňovat ucpávky z otvorů pro vesla. Sotva se vynořili zpoza džunky, opřel se do nich protivítr a začal je brzdit, zdálo se, že džunka je nejen dostihne, ale přímo do nich narazí přídíl. Takovou chybu by Sturlurson jen tak neudělal.

"Plachtu dolů!" vyštěkl další pokyn. "A pořádně se do toho opřete! Ráz, dva, ráz, dva!" začal udávat rytmus veslařům. Kovář až teď pochopil, že Sturlurson nechce drakkar otáčet, ale využívá symetrického tvaru trupu a začíná zvyšující se rychlostí couvat.

"Muži s hákovacími tyčemi a lany připravte! Musíme se k nim přilepit, máme jedinou šanci, jediný útok! Nejlépe vyzbrojeni jako první!"

Sturlurson už stačil přeběhnout ze zádě na před a rezervním kormidelním veslem opět drakkar řídil.

Kapitán džunky tak nezvyklý manévř nečekal, ve snaze vyhnout se překvapivému útoku stočil loď příliš proti větru a džunka náhle ztratila rychlost. Zato Mořská zmije se hnala vpřed rytmičnými údery vesel. Kovář si uvědomil, že stojí hned ve druhé řadě útočného klínu, který se zformoval ve středu lodi, u veslařů po celé délce drakkaru stáli muži s háky, kteří měli za úkol obě lodě spoutat.

"Zpětný záběr! Ráz, dva! Vesla z vody! Hákovat!" štkal Sturlurson od kormidla.

Mořská zmije se zatřásla, jak náhle ztratila rychlost, z paluby džunky se zvedl mrak šípů a kopí, ale většina z nich dopadla do vody před přídi drakkaru. Činští bojovníci nepředpokládali, že loď může zabrzdit tak rychle. Vikingové se přikrčili za svými štíty, další salva, Kovář cítil, jak se jeho vlastní štít zachvěl pod nárazy. Muž vedle něj náhle poklesl v kolenou, kopí prošlo skrz a zasáhlo ho do ramene.

"U Thora! Ani jsem si nezabojoval!" cedil se sevřenými rty a plazil se do úkrytu za bortem. "Útok!"

První Vikingové se vrhli vpřed proti lesu kopí. Kovář štítem odsunul jedno, přesekl další, ocelový hrot ho zasáhl do hrudi, ale neprošel skrz, než se ho muž pokusil bodnout podruhé, přerazil mu ratiště úderem jílce a překvapeného bojovníka poslal na onen svět sekem do krku.

Aniž si uvědomil, jak se to stalo, prodral se až na čelo vikingského útočného klínu. Jeho racionální já mu radilo, aby se stáhl, že on nepatří mezi bojovým šílenstvím řvoucí hordu zabijáků ze severu, je jen agent, který dělá svou práci.

Jenomže na racionalitu nebyl čas. Stal se jedním z Vikingů a věděl, že buď přežijí, nebo zemřou. Obrovitý Sigfússon jediným sekem přetřel dvě kopí, štítem srazil k zemi protivníka před sebou a dalšímu muži v řadě rozpoltil helmu i s lebkou. Pak uklouzl a spadl na těla mužů, které před okamžikem zabil. Než ho stačili nepřátelé bodnout do zad, Kovář na něj hodil vlastní štít, několik dalších mužů ho napodobilo.

Hradba těžkooděnců v lamelových pancířích se pod téměř sebevražedným útokem Vikingů rozpadla, Kovář se ocitl tváří v tvář jedinému muži. Jeho zahnutá šavle se mu otfela o hrud', sám pak sekl po rameni, ani on neprošel skrz zbroj. Natlačil se na soupeře a přirazil drobnějšího protivníka k dřevěné stěně, udeřil ho štítem do hlavy jednou, podruhé, pak se musel otočit, aby se bránil dalšímu nepříteli, ale Bjorkedal ho zezadu zabil dřív, než Kovář stačil zaútočit.

"Zdá se, že vítězíme!" zazubil se skald, přes čelo se mu táhl mělký šrám.

Kovář se rozhlédl. Střední paluba opravdu patřila jim, bojovalo se už jen na dvou místech. Uvědomil si, že slyší řev v cizím jazyce. Zvedl pohled, muž v černém pancíři s emblémem draka na prsou něco křičel. Poslední živí obránci se snažili urychleně vyklidit střední palubu, za velitelem se formovala řada mužů s luky.

"Na ně, než nás postřílí!" zařval Kovář.

McCathail zareagoval jako první. Vytrhl od pasu sekeru, rozmáchl se a s výkřikem ji mrštil po dračím veliteli. V dalším okamžiku se hnál po strmých schodech vzhůru na přední palubu, jako by si vůbec neuvědomoval, že sám nemá šanci. Sekera zasáhla velitele do hrudi, prošla pancířem a zasekla se hluboko do masa. Lučištníci zaváhali, Kovář se hnál za McCathilem, podařilo se mu dostihnout ho a připojit svůj meč k seceře ryšavého Ira právě včas.

Pak se čas zastavil, ztuhl v chaosu mečů, ostří, kopí a seker. Seknout, krýt se, sebrat cizí štít, zlomit jím čísi ruku, skopnout potácejícího se bojovníka dolů, rozpoltit hlavu. Znovu a znovu, necitelný k bolesti, zraněním, všude potoky krve, řinčení oceli, řev umírajících a zraněných.

V jednom okamžiku zůstal Kovář sám na otevřeném prostranství se třemi spolubojovníky, pak se otevřely dveře vedoucí do podpalubí a z nich se vynořily desítky a desítky dalších nepřátel, jako by jich nikdy neměl být konec.

Neměli kopí ani meče, v rukou drželi - kuše.

Kovář zařval, vyletěla první salva, do hrudi se mu zabodlo pět lehkých šipek, na tváři ho škrábala další. Stačil pouze předklonit hlavu, na helmici zazvonily další střely. Bylo jich tolik, že se opravdu setmělo. Než si uvědomil, že Číňané používají opakovači kuše, štít mu ztěžkl desítkami střel a krvácel z bezpočtu drobných zranění.

"Za mnou!" zařval a vrhl se proti mračnu ocelových šipek.

Doprovázel ho jediný muž, zbylí dva padli - neměli dostatečně dobrou zbroj a válečnické štěstí.

Stěna střelců před ním couvala, muži se v panice obraceli k útěku. Kovář neváhal a zabíjel lehce oděné bojovníky po tuctech, zdánlivě nesmrtelný se změnil v díkobraze, hrud', ramena, všechno prošípované lehkými střelami z opakovacích kuší. Krev, smrt a zase krev. Najednou zůstal sám, jeho spolubojovník šel k zemi se šípkou v oku. Sám ve stahující se smyčce lesknoucích se nožů. Tohle nemůžu přežít, uvědomil si a nadechl se k poslednímu boji. Pak se odněkud vynořil Spár Gurgysson, smyčka praskla a krvavá jatka se rozpoutala s novou silou.

Po době dlouhé jako věčnost se konečně rozhostilo ticho. Kovář klesl na koleno, kolem sebe viděl nekonečné pole mrtvých, daleko od něj se potácel někdo další.

"Dorazte raněné!" zaslechl Sturlursonův nemilosrdný rozkaz.

Tohle byla drsná doba a vyžadovala drsné mravy. Kovář se rozhlédl a začal ze svého brnění vytrhovat jednu střelu po druhé. Při třicáté šesté bolestivě sykl. Tuhle nezadržela drátěná košile, zasáhla ho do stehna. Nechal krev, ať vytéká, a nakonec jich napočítal padesát sedm, a to si ještě nedosáhl na záda.

Bez dalšího zdržování se vydal do podpalubí. Musel přijít na kloub tomu, proč Číňané hlídkovali uprostřed oceánu a proč tak dychtivě vyhledávali boj.

Opatrně procházel chodbami a hledal kapitánskou kajutu. Bojovalo se i tady, ale ne tolik jako nahoře. Vikingové, nezvyklí na lodě s podpalubím, se po vítězství raději z uzavřených prostor vytratil. Něco takového shledávali na moři nepřírodným.

Kovář konečně objevil největší a nejlépe vybavenou kajutu - na drahokamy vykládaném stole ležely rozprostřené mapy s poměrně přesným obrysem východního pobřeží Severní i Jižní Ameriky. Objevil skříňku s dokumenty, ale jeho snaha byla zbytečná - všechny papíry byly popsány nesrozumitelnými čínskými znaky. Kovář si uvědomil, jak moc by potřeboval lingvistu, nebo alespoň komunikační tunel, aby se mohl zkontaktovat s agenturním odborníkem.

Zklamaně odložil složky s dokumenty, když náhodou jeho pohled padl na papír s obrázky. S překvapením zjistil, že to nejsou jen tak nějaké obrázky, ale poměrně přesně nakreslená agentská známka s iniciálami agentury EF, kterou agenti neodkládali ani na misích. Kromě jejich jména tam byla mikroskopickým rydlem vyryta spousta dalších údajů, které mohly napomoci záchraně agenta, nebo alespoň identifikaci jeho ostatků. Dále objevil zobrazení Geiger-Thurgauova indikátoru, zázraku techniky ukazujícího synchronizovaný čas v každém světě, kde se zrovna indikátor vyskytoval, a dalších pomůcek obvykle používaných agenty. Mezi nimi i náčrt zvláštního náhrdelníku s emblémem roboticky vyhlížejícího hada požírajícího vlastní ocas. Takovou věc Kovář nikdy neviděl. Obraz byl navíc doprovázen zvlášť zvýrazněným textem. Nebylo pochyb, džunka v oblasti hlídkovala záměrně a její velitel měl za úkol pátrat po agentech, i když nebylo jasné, zda byl do věci zasvěcen, nebo skutečný protivník sídlil na druhém konci světa v blízkosti čínského císaře.

Kovář uslyšel přibližující se kroky a rychle papír zasunul mezi ostatní. Nepotřeboval, aby kdokoliv pojal podezření, že není obyčejný Viking. Natáhl se po zlatém řetězu pověšeném na stěně a současně sáhl po porcelánové láhvi, v níž, jak věděl, Číňané už po tisíciletí uchovávají rýžové víno. Předstíral, že kroky nezaslechl, a začal hltavě pít. Až teď si uvědomil, že ho celé tělo bolí a potácí se na hranici vyčerpání. Otočil se k přichozímu. Byl to Jori Loset, Sturlursonova pravá ruka.

"Dobré pití," řekl Kovář s širokým úsměvem někoho, kdo si právě užívá zaslouženou odměnu a zamával na něj lahví.

"Dobrá kořist!" ukázal zlatý řetěz.

Jori Loset se zašklebil.

"Nech mi tam něco, a ten úžasný řetěz budeš muset dát na hromadu, kam patří kořist. Teď nás Sturlurson chce všechny nahoře."

Kovář mu podal láhev a vrávoravě se vydal chodbou zpět. V podpalubí byl pach smrti silnější a zvedal se mu žaludek.

NOČNÍ RENDEZ-VOUS

Oceán byl klidný. Sturlurson přikázal přivázat obě lodě pevně k sobě a mezi trupy nacpat pletené rohože, které Číňané pravděpodobně používali právě pro podobný účel. Mrtvé žlutokožce, jak Vikingové Číňany pojmenovali, naházeli do vody. To znamenalo komplet celou posádku. Kovář napočítal celkem tři sta osmdesát tři lidí. Podle prostor v podpalubí však na lodi původně přebývalo lidí ještě víc. Zřejmě brázdili moře už celá léta a oceán si vybral svou daň.

Unaveně se posadil na volné místo na střední palubě a s tupým pocitem vyčerpání sledoval, jak Olav Fryggvasson prochází mezi zraněnými a ošetřuje je podle svých nejlepších schopností. Rány vymýval olejem a mořskou vodou, přerušené žíly zaškrcoval a uzavíral rozpáleným železem. Vikingové bolest snášeli se stoickým klidem, zdálo se, že občas závodí, kdo bere své zranění na lehčí váhu.

McCathail se sesul na palubu, zakrvácená sekera mu vyklouzla z ruky, ve tváři pokryté zčernalou krví se daly rozeznat jen oči.

"Tak co, mám tě omýt?" vzpomněl si Kovář na svůj slib.

"Ještě nejdu do Hellu, dám ti vědět včas," zachraptěl Ir, položil se na záda a zavřel oči.

Fryggvassonův pomocník, menší chlapík s hrbem a dlouhými rukama, obcházel muže s poraněným břichem a dával jim pít cibulového odvaru. Fryggvasson pak sám číchal k otevřeným ranám a hledal, kdo trpí cibulovou nemocí - tedy komu jde z rány cítit pach cibule. To znamenalo potrhání střeva a jistou bolestivou smrt.

"Mě nemusíš kontrolovat," zastavil Fryggvassona muž zhruba v Kovářově věku. Vlasy i vousy už měl pečlivě učesané, meč i po boji bez jediného vrubu položený přes stehna.

"Dobře vím, že mám cibulovou nemoc, cítím pach svých střev, aniž bych musel pít tu odpornou břečku. A tady," vytrhl si z rány šíp a jen nepatrně přitom sykl, "vidím tuk na hrotu šípu, který mě zasáhl do srdce. Věřu, dobře o mě náš jarl dbal a já se mu za to odvděčil, deset a k tomu ještě pět žlutých lidí jsem zprovoďil ze světa."

Jeden z mužů podal zraněnému porcelánovou láhev tvaru hrušky plnou silného čínského vína a umírající bohatýr se zhluboka napil.

"Myslím, že přišel čas na makový odvar, protože za chvíli začnu naříkat jako stará baba," podařilo se Vikingovi ještě zkřivit ústa do podoby úsměvu a opět se zhluboka napil.

"I když tohle bezbarvé pivo je tak silné, že na něm poletím až do Valhaly."

"Makový odvar je připraven!" křikl jeden z Fryggvassonových pomocníků.

Sturlurson mu vzal misku a sám přistoupil k umírajícímu bojovníkovi.

"Deset a pět jsem jich zabil," zopakoval muž a pak se nechal svým náčelníkem napojit makovým odvarem.

Netrvalo dlouho a přidal se k mrtvým druhům.

"Byl to dobrý boj, no řekni, Jonhe!" zaburácel Sigfússon a otočil se k Bjorkedalovi.

"Hej, skalde, zapěj píseň o tom, jak jsme se s Jonhem probíjovávali skrz řady žlutých lidí a on na mě jako první hodil štít, aby mě neubili, když jsem v krvi uklouzl!"

"Zapěj, barde, o tom, jak jsem usekl hlavu žlutého válečníka v černé zbroji!" Strhla se vřava požadavků a přání, rušená jen šuměním vln, vrzáním lan a dřeva.

Sverre Bjorkedal se těžce postavil a snažil se přitom odlehčovat poraněnou nohu. Skrz obvaz na stehně mu ještě stále prosakovala krev.

"Dnes večer zazpívám písně pro všechny, ale první, první bude o tom, jak ryšavý Ir McCathail porazil nezdolného Jonha s dřevěným jazykem a pak sám prohrál dvacet stříbrných kvůli vědru chcanek!"

Muži zaburáceli nadšením. Šedobradý válečník s otevřeným hrudníkem odstrčil naběračku s makovým odvarem a

zakroutil hlavou.

"Ne, ještě ne. Tuhle píseň chci slyšet, i kdybych měl kvílet bolestí jako špatně zaříznuté podsvinče," zachroptěl přidušeně.

Bjorkedal odněkud vyčaroval loutnu a svým chraplavým, a přesto tak procítěným hlasem spustil. Kovář se přistihl, že se proti své vůli nechal strhnout a opět se vrátil do okamžiků, kdy jim smrt hrozila na všech stranách, kdy se probíjeli údolímí vln a sůl Atlantiku jim skřípěla mezi zuby. "A tak to bylo," přidal Sverre poslední akord.

John Kovář se probral z transu. Umírající muž, který předtím odmítl nápoj bezbolestné smrti, už nedýchal a na rtech měl vědoucí úsměv. Už byl na druhé straně.

"Brigassoni, vezměte si na povel pár lidí a pročešte zásobárny téhle obrovské lodi," rozhodl Sturlurson. "Dnešní den budeme pít a jíst co hrdlo ráčí, na další cestu se vydáme až zítra."

Jarl byl bílý jako první sníh, v boji utřil nejednu ránu a ztratil spoustu krve, na nohou ho držela jen jeho nezdolná houževnatost. Skald opět hrábl do strun.

Kovář se napil vody a další dávku silného vína žlutých lidí odmítl. Věděl, že večer, až budou všichni spát zmoženi únavou, bolestí a alkoholem, se podívá do podpalubí ještě jednou a pokusí se ze záznamů v kapitánské kajutě vyzvědět víc.

Čas plynul a nebeská klenba se otáčela jako vždy. Pozoroval hvězdy, starý známý Velký vůz, Polárku neochvějně ukazující k severu a další důvěrně známá souhvězdí.

Většina mužů už spala, jen na přídi se bavilo několik posledních pijáků. Oheň byl pečlivě uhašen a uhlíky nevrhaly sebeslabší zář. Ohně na lodi se Vikingové obávali a Sturlurson musel zpočátku cesty použít veškerou svou autoritu, aby kuchaře vůbec přinutil vařit. Obyčejně se tihle drsní muži i za dlouhých výprav spokojili se studenou stravou.

Kovář se potichu zvedl. Bolelo ho celé tělo, měl pocit, jako by ho protáhli tam a zpátky valcírskou linkou a pak pro velký úspěch položili na kovadlinu. Po dvou měsících pobytu v tomhle světě už veškeré regenerační účinky speciální vakcínny aplikované agentům před náročnou akcí odezněly a on se musel spoléhat jen na schopnosti svého organismu - které dnešního dne vyžádával až do maxima. Ještě jednou zkontroloval, zda je na svou výpravu připravený. Drátěnou košili odložil, i plášť, který měl stejně jako spousta Vikingů sepnutý jehlicovou sponou na pravém rameni. Rukávy volné haleny měl pečlivě obvázané kolem předloktí, aby o nic nezavadil, stejně si ovinul kalhoty pod kolena. Meč nechal na místě, tak, aby ho nikdo nezahlédl. Asi by se divil, proč tak cenná zbraň leží bez dohledu. Ve stísněném podpalubí by mu překážel, navíc spoléhal na to, že nikoho nepotká.

Teprve potom opatrně vykročil ke vchodu do nitra džunky. Našlapoval pomalu, občasné zavržení prkna se ztratilo v šumění vln a jejich pleskání o spojené trupy dvou lodí.

Otevřel dveře a vstoupil do úzké chodby. Tma byla absolutní, ale neměl s sebou žádné svítidlo, musel si poradit bez zraku. Několik dlouhých minut stál na místě. Někde před ním cinkaly bambusové zvonky buzené k životu mírným pohupováním džunky, pachy nedávného boje stačily vyblednout. Loď už nebyla živým organismem plavícím se po hladinách oceánu, ale opuštěnou dřevěnou schránkou odsouzenou k zániku.

Kovář začal pomalu postupovat vpřed a odpočítával kroky tak, jak to dělal při návratu z podpalubí po svém setkání s Jori Losetem. Na patnáctém kroku odbočil doprava do chodby vedoucí rovnou ke kapitánské kajutě. Tady byl pach smrti silnější, tady se bojovalo téměř stejně urputně jako na palubě a prkna stačila nasáknout krví. Opatrně zatlačil do dveří. Kupodivu se nepoddaly jeho tlaku a zůstaly zavřené. Kovář ztuhl a přemýšlel. Nevzpomínal si na žádný uzamykací mechanismus, navíc věděl, že za ním zůstalo otevřeno. Že by práce nepřátelského agenta? Po chvíli váhání se zapřel nohama o podlahu a rázně ramenem vyrazil vpřed. Ať dveře zavíralo cokoliv, povolilo to. Rána byla hlasitá, ale ne tak hlasitá, jak se obával. Vklouzl dovnitř, zavřel za sebou a deset nádechů a výdechů stál v temnotě a čekal. Na prohlídku potřeboval světlo. Hlavou mu v mžiku proběhl sled myšlenek - noktovizor - reflektor na zbrani - obyčejná příruční baterka - zapalovač. Nic z toho neměl. Potlačil nespokojené zaklení. Pokud bude příště v krizový moment hledat svou oblíbenou HK MP5 s 30 náboji ráže 9 mm v zásobníku, zaplatí za to vnitřnostmi obtočenými kolem vikingského nebo jiného meče.

Bez dalšího zdržování se přiblížil ke stěně, kde, jak si pamatoval, byla pověšená praktická olejová lampa, sundal ji, poklekl a z kapsy všíte do západky vytáhl svou ohňovou soupravu. V průběhu měsíce v nemocnici a pak ještě i v době rekonvalescence za ním docházeli nejrůznější agenturní specialisté od techniků, expertů na zemědělství až po historiky. Nejvíce ho pobavil profesor Septemba, odborník na paleontologii. Zpočátku se mu jeho přednášky o biologii prehistorických dinosaurů zdály naprosto zbytečné. Tedy až do chvíle, kdy s sebou čilý sedmdesátník přivlekl obrovskou bednu plnou loveckých i vojenských zbraní a žádal Kováře, aby na základě nastudovaných poznatků určil, kam by se jednotlivými zbraněmi snažil zasáhnout různé druhy druhohorních ještěřů, pokud by je musel zlikvidovat jediným výstřelem.

Kovářovy ruce pracovaly nezávisle na jeho vzpomínkách. Na krku nosil jako přívěšek přeslen, kamennou kruhovou destičku s otvorem uprostřed, v ohňovém váčku zaostřenou hůlku z tvrdého dřeva a dvě destičky s prohlubněmi z měkkého dřeva, k tomu kožený řemínek. Přeslen nasadil na hůlku, přiskřípl jím i pásek, obtočil ho kolem dřeva a hůlku sevřel dvěma destičkami, na tu spodní po hmatu pečlivě naaranžoval špetku troudu. Potáhl za kožený řemínek, hůlka se roztočila, zopakoval pohyb ještě dvakrát stejně jako s dětským jojem, z prohlubně v horní destičce se začal sypat doutnající dřevěný prach, troud při dalším zavržení hůlky chytl. Kovář bleskově přiložil olej na nasáklý knot a lampa vzplála. Plamen se zdánlivě nakláněl ze strany na stranu. Kovář věděl, že je to klam - ve skutečnosti se na vlnách kolébala loď. Uklidil věci k rozdělování ohně a obrátil se ke stolu a skříňkám s kapitánským vybavením. Vše zůstalo ve stejném stavu, v němž to zde ve dne zanechal. Ať se sem chystal kdokoliv, ještě se ke své výpravě neodhodlal. O důvod víc spěchat.

Bez rozmyšlení sroloval všechny mapy, na které narazil - na jejich studium bude čas později, potom k nim přidal papíry

s nákresy agenturního vybavení i obrázků podivného robotického hada.

Ve chvíli, kdy se rozhodl, že se v kajutě zdržel až příliš dlouho, uslyšel blížící se kroky. Opatrně a kradmém, ale aby se člověk na prknech pohyboval neslyšně, musel by mít na nohou jiné boty, než Vikingové obvykle nosili. Nesměl se nechat přistihnout na místě bez únikové cesty. Prsty zhasl lampu a vyklouzl na chodbu. Najednou si nebyl jistý, ze které strany se kroky nesly. Tma a ticho, druhý muž vyčkával. Kovář si byl jistý, že to není obyčejný Viking, ti se džunky obávali a ani za nic by se v noci nevydali do jejího podpalubí. Někde v chodbě před ním stál muž druhé strany, který se snažil změnit tento svět, přehodit výhybku na jinou kolej. Připomněl si, co říkala Ljuba Bytewská. Zabil našeho člověka, specialistu na boj beze zbraní. A udělal to holýma rukama. Jistě, existovalo spousta možností, jak naklonit štěstěnu ve svůj prospěch. Ale provést to právě takovým způsobem vyžadovalo velkou odvahu a - sebevědomí. Kovář váhal, zda nebude rozumnější pokusit se uniknout druhým směrem. Z podpalubí určitě existovalo víc východů. Jenomže džunku neznal, navíc ani neměl světlo. Vzpomněl si na odbočku. Pokud tam bude včas, může se v ní schovat. Jak nejopatrněji to šlo, postoupil o první krok. Stejně jako předtím nepřítele, prozradila prkna podlahy i jeho. Někde ve tmě se někdo posunul stejně jako on. Šel mu vstříc. Odvaha a sebevědomí mu opravdu nechybí, potvrdil si Kovář. Ve snaze vybičovat svůj sluch k maximální citlivosti zavřel oči a opět postoupil kupředu. Byl si jist, že zvuk taseného meče nebo nože vytahovaného z kožené pochvy by poznal. Samozřejmě, pokud už muž před ním dávno neměl zbraň připravenou. Při té představě se mu naježily chlupy na zátylku. Království za baterku, napadlo ho. Richard by neměl radost. Pak už se jen soustředil na zvuky a pachy. Další krok.

Už byli blízko sebe, varoval ho pach kouře, který kolem sebe neznámý šířil. Musel sedět hodně blízko ohně. Aniž si to uvědomoval, sám přešel do extrémně nízkého bojového postoje, který v jiném světě a jiné době používali kung-fu bojovníci na rákosových člunech. Pak vrzlo prkno těsně před ním. Kovář zareagoval instinktivně, kopl nízko při zemi a pomohl si přitom oporou rukou o podlahu jako mistr capoeiry. Zasáhl, holeň, koleno, nebyl si jistý. Kost ani kloub však nepovolily, protivník měl nohu odlehčenou. Kovář se bleskově stáhl zpátky, pak ucítil závan vzduchu, instinktivně blokoval předloktím, vzápětí druhou rukou. V poslední chvíli.

Soupeř se na něho natlačil a snažil se ho zpracovat krátkými údery bez rozmachu. Aspoň že nemá zbraň, napadlo Kováře, zatímco se automaticky bránil. V poslední chvíli vycítil, že přijde změna, loket, který mířil přesně pod čelist, srazil dlaní, okamžik udržel kontakt s protivníkem, vychýlil ho z rovnováhy a kopl kolenem do slabin. Bohužel zasáhl jen stehno, pak vyjel, když zadrnčela jeho spodní žebra. Úder ramenem už nedokázal odvrátit, před pádem ho zachránila stěna chodby a vrátila ho proti soupeři rychleji, než oba čekali. V pohybu se snížil a předklonil, rána ho polechtala na spánku, ještě víc se vrhl do pádu, přitom soupeře nabral ramenem těsně pod žaludek a současně ho stačil obejmout rukou kolem pasu. Dopadli s těžkým zaduněním, Kovář cítil prsty hmatající po jeho ohryzku. V zápasnickém klinči ho praštil pěstí do obličeje, pokračoval loktem, pak přidal ještě hlavičku. Teprve teď ruka na okamžik zaváhala, ale jen tak tak se v poslední chvíli vyhnul palci šátrajícimu po očích. Využil toho, že má jednu nohu skrčenou pod tělem, odrazil se vpřed a vyškubl se ze sevření. Vzápětí tasil nůž tak, aby to bylo zřetelně slyšet, ale neobrátil se k soupeři a místo toho prchal dál chodbou na palubu. Ten muž byl dobrý, zatraceně dobrý, a Kovář si nedělal iluze. Kdyby mu nevyšel překvapivý útok a neměl víc štěstí, než si zasloužil, ležel by teď v chodbě mrtvý, s vytrženým hrtanem, vydoloubnutýma očima nebo rozdrčenými varlaty. A Agentura by přišla o dalšího muže - i když on by už kvůli tomu netruchlil.

Venku se přinutil dýchat pomalu a zhluboka a temným stínem se vrátil na místo, kde původně ležel. Hrudník ho pekelně bolel, vypadalo to, že má zlomené jedno nebo dvě žebra.

Doufal, že dokáže i v temnotě noci uprostřed oceánu rozeznat, kam si člověk, který se vynoří z podpalubí džunky, lehá. Víc než hodinu pátral po podezřelém zvuku - zaskřípění otevíraných dveří, zaklení mužů, když přes ně bude někdo klopýtat. Nezaregistroval však vůbec nic, jen nekonečnou šumivou píseň vln a větru kořeněnou skřípěním dřeva a šustěním poničených zbytků plachet vysoko na stěžních čínského korábu.

Nakonec to vzdal. Pokud on sám nedokázal protivníka odhalit, nebyl toho pravděpodobně schopen ani nepřítel. A na rozdíl od něj získal z kapitánské kajuty mapy a doklady. I když mu vzhledem k jeho znalostem čínštiny k ničemu nebyly. Usnul neklidným spánkem mužů, kteří si uvědomují, že nebezpečí se skrývá jen nehluboko pod povrchem.

POZDRAV PEVNINY

Ráno všechny probudil zvučný Sturlursonův hlas. Kovář si uvědomil, že plavovlasému Vikingovi jeho železnou konstituci závidí. Včera vypadal na smrt vyčerpán, oslaben zraněními, dnes to byl opět vůdce v plné síle.

"Vstávejte! Jste horší než ovce, když napadne první sníh!" neslo se po palubách obou lodí. "Brigvassonové prohlédnou vesla a zajistí opravu, McCathail s Jonhem prohlédnou podpalubí té divné lodí a pomůže jim s tím ještě Fryggvasson. Bjorkedal dá dohromady zásoby, Loset si vezme na starost raněné!"

Řada rozkazů pokračovala dál a dál a za chvíli byli všichni v pohybu. Sturlurson znal jménem každého muže své výpravy, jeho slabiny a přednosti, a dovedl toho patřičně využít.

"A jestli budou líná dvojčata ještě chvíli ve spacích pytlích, přísahám, že jen oni dva budou držet noční hlídky, dokud nechytí pro každého chlapa jednu pěknou mořskou pannu!"

Palubou zaburácel smích a bratři Olav a Orm Brigvassonovi se snažili předstírat usilovnou práci.

Kovář se mátožně postavil. Bolelo ho celé tělo, každíčký sval, každý nádech mu dělal problémy a stále si nebyl jistý, jestli opravdu nemá pár žebířů zlomených. Krátký souboj v chodbě ho poznamenal hůř než celá předchozí bitva.

"Dal bych všechno stříbro, co je na téhle zatracené lodí, za šálek dobré kávy," zamumlal.

"Říkal jsi něco?" otočil se na něj McCathail.

Kovář si s překvapením uvědomil, že promluvil staroseverštinou.

"Jo, potřeboval bych něco pořádného do žaludku. Horkého, dobrého. Sturlursonovo pokřikování není po ránu to pravé ořechové."

Rezavý Ir s porozuměním přikývl.

"Kypře teplé tělo po boku a tiché zašvehlení do ucha, tak bych si to správné ráno představoval já," vmísil se do hovoru Fryggvasson. "Arabské ženy vědí, jak vzbudit muže," ve tváři se mu odrazila vzpomínka na lepší časy.

"Tak abychom se raději dali do práce, nebo nám náš jarl ukáže, co dělá s těmi, kteří neposlouchají jeho rozkazy dostatečně rychle," zatvářil se náhle McCathail studeně.

Mezi Vikingy nebylo obvyklé, že by odmítali příležitost prohodit pár slov, lépe několik vět, o ženách, které měli to štěstí na loži poznat. Ir byl v tomhle jiný. Kovář si umínil, že se časem svého irského druha zeptá.

Vyrazili do podpalubí vchodem v zádi. Ten v přidi si vyhradil Sturlurson doprovázený několika dalšími muži. Zjevně správně usoudil, že velitel plavidla bude mít svou kajutu někde tam, a chtěl si ji osobně prohlédnout.

Kovář se při průzkumu neubránil obdivu nad dovedností a technickým umem starých Číňanů. Jednotlivé úseky lodi byly od sebe odděleny vodotěsnými přepážkami, technickou vymožeností, na kterou západní loďářství přijde až o mnoho set let později. Stěny chodeb zdobily pestrobarevné kresby. Motivy se měnily podle toho, pro koho byly prostory určeny. Loď byla proti drakkaru obdivuhodně velká a podle vybavení sloužila vojensko-diplomatickým účelům. Většinu prostor zabíraly kajuty pro posádku, vojáky, zbraně, zásoby, skladiště nástrojů a náhradního materiálu. Prostory pro velení se nacházely v části, kterou prohledával Sturlurson.

"Tak, tady máme další žebřík dolů. A vsadím pintu toho nejlepššího piva proti dánským chcankám, že tam dole už budeme pod hladinou moře," zabručel nespokojeně McCathail.

Fryggvasson přidržel olejovou lampu tak, aby vrhala dolů co nejvíc světla.

"Zátěž pro kýl, možná ještě nějaké zásoby, vězení. Nic jiného tam podle smradu, co se táhne nahoru, být nemůže. A pod úrovní už jsme dávno, dobrých deset stop, nemusíš mít strach, statečný Ire," dodal poťouchle.

"Jak to můžeš vědět, ty mizerný čaroději?" nenechal se McCathail popichovat.

"Změřil jsem si výšku jednoho stupně žebříku a spočítal, o kolik přiček jsme sestoupili. Pak jsem to jen vynásobil."

"Žádný poctivý muž neumí násobit. Jednou na svá kouzla doplatíš," odplivl si McCathail, ale pak se zamyšleně vyklonil nad průlez do nejnižšího podpalubí.

"Ale možná by nebylo špatné podívat se do vězení téhle podivné lodi."

Ve stejné chvíli si Kovář uvědomil, že slyší tlumené chřestění řetězů. Podíval se na Ira, ale ten neřekl nic.

Společně sestoupili až na dno, podle zešíkmených stěn až k samotnému kýlu. Pod nohama jim zašplouchala voda, kupodivu ani moc nepáchla. Několik kroků před nimi vytáhla sporadická záře lampy ze tmy světlé dřevěné mřížoví.

Kovář poznal bambus. Klec byla malá, jeden člověk se do ní sotva vešel. V první chvíli si mysleli, že objevili jen mrtvolu, pak se však v na kost vyhublé tváři objevily dva lesklé body - oči zrcadlící světlo ohně. Vězněný muž byl stále naživu. Byl to Číňan, stejně jako víc než tři stovky těch, které včera pobili.

"Vypadá, že je tady už dlouho," zabručel McCathail. "Nemám rád, když se lidi zavírají do klecí. Možná bychom mu měli pomoci."

Meč nechal v pochvě a sáhl po noži.

"Bude to rychlé," broukl konejšivě k vězni, i když ten mu zjevně nerozuměl.

Gestu však ano, protože fatalisticky pokrčil rameny.

"Sturlurson nás sem poslal, abychom přinesli všechno zajímavé. Tenhle vězeň zajímavý je. Proč ho asi zavřeli?" pronesl zamyšleně Fryggvasson.

Kovář neřikal nic. Zcestovalý Viking na rozdíl od svých soukmenovců občas neřikal věci přímo a ostatní si zvykli o jeho slovech přemýšlet.

"Dobře, vezmeme ho na nahoru, ať ho Sturlurson zabije sám," souhlasil McCathail bez odporu. "Aspoň si nebudu muset čistit nůž."

Rozbíjením klece se zdrželi natolik, že se na drakkar vrátili poslední. Ať už Sturlurson se svým doprovodem přinesl z džunky cokoliv, bylo to už dávno ukryto. Objevené zlato samozřejmě jarl předvedl celé posádce, aby měl každý jistotu, že nebude ve svém podílu na zisku ukrácen. Nic jiného než zlato a stříbro Vikingy nezajímalo.

Ted' však se zájmem pozorovali polonahého Číňana v poutech.

"Opravdu je žlutý. Myslel jsem, že zežloutí až po smrti," prohodil někdo.

"A malý. Jak tak malí lidi mohli postavit lak velkou loď," rozumoval Sigfússon.

McCathail přivedl zajatce před Sturlursona, sám ustoupil o krok zpět a pustil řetěz, na kterém ho dosud držel. Současně však uvolnil ze závěsu sekeru. Kovář už ryšavého Ira viděl v boji a věděl, že pokud jarl rozkáže, Číňan nestačí udělat ani krok.

"Odkud jste připluli? Jste lidé? Kdo vám vládne?" zeptal se Sturlurson a snažil se přitom zřetelně artikulovat.

Kovář si uvědomoval absurditu situace. Mezi čínštinou a staroseverštinou neexistovala žádná spojitost, žádný oslí můstek. Neměli šanci se dorozumět.

"Co umíš?" položil Viking další otázku a ukázal prstem přímo na zajatce.

Zdálo se, že si muž jeho gesto vyložil správně. Nebo se rozhodl hrát vabank, protože usoudil, že mezi bandou po zuby ozbrojených mužů, kteří nedávno pobili všechny jeho bližní, mu nic jiného nezbývá.

Uklonil se, až se mu rozvinul jeho dlouhý cop svázaný na temeni a víc než polovinou délky spočinul na palubě.

Potom se napřímil, rozhlédl se a bez jakýchkoliv obav zamířil ke zraněnému Vikingovi ležícímu opodál. Byl to starší muž.

Kovář s ním v minulosti prohodil pár slov. Jmenoval se Hardulf Sven a měl dceru, kterou znásilnil syn sousedního sedláka. Na althingu se spravedlnosti nedovolal, protože otec provinilce byl bohatý a měl spoustu vlivných příbuzných. Proto se jednoho dne sebral a s bratrem a dvěma syny přepadl usedlost svého nepřítele. Úspěšně. Zabil

násilníka i všechny jeho mužské příbuzné, kteří se chopili zbraní. Aby nemusel platit pokutu a zachoval majetek svým synům, odjel na moře, kde na něj zvykové právo nemohlo. Po bitvě s Čiňany skončil s tři dlaně širokou ránou přes břicho. Cibulovou nemocí sice netrpěl, ale Fryggvasson mu řekl, že stejně umře. Měl příliš pošramocené vnitřnosti. Čiňan poklekl před zraněným a zručnými pohyby mu začal sundávat obvaz kolem trupu. McCathail se podíval na Sturlursona. Ten se zájmem sledoval počínání zajatce. Ir pokrčil rameny a vrátil sekeru do závěsu.

Zajatec obnažil hrubě sešitou ránu, prohodil svým zvláštním jazykem něco očividně pohrdlivého, očichal ji a natáhl ruku do prostoru tak jednoznačným gestem, že se Kovář musel usmát. Stejně to dělali chirurgové o tisíc let později. Fryggvasson, jehož práce tady byla tak pohrdlivě oceněna, zůstal klidný.

"Chce nůž, ostrý nůž," řekl nahlas a sáhl k pasu.

"Nikdo nemá ostřejší nůž než já," prohlásil upjatě McCathail a podal zajatci svou vlastní zbraň.

Čiňan si ji letmo prohlédl, přikývl a pak bez jakýchkoliv obav přistoupil k ohništi a protáhl několikrát čepel v žáru rezavého uhlí. Pak se opět sklonil nad raněným, připravený řezat.

"Nechte ho," zadržel slabým hlasem Sven Vikingy, kteří se pohnuli z místa připravení jít mu na pomoc.

"Když už mám umřít, můžu se před tím trochu pobavit."

Čiňan otevřel nedávno zašitou ránu, vytryskla krev s hněsem. Pánovitým posunkem ukázal k červenými a modrými draky zdobenému vaku, který jako kořist přitáhl z podpalubí muži pod vedením Sturlursona.

Než stačil kdokoli zareagovat, Fryggvasson mu ho podal. Ostatní muži fascinované přihlíželi - všem se to jevilo jako dobrá zábava. Co dokáže žlutý cizinec s rozpáraným Svenem?

Vak obsahoval pomůcky ranhojiče, spíš lékaře, změnil svůj úsudek Kovář, když viděl, jak jsou nože, jehly, nitě vypracované. Čiňan se chvíli hrabal v krvavé ráně, pak dal Svenovi pod jazyk tmavý krystal a Viking zanedlouho usnul. Celá operace trvala dobře hodinu, během které přihlížející ani nedutali. Fryggvasson zajatci asistoval, nějakým zázračným způsobem dokázal vytušit, kterou pomůcku právě žádá.

Nakonec se Čiňan narovnal a přes nezáviděníhodnou situaci, ve které se nacházel, byla v jeho tváři patrná hrdost na to, co právě vykonal.

Fryggvasson se unaveně otočil k jarlovi.

"Je to lékař. Pokud se postará o zraněné, neumře jich do zítřka deset, jak jsem si myslel já, ale tak polovina. Sven by to mohl taky zvládnout."

Vikingové uznale zahlučeli. Všichni předpokládali, že to houževnatý Sven už má spočítané.

"Je to lékař, lepší než Abu Ali Ibn Sina," pokračoval Fryggvasson.

Kovář si nebyl jistý, ale měl pocit, že poznává jméno jednoho z nejslavnějších arabských učenců. V tomto světě se narodil zřejmě o pár desítek let dříve než v jeho vlastním.

Čiňan ožil.

"Lékař, lékař," zopakoval po Fryggvassonovi a ukazoval na sebe.

"Kdo se zaručí za to, že nám ta žlutá kůže nebude škodit?" zeptal se Sturlurson a rozhlédl se po posádce.

"Měli bychom ho zabít," ozval se Jori Loset. "Má divnou barvu, takovou nemůžou mít lidi."

Spousta mužů souhlasně přitakala.

"Já se za něj zaručím," pronesl hlasitě Kovář a upřel pohled přímo na Loseta.

Pokud by se mu někdo odvážil postavit, byl to právě on. Mezi ostatními muži byl oblíben a měl pověst nebezpečného bojovníka.

"Pokud to na sebe vzal Jonhe, je rozhodnuto," ukončil rozpravu Sturlurson.

"Odvažte Mořskou zmiji a tu obrovskou bestii zapalte. Nechci se s ní už na moři potkat."

Kovář věděl, že svým vystoupením riskoval. Mohl na sebe upoutat pozornost cizího agenta. Na druhou stranu, Fryggvasson uměl částečně arabsky a zdálo se, že i Čiňanovi tenhle jazyk není úplně cizí. Možná by se nakonec mohl dozvědět, co bylo napsáno v dokumentech, které s takovým rizikem získal.

Dalších pět dní jim počasí přálo. Vál čerstvý severozápadní vítr a hnal loď stále kupředu, k západu. Kovář se nechtěl příliš zajímat o Sturlursonovu navigaci a sám se sebou uzavíral sázky, zda k americkému pobřeží dorazí víc na severu, někde v oblasti Hudsonova zálivu, nebo oblasti zálivu Svatého Vavřince. Druhá možnost byla výhodnější, protože víc k jihu bylo klima přece jen mírnější a z toho, co se stačil naučit před misí, věděl, že v okolí řeky Svatého Vavřince mají větší šanci narazit na indiánské kmeny, které se nezabývaly převážně lovem, ale také zemědělstvím a rybolovem. Přesto nevěděl, jak má vyplnit hlavní cíl mise - pomoci Vikingům v navázání přátelských vztahů s domorodým obyvatelstvem. Víceméně si to nedokázal představit. Muži, s nimiž se plavil, představovali tu nejdrsnější a nejtvrdší bandu, se kterou se kdy střetl. Jistým způsobem čestnou a poměrně férovou bandu, pokud se o těchhle pojmech dalo mezi středověkými piráty, které od smrti dělilo jen ostří jejich zbraní, vůbec mluvit. Ledaže by indiáni byli z podobného těsta.

Kovář se opřel o bort, odplivl do rychle ubíhající šedé vody a zamyšleně upíral pohled k západu, kde tušil pobřeží.

Jenomže pokud věděl, indiáni, ať už Huróni, Algokinci nebo Irokézové, neuměli vyrábět železo a tím pádem byli pro Vikingy snadným soustem. Spousta malých soust udusí však i slona.

Mohli se klidně setkat s některým z válečnických kmenů, na jejichž existenci ho připravoval Haveti, agenturní antropolog. Tvrdil, že o Americe před rokem tisíc mají tak málo zpráv, že je možné všechno.

"Země už je blízko," vyrušil ho z myšlenek Spár Gurgysson.

"Viděl jsi nějaké ptáky?" zeptal se Kovář automaticky.

"Ne, ale voda je úrodná, cítím to, je v ní spousta ryb. Uprostřed oceánů je to jako v pustině. Tady všude okolo nás kypí život," odpověděl podsaditý muž a zešíroka se usmál.

"Byl by tu bohatý lov," dodal ještě.

Jako na potvrzení jeho slov se několik set metrů od drakkaru vynořil z vody šedý doutníkový předmět jen o málo menší

než vikingská loď. A za ním další a další, ocitli se nedaleko velrybího stáda.

"Ty jsou obrovské!" zajásal Gurgysson, ostatní muži se žehnali znamením bohů, které považovali za své patrony.

Kovář suše polkl, dokázal si představit, jak by asi dopadlo setkání křehké lodi s jedním z těchto kolosů.

"Jsou nádherné," mluvil dál Gurgysson jako u vytržení. "Příliš velké na to, aby šly ulovit, ale to nevádí."

Kovář usoudil, že ho Vikingové nikdy nepřestanou překvapovat. Nacházeli krásu tam, kde by ji u tak primitivních lidí nikdy nečekal.

Čínský lékař, podle vlastních slov se jmenoval Li Cheu, se postavil s Fryggvassonem kousek od nich a pozoroval hejno velryb.

"Říká, že za chvíli uvidíme zemi. Má to být obrovský ostrov. Není prý na něm dobré zůstat dlouho. Zima je tam příliš krutá," prohodil na půl úst Viking.

"Už se domluvíte?" zajímal se Kovář.

"Ne moc dobře. Každý známe trochu arabsky. Arábii navštívili před dvěma lety a ten malý žluťoch se učí jazyky jako nikdo jiný," vysvětlil Fryggvasson trochu závistivě.

"Nebýt žluťoch, být Číňan Li Cheu," prohlásil lékař vážně.

"Jak říkám, jeden den mu řekneš, že je jako smradlavý zadek, a on ti to druhý den vrátí, že seš jako páchnoucí řiť plná zkažených ryb," zakroutil na oko znechuceně hlavou Fryggvasson a pokusil se o několik slov činsky.

Li Cheu se rozesmál.

"Co jsi mu řekl?" chtěl vědět Spár.

"Že je stejný bastard jako jeho otec, vládce vládců," odpověděl Fryggvasson.

"Ale to jsi mu určité říct nechtěl," zasmál se Kovář.

"Ne, chtěl jsem mu říct stejný bastard jako jeho otec, král všech sráčů, ale v té jejich hatmatilce zní všechno skoro stejně.

"Země, země na levoboku!" zaburácel Olav Brigvasson stojící na přídi na stupátku vyřezaném do hada zdobícího celou loď.

Fryggvasson a Li Cheu nechali špičkování a spěchali za Sturlursonem. Kovář si uvědomoval, že pokud to byl skutečně ostrov, mohlo se jednat o New Foundland nebo ostrov Baffinn, záleželo na tom, kde jsou. Každopádně, přistát na něm by pro něj nebylo příliš výhodné.

Sturlurson kupodivu pozorně vyslechl Fryggvassona těžkopádné překládajícího Li-ho projev a pak stočil drakkar směrem k jihozápadu. Země na levoboku se postupně přibližovala, už byli schopni rozeznat strmé svahy zvedající se přímo od hladiny. Mezi temnou zelení jehličnatých stromů prosvítaly světle šedivé skály, a ještě teď, na konci července, se na stráních obrácených k severu objevovaly bílé plochy sněhových polí.

"Není to špatná země," zamumlal Sven, kterému se od Li Cheuova ošetření víc a víc vracela barva do obličeje. "Ovce by určitě uživila a někde ve vnitrozemí možná i krávy."

"Ale není to Vinland, tady víno určitě neroste," zavrtěl nesouhlasně hlavou McCathail. "Irsko je pohostinnější než tahle země a taky tam víno neroste."

Kovář mlčky uvažoval, jak daleko na severu jsou. Pokud se nacházeli někde okolo padesátého stupně severní šířky, rozhodl Sturlurson správně a během jednoho dvou dnů by měli narazit na průliv okolo ostrova Belle. Pak by se v krátké době dostali do zálivu Svatého Vavřince.

Jako by počasí na čas odložilo svou nepřívětivou tvář, vítr váł stále příznivým směrem a vlny byly menší, než si za posledních několik týdnů pamatoval.

Dalšího dne pobřeží uhnulo víc směrem k jihu a Sturlurson ho nechal zmizet za horizontem a dál tvrdohlavě směřoval k západu. Pak na několik hodin spatřili na severu zamlžené vrcholky kopců a Kovář přesně věděl, kde jsou. Opravdu proplouvali průlivem ostrova Belle do zálivu Svatého Vavřince zahryzávajících se hluboko do americké pevniny. Sturlurson, hnán intuicí zkušených námořníků, se nenechal lákat ostrovem, a díky tomu, že udržoval původní směr, teď sledoval pobřeží kontinentu a nikoliv ostrova New Foundland. Voda ztratila svou šedou barvu, zdála se teď na pohled modrá a prostým okem se dala rozeznat gigantická hejna ryb. Časem si zvykli na velryby a pozdvižení vyvolalo až hejno mrožů a tuleňů.

Sverre Bjorkedal vyhodil přes bort kožené vědro navázané na provaze, naplnil ho a zase ho vytáhl. Potom si do dlaní nabral vodu a opatrně se napil.

"Není tak slaná, jak by měla. Někde blízko je řeka, velká řeka."

Před západem slunce díky Losetově ostrému zraku objevili menší zátoku směřující k severovýchodu, to znamenalo dokonale chráněnou před převládajícími východo-západními větry. Sturlurson přikázal svinout plachtu a drakkar hnán jen volnými záběry vesel potichu vklouzl do klidných vod.

Dva dny plavby stačily, aby se ráz krajiny změnil. Pevninu už nepokrýval severský, převážně jehličnatý les, ale mnohem různorodější les smíšený, rozčleněný všemi možnými odstíny zelené. V zátce nebyly žádné skály, ale přistát na kamenité pláži, ze které vystupovaly ostré žulové prahy, vyžadovalo veškerou Sturlursonovu dovednost. Sotva se kýl dotkl dna, přikázal dvaceti mužům naskákat do vody. Ti potáhli loď jak nejdále to šlo a potom spojenými silami celé posádky vyvlekli drakkar na břeh za chaluhami vyznačenou čáru přílivu.

Kovář si otfel z čela pot smíšený s mořskou vodou. Patřil k těm, kteří stáli na stráži, zatímco ostatní budovali tábořiště a shromažďovali naplavené dříví k ohňům. Za pásem kamenů následoval zhruba sto metrů široký pruh už napohled šťavnaté trávy a pak, jako by ho někdo zasadil, se tyčil les. Ne, prales, hvozd, kterého se sekera dřevorubce ještě nikdy nedotkla. Zhluboka se nadechl. Vítr přinesl vůni pryskyřice, zaštekání srnce, možná zápach tlející mršiny. Byl to parfém neposkvrněné země, které lidé ještě nestačili vypálit ani ten nejmenší cejch. Pokud na ní přežívali, bylo to jen díky tomu, že respektovali její zákony. Kovář cítil, jak se mu ježí chlupy na zátylku. Uvědomil si, že opatrně a pozorně nasává

vzduch znovu a pouští si ho hluboko do plic. Probouzel se v něm divoch, lovec, obyvatel pralesa. Naplňovalo ho to jakousi nepochopitelnou a jen těžce uspokojitelnou touhou. Vzpomněl si na jedno z varování Ljuby Bytewské: A když najdete něco, co ladí s vaší duší, dejte si pozor, aby ta struna nezněla příliš hlasitě. Jinak se ztratíte, přestanete být Johnem Francisem Kovářem a stanete se někým jiným, kým byste byl v jiném světě a jiném čase. Ted' chápal, proč měla tehdy takový zamyšleně zasněný výraz. Sama musela podobné vábení pocítit. Tak jako ted' Kovář cítil volání této panenské divoké země. Nebyla pustá, žili tady indiáni. Na rozdíl od Vikingů aspoň vzdáleně tušil, co od nich může čekat.

Kovářova hlídka skončila ve chvíli, kdy se vracela trojice mužů z průzkumu. Sturlurson je vybral, protože pocházeli z jižního Švédska a byli zvyklí pohybovat se v pralese. Všichni tři muži byli vyzbrojeni víc než šest stop dlouhými luky a ted' toho využili. Každý nesl přes rameno vyvrhnutého jelínka.

"Široko daleko tady nejsou žádní lidé," prohodil jeden z nich směrem ke Kovářovi. "Zvěř se tu vůbec nebojí a žere skoro z ruky. Jestli nás Sturlurson pustí ještě na chvíli do lesa, budeme mít všichni čerstvou zvěřinu."

Kovář jen přikývl. Indiáni budou obývat ta nejlepší místa, to znamenalo někde v blízkosti řeky Svatého Vavřince, která představovala pohodlnou vodní cestu i zdroj obživy.

Hned druhého dne zátoku opustili. Potřebovali opravit stěžeň, vyztužit několik prken a v okolí nenašli žádné vhodné stromy. Celý den pomalu pluli k západu, opět viděli pobřeží na levoboku i na pravoboku. Někteří muži soudili, že už plují deltou gigantické řeky, ale voda zůstávala stále částečně slaná a pobřeží vykazovalo stopy po pravidelném přílivu a odlivu. Ten však byl u mnoha veletoků patrný i daleko ve vnitrozemí. Kovář si nebyl jistý, ale měl pocit, že právě proplouvají kolem ostrova Anticosta. Litoval, že dřív nevěnoval obecnému zeměpisu víc pozornosti.

Až po dvou dnech našli další zátoku, která se Sturlursonovi zamlouvala. Byla přibližně kruhová, se skalisky na východě i západě, ale s bahnitou pláží na severu. A opět, jen pár desítek metrů od pobřeží se tyčil neproniknutelný prales. Tady byly stromy ještě o poznání vyšší než na jejich předchozím kotvišti. Obrovské jedle, javory, buky, prosvětlené na sušších místech bílými kmeny bříz. Panenský les lákající k lovu.

"Opravíme loď, doplníme zásoby," rozhodl Sturlurson a přidělil lidem práci.

Kovář s Fryggvassonem a McCathilem měli prozkoumat okolí, bez toho, že by se věnovali lovu. Jejich úkol byl najít jakékoliv stopy po lidské přítomnosti. To je však čekalo až další den, protože i když noci ještě zůstávaly krátké a světlé, jako všude na severu, nikdo moudrý se do neznáma před půlnocí nevydával. Navíc Sturlurson rozhodl, že vypijí poslední zásoby piva, a nikdo nechtěl o pár nejsladších doušek přijít.

"Je to moudré?" rozumoval Gurgysen, zatímco si přihýbal ze džbánu. "Touha napít se piva člověka často přenese přes největší úskalí osudu. Když žádné nebudeme mít, nebude se nám chtít tolik žít."

"Tak to není," zasmál se Bjorkedal, natáhl si nohy k ohni a prohrábl se strunami loutny. "Pravda, lidem jako jsi ty dává pivo na cestě do neznáma sílu, souhlasím. Ale na zpáteční cestě je to touha vrátit se domů."

Několik mužů se hlasitě zasmálo, jiní zůstali zasmušilí.

"Pokud máš kam se vrátit," utrousil polohlasem McCathail.

Kovář mu věnoval krátký pohled, ale usoudil, že není vhodný čas na vyptávání. Okolo bylo příliš mnoho zvědavých uší a Ir byl uzavřený člověk.

"A pokud ty chceš se vrátit," doplnil Li Cheu a zív. "Vaše pivo strašná, ale když nic jiného není, taky dobrá."

Z Fryggvassonových pacientů zachránil všechny až na jediného, který měl podle ostatních tu smůlu, že neuměl hned v bitvě. To mu zajistilo úctu většiny Vikingů a Sturlurson ho přijal do posádky. Jediný, komu se příliš nezamlouval, byl Jori Loset, ten však proti slovu svého vůdce poté, co bylo vyřčeno, nikdy neprotestoval.

Kovář zamyšleně pozoroval muže okolo sebe. Pokud to dokázal odhadnout, jen menšina jich toužila vrátit se domů. Zdálo se, jako by to bylo jedno ze Sturlursonových kritérií výběru posádky. Jenomže pokud se tady chtěl usadit a nevězi s sebou žádné ženy, znamenalo to, že věděl víc, než přiznával. Věděl, že tady žijí lidé. Kdo ze starých Vikingů dorazil až do Ameriky, do Vinlandu? Největší dny Leifa Eiríksona měly teprve přijít. Nepřátelský agent si jarlových pečlivých a zastíraných příprav určitě všiml také. Co udělá? Pokud měl připravenou únikovou cestu přímo z Ameriky, může se pokusit celou výpravu zničit. Otrávit vodu, potraviny. Pokud se musí vrátit do Norska, aby se zachránil, bylo by to sebevražedné počínání. Jedinou možností pak pro něj bylo donutit Vikingy vrátit se domů navzdory skrytým plánům zkušeného Sturlursona.

"Asi hodinu před přistáním jsem viděl blízko u pobřeží kouř," prohodil do praskání ohně McCathail tak tiše, aby to slyšel jen Kovář a Fryggvasson.

"Taky vidět," přitakal Li Cheu.

"Žlutá kůže má uši jako rys a chování tchoře," zabručel rozzlobeně McCathail.

"Ryšavá hlava šeptá jak pouliční stan," nenechal se Číňan zahanbit.

"Stan?" nechápal Fryggvasson.

"Žena nabízející zboží na ulici," vysvětlil Li napůl arabsky a napůl staroseverštinou.

"Myslel prodavačku," vysvětlil Viking a McCathail se uchechl.

"Jarl se mnou o naší výpravě mluvil," řekl po chvíli ticha znovu Fryggvasson. "Nemáme se nechat spatřit, a pokud se to stane, nesmíme za žádnou cenu bojovat. Přicházíme v míru."

Kovář čekal nějakou poznámku od obvykle bojechtivého Ira, ale McCathail jen přikývl. "Měli bychom jít spát, zítra nás čeká dlouhý den."

Usnuli rozloženi okolo společného ohně. Kovář si uvědomil, že i když neví, co ho vlastně čeká a jakým nebezpečím bude muset čelit, přesto všechno se vlastně cítí docela spokojeně. Tak jako už dlouho ne.

SKRÄLINGAR

Ráno vyrazili v okamžiku, kdy dokázali rozeznat jednotlivá stébla trávy. Hlídky teprve budily muže zodpovědné za rozdělení ohně a přípravu něčeho teplého do žaludku a Kovář s McCathilem a Fryggvassonem už nechali tábor za sebou. Šli nalehko, bez kroužkových zbrojí, jediný, kdo si vzal meč, byl Fryggvasson. Ir se spolehl na jednu ze svých seker a Kovář se spokojil s válečným scramasaxem, každý nesl kopí.

Zpočátku se jim zdál prales neprostupný a měli pocit, že za každý krok zaplatí námahou v podobě prodírání se křovisky. Dál od pobřeží však byly stromy vyšší a šlo se jim pohodlněji, jen museli každou chvíli přelézat obrovské kmeny padlých velikanů, jejichž čas už pominul.

Kráčeli tiše, nemluvili, očima pozorně sledovali okolí a každou chvíli zastavovali. Kovář s Fryggvassonem spoléhali hlavně na zrak, McCathail při občasných přestávkách dlouze číchal se zavřenýma očima.

"Tohle je zatraceně bohatý kraj," zamumlal. "A lidí tady moc nebude," utrousil asi po druhé hodině chůze.

Kovář mlčel. Les mu připadal podivně známý a současně cizí. Známy stromy, které zde rostly - javory, buky, vysoké jedle, na místech vystavených víc nepřízni počasí houževnaté tsugy kanadské. Cizost se skrývala v divokosti, neprostupnosti terénu a množství zvířecích stop, které dokázal rozeznat ve vlhké půdě i on.

U potoka, který by se dal nazvat menší říčkou, si udělali přestávku a začali žvýkat pruhý nasoleného masa, které si vzali s sebou na cestu. Nebylo to nic dobrého, ale potřebovali energii. Najednou se změnila barva vody - všimli si toho všichni tři současně.

"U Thora," vyhrkl Fryggvasson. Zdálo se, že říčka je plná ryb, tak plná, že v ní zdánlivě nezůstávalo místo pro vodu. Všude se hemžila dlouhá stříbrná těla ve snaze dostat se co nejdál proti proudu. "Lososi se třou," řekl Kovář a fascinovaně přihlížel.

"Jdeme," pronesl náhle McCathail vážně. "Teda pokud se nechcete bratříčkovat s tamtěma chlupáčema. Ryb je dost pro všechny, ale oni si to možná nemyslí."

To už i Kovář ucítil živočišný pach velké šelmy, který k nim přinesl vítr. Instinktivně pevněji sevřel kopí. Jedna věc byla vidět velkého grizzliho v zoologické zahradě, další potkat ho s těžkou kulovnicí a záložním velkorážním revolverem v pohotovosti. A úplně jiná s kopím, které mu najednou připadalo slabé a účinné asi jako párátka.

Vytratil se jako mladík z lože krásné dívky, když přijde ráno, a pokračovali v cestě.

Od pobřeží se vzdálili na dvě tři míle, aby se lépe seznámili s krajinou, pak však vytrvale postupovali směrem, kde včerejšího dne zahlédli slabý sloup dýmu. Kovář by přísahal, že už místo dávno přešli, ale Fryggvasson s McCathilem si byli až do podvečera jistí, že jejich cíl je stále daleko před nimi.

"Na lodi se všechno zdá kousek a my si musíme každou chvíli zajít, abychom se dostali tam, kam chceme," nenechal se zvíkat McCathail a druhý Viking jen souhlasně přikyvoval.

Na palouku, který zbyl po nedávno padlé trojici buků, se zastavili. Kmeny poskytovaly přirozenou ochranu, tráva se zdála měkká a nepodmáčená.

"Dobré místo k přenocování," vyslovil Kovář mínění všech. "Rozdělám oheň," řekl Fryggvasson a rozhlédl se po suchém klestí.

"Budeme spát bez ohně. Nechceme přece, aby nás někdo našel," zpražil ho Kovář a současně rozmáčkl moskyta, který mu přistál na čele. Jako by to byl povel, náhle jich bylo všude spousta. Nakonec se všichni tři muži zavrtali do trávy, jak nejlépe mohli, zakryli se větvemi a tváře si pomazali bahnem. Pomohlo to, ale nejdůležitější stejně zůstávalo zachovávat stoický klid.

Leželi bok po boku, utopeni v prohlubujících se stínech nastupujícího soumraku. Kovář si až teď uvědomil, že mají za sebou perný den. Ostražitá cesta pralesem nebyla žádná vycházka. Chtěl se zeptat McCathaila, jak daleko jsou podle něj od pobřeží, když vycítil, že se ticho změnilo v napjaté očekávání. Pak to uslyšel také. Zasažení odhrnovaných trsů trávy, tiché zbluňknutí vody, jak někdo šlápl do neviditelné louže. Položil dlaň na rukojeť svého scramasaxu a zkontroloval, zda má kopí po ruce. V trávě vedle něj bylo neviditelné, ale on dobře věděl, kam sáhnout. Hrotem směřovalo k přibližujícím se zvukům.

Objevili se ve volném průchodu mezi bukem, jehož větve začínaly růst z hladkého kmene až několik metrů nad jejich hlavami, a houštinou šípkových keřů. Štíhlí, šlachovití, temena hlav vyholená, černé vlasy spletené do dlouhých tenkých copánků. Byli čtyři, ve dvojicích nesli na osekaných tyčích vyvrhnuté jelínky. A k nim pár velkých ptáků připomínajících krocany. Jejich vůdce, lehce shrbený muž se třemi rituálními jizvami na levé polovině tváře, se před paloukem ostražitě zastavil, zavětral jako divoké zvíře, ale pak pokračoval původním směrem. Indiáni. Ne indiáni, které znal z příběhů pro mládež, z idealizovaných knih Karla Maye nebo pozdějších westernů, kde sloužili jen jako terče pro revolvery bílých dobyvatelů divokého západu. Tohle byli muži, divocí a nezkrotní. Bojovníci a lovci, bylo to patrné z toho, jak se nesli, jak tiše a nehlučně postupovali pralesem i s těžkým nákladem.

Ještě hodnou chvíli potom, co se čtveřice lovců rozplynula mezi stromy, čekali bez sebemenšího pohybu.

"Skrälingar," pronesl nakonec tiše Fryggvasson.

Kovář zpočátku netušil, co to znamená, ale pak si uvědomil, že právě tímto slovem označovali Vikingové původní obyvatele Vinlandu.

"Zítří se podíváme, kam šli," řekl McCathail a podle šustění větví se snažil najít co nejpohodlnější polohu pro nadcházející noc.

Kovář ho napodobil a s trochou pobavení si uvědomil, jak málo stačí člověku ke štěstí. Nepršelo, moskyti se přestali činit a v lese nefoukal ani vítr. Čekala je docela příjemná noc.

Ráno přivítali opět žvýkáním pruhů masa. Pokud si nic neuloví, budou na zpáteční cestě hladovět, připomněl si Kovář nespokojeně. Obvykle nebyl na podobné věci příliš citlivý, ale tady si uvědomoval, že musí se silami hospodařit velmi

opatrně.

Vydali se směrem, kterým večer kráčeli indiáni, ale nebyli si jistí, zda směřují správně.

"Lesní víla by zanechala víc stop než tihle skrälingar," zaklel po půl hodině marného pátrání v půdě a okolí McCathail. Kovář měl se stopováním také jisté zkušenosti, ale McCathail se podle vlastních slov živil chytáním lupičů dobytka a mezi Vikingy neměl v čtení země, jak své umění nazýval, rovného. Fryggvasson také nebyl nováček, ale už se o štěstí ani nepokoušel.

"Půjďme prostě rovně," navrhl Kovář a Ir podrážděně přikývl.

Udělalí dobře, po necelé stovce kroků narazili na úzkou, spíš zvěří než lidmi vyšlapanou pěšinku.

"Někde blízko tu bude voda s dobrým přístupem," zamumlal Ir, když studoval otisky kopýtek na okraji cesty. "Tohle vypadá jako stopa nějaké kuny, ale tak zatraceně velkou kunu jsem ještě neviděl."

Mohl to být přerostlý rosomák, napadlo Kováře, ale nechal si své moudrosti pro sebe. Po pěšině se jim kráčelo snadno, museli se nutit, aby nepostupovali příliš rychle a nesrazili se s těmi, po nichž se měli porozhlédnout.

Prales se rychle změnil, jako by ho někdo jistým způsobem kultivoval. Přibývalo palouků po padlých stromech, kterým obyvatelé nedovolili znovu zarůst a místo toho je osazovali plodinami dle vlastního výběru. Kovář se s povděkem krmil lískovými oříšky, kterých rostlo všude plno. Nebyly ještě úplně zralé, ale jemu ani Fryggvassonovi to nevadilo. Na dalších políčkách rozpoznali kukuřici, po ní se plazily stonky fazolí a u země se krčily ještě zelené tykve.

"Chytré," poznamenal Fryggvasson. "Ta velká rostlina dává oporu fazolím a porost tykví zadržuje vodu pro všechny."

"Sejděme ze stezky, už musíme být blízko," řekl McCathail ve chvíli, kdy to Kovář chtěl navrhnout. "A rozdělíme se, abychom viděli víc."

Bez dalšího domlouvání se stáhli do houští lísek, jeřabin a šípkových keřů a dál postupovali v hlubokém předklonu vlastním směrem.

Kovář zamířil nejvíc doprava. Trvalo to déle než čekal, ale nakonec se dostal až na okraj lesa. Otevřel se mu pohled na vesnici ne nepodobnou těm, které znal z Evropy svého světa.

Vesnice nebyla nijak opevněna. Její obyvatelé se zřejmě spoléhali na opuštěnost místa, které si vybrali za svůj domov. Les v nejbližším okolí byl zcela vymýcen a země byla přeměněna na políčka podobná těm, která potkávali dříve. Pár desítek metrů od nejvýchodnějšího domu vesnice protékal potok, podle vyšlapané cesty a jednoduchého mola postaveného z neopracovaných kmínků tam indiáni nabírali vodu.

Kováře překvapilo, jak moc se dlouhé domy, široké něco přes pět metrů a dlouhé od deseti do dvaceti metrů, s oválnými střechami, podobaly stavením v Norsku a Švédsku. Jen stěny i střechu měly z březové kůry místo z proutěného pletiva omazaného hlínou. Pečlivě si prohlížel jednu stavbu po druhé a snažil se odhadnout, kolik může mít vesnice obyvatel. Venku spatřil jen pár hrajících si dětí a několik odpočívajících starých lidí. Z pralesa po jejich pravé ruce se ozývaly rány, jako by někdo kácel stromy, dál po proudu potoka pracovala menší skupina lidí. Kovář si nebyl jistý, ale zdálo se mu, že jsou to ženy čínící kůže. Množství domů se každopádně zdálo příliš velké na počet obyvatel, který byl v dohledu. Bylo však možné, že většina indiánů už dříve vyrazila za obživou - možná na moře nebo k některé řece, ve které se právě třeli lososi.

Slunce se mezitím vyšplhalo do půli cesty k svému vrcholu a panovalo příjemné teplo osvěžované čerstvým větříkem přinášejícím vlhkou vůni oceánu. Hejno pestrobarevných ptáků si k odpočinku vybralo keř, pod kterým se ukrýval. Dal si pozor, aby se ani nepohnul. Poplašení ptáci mohli indiány varovat. Ve chvíli, kdy si to uvědomil, mu začala trnout šíje a musel bojovat s nutkáním kašlat. Pak mu pomohl jestřáb, který se shůry vrhl po kořisti, a vyplašení ptáci konečně uletěli. Po poledni měl Kovář dojem, že už se nic dalšího nedozví, a začal se pozpátku plazit pryč od vesnice. Za první řadou keřů se chtěl otočit a co nejrychleji se vrátit na místo jejich přenocování, kde se měli setkat. Nic ho nevarovalo, přesto se pohyboval co nejtíšeji a na čtyři se zvedl pod větvemi zešíkma rostoucího javoru. Pak však okanžitě klesl zpět do bezpečí vysoké trávy. Bokem k němu stála žena - indiánka. Otrhávala lískové keře a oříšky házela do vaku zavěšeného přes ruku. Podvědomě sáhl po scramasaxu a pak ho s potlačeným zaklením zase pustil. Na zádech, v kožešinovém kokonu, žena nesla přivázané dítě. Spíš mimino, opravil se Kovář, když se ze zámotku ozvalo vzlykání. Nezbylo mu než čekat, až žena svou práci skončí.

Několikrát měl příležitost podívat se jí do obličeje. Podle pohybů a plných, svalnatých nohou, které krátká kožešinová tunika zakrývala jen do půli stehů, byla ještě mladá, přesto měla ve tváři vrásky, které by v Kovářově světě patřily někomu minimálně dvakrát staršímu. Život v přírodě byl vždy krutý, to už zjistil během své služby v armádě.

Na druhou stranu, vypadala spokojeně a každou chvíli si broukala zvláštní nezpěvnou melodii.

Keře v okolí byly ořechy přímo obtěžkány a ona jich zjevně chtěla natrhat co nejvíce. Když se Kovář konečně mohl vydat na zpáteční cestu, vzduch už chladl a slunce se sklánělo k horizontu. Plíží se ještě opatrněji než ráno, protože se obával, že by mohl narazit na muže vracející se z lovu. Nestalo se tak a bez velkých problémů se dostal až na smluvené místo setkání.

Vypadalo prázdně, ale Kovář sebral kamínek a hodil ho mezi popadané kmeny, kde přespávali. Neozvalo se nic. Vzal větší kamínek a tentokrát se dočkal odezvy.

"To nemůže být nikdo jiný než nadržovaný Jonhe, který celý den očumoval skrälingar," ozval se našťavaně Fryggvasson, vykoul z úkrytu a třel si přitom čelo.

"Odvážil jsem se z vás nejbližší," nenechal si Kovář jeho poznámku líbit.

"Ale zase jsi celý den trčel na místě. U Tyra, nemohl sis vzít menší kámen a ne takový balvan?" stěžoval si dál Fryggvasson.

McCathail se vynořil z trávy. Na rozdíl od Fryggvassona neměl ospalé oči, vypadal spíš jako člověk, kterého někdo vytrhl z přemýšlení.

"Navrhují, abychom vesnici obešli a vraceli se po pobřeží. Pokud bude jasno, můžeme jít po většinu noci."

Kovář jen přikývl. To byl rozumný návrh. Zůstat déle blízko vesnice představovalo zbytečné riziko.

Uctivým obloukem sahajícím až za říčku, z níž brali indiáni vodu, se osadě vyhnuli a kráčeli přímo proti větru vstříc vůni moře. Přitom objevili úzkou vyšlapanou stezku vedoucí souběžně s korytem. Jejich původní dohad, že indiáni často chodí k pobřeží, byl tedy správný. Přes lákavou schůdnost se drželi dál od údolíčka tak, aby je případní indiáni nemohli zpozorovat. V místě, kde se do řeky vléval jeden z větších potoků, se k nim donesl hluk. Znělo to, jako když někdo radostně hovoří.

McCathail se podíval na Fryggvassona s Kovářem, ukázal na koryto potoka a okamžitě vyrazil. Fryggvasson odevzdaně pokrčil rameny a dřepnul si na paty ke kmeni sukovité borovice. Kovář přeběhl k povlovnému pahorku napravo od nich. Jedna jeho strana spadala do údolí. Pokud stál McCathail o to vidět procházející z blízka, on chtěl mít přehled.

Kovář se na vrchol kopečku vyškrábal právě včas, aby spatřil poslední tři muže ztrácející se v ohybu stezky. Všichni nesli na zádech pletené nůše plné ryb. A všichni tři byli mladí, možná spíš dospívající chlapci. Zůstal ležet a tiše čekal. Pak, bez jakéhokoliv varování, se na stezce směrem od moře objevili další muži. To již nebyli mladíci, ale dospělí lovci, a i oni nesli nůše ryb, dva z nich dokonce velká zvířata s huňatou, stříbrošedou srstí. I oni vypadali spokojeni s výsledkem lovu, ale na rozdíl od mladších kráčeli tiše, bez hovoru. Jeden z mužů se za ostatními opozdil a začal spravovat popruh na nůši. Když na něj ostatní chtěli počkat, pobídl je posunkem, ať pokračují v cestě. Kovář doufal, že se McCathail neunáhle a nebude chtít vzít zajatce. To by jim situaci pěkně zkomplikovalo.

Muž spravil, co potřeboval. Ve chvíli, kdy se sklonil nad nůši, aby si ji opět usadil na záda, zaznělo tiché zasvištění.

Kovář si nebyl jistý, zda ho jen neošálil sluch, ale indián sebou škubl, postavil se a plácl se po zadku, jako by ho do něj právě něco kouslo. Pak zavrával a sesunul se na zem.

Kovář sevřel rty, přitiskl hlavu víc k zemi, ale dívat se nepřestal. Stalo se něco zvláštního a on chtěl za každou cenu vědět co.

Indián ležel na zemi, a i když nebylo vidět žádné zjevné zranění, nehýbal se. Vysoko mezi stromy se mihl pták s charakteristickou červenou datlí čepičkou, vzápětí zazněl rychlý sled úderů zobáku, přes stezku se přebatolilo několik laní s mláďaty. Nehybného těla jen několik kroků od nich si nevšimly. Kovář si byl jistý, že pokud vydrží čekat dost dlouho, přijde záhadě na kloub. Pak však uslyšel hluk sypající se hlíny - McCathail sestupoval dolů svahem. Kovář potlačil zaklení, postavil se a snažil se mu ukázat, ať se vrátí. Zadrnčela tětiva, šíp se zabodnul do kmene kousek od McCathailovy hlavy. Viking, místo aby se skryl, vyrazil během k místu, odkud šíp vyletěl, Kovář ho se zatnutými zuby napodobil. Pokud byl útočník sám, byla tak větší pravděpodobnost, že uteče a nepokusí se znovu vystřelit. Říčku přebrodili oba najednou a současně uslyšeli neznámého prodírat se křovinami pryč. Dokonce ho i zahlédli, nezřetelný nazelenalý stín. Pak Kovář uklouzla noha a rozplácl se v mazlavém bahně. Zapomněl, jak podmáčený je tady často terén. McCathail se zastavil jen o kousek dál.

"Ten parchant mě málem dostal," cedil mezi zuby.

Kovář se opatrně postavil. Báł se, že si natáhl vazy v koleně, ale bylo to v pořádku.

"Musíme zpět, Fryggvasson nás bude hledat," připomněl tiše.

"Vypadal jako lesní démon, skřet," řekl McCathail zamyšleně, zatímco se obezřetně vraceli terénem, který před pár okamžiky překonali sprintem.

"Nebo to byl chlap, který si na sebe navěsil pár větviček a spoustu trávy," opáčil stále napůl vztekle Kovář.

Ještě stále byl naštvaný, že Ir neudržel svůj temperament na uzdě. Na druhou stranu, na Vikinga byl většinou až podivuhodně trpělivý.

"Tvoje možnost se mi zamlouvá víc, Jonhe," zasmál se McCathail. "Příště počkám, až se ten zatracený Lokiho syn půjde podívat na to, co ulovil," dodal znechuceně.

Kovář se ušklíbl. Víc od svého společníka čekat nemohl.

K údolí se vraceli opatrně a udělali dobře, protože indián byl opět na nohou. Motal se jako člověk, kterého někdo nedávno praštil palicí do hlavy, a bylo vidět, že je celou situací zmatený. S menšími obtížemi nakonec zvedl nůši a vrávoravým krokem vyrazil směrem k vesnici.

McCathail zamířil ke stromu, do kterého se zabodl jemu určený šíp, a Kovář hledal místo, z něhož neznámý střílel.

Podánilo se mu to až v okamžiku, kdy se k němu připojil McCathail s Fryggvassonem.

"Střílel po nás někdo z našich," řekl Ir klidně a ukázal šíp.

Kovář si hrot zamyšleně prohlížel. Byl železný, ale víc z něj nevyčetl.

"Možná je tu i jiná skupina Vikingů," nadhodil.

Fryggvasson zavrtěl hlavou.

"Sturlurson mě pověřil nákupem náradí, šípů a hlavic na kopí. Tenhle šíp dobře poznávám. Koupil jsem jich tři sta od Kurunsena Dvojitě brady. Je to jeho práce. A co je tohle?"

Ukázal na skleněnou ampuli u Kovářových nohou.

Kovář se jí rukou neodvážil dotknout a porozhlédl se po klacíku, jímž si chtěl pomoci.

Design ampule mu byl dobře známý, stejně jako žlutý emblém biohazardu zdobící její povrch.

"Raději bych se toho holou rukou nedotýkal," zadržel zvědavého Fryggvassona a opatrně ampuli zdvihl do výše očí.

Zblízka byla patrná ještě jedna značka - plasticky stylizovaný lidský mozek v trojúhelníku. To znamenalo, že látka je magicky psychoaktivní. Alespoň pokud si to ze studijních hodin v období své rekonvalescence pamatoval dobře.

"V blátě jsme našli ještě tohle," ukázal McCathail malou jehlovou střelu se stabilizačním chmýřím na konci.

"Neškrábl ses o hrot?" ujišťoval se Kovář.

Ir jen zavrtěl hlavou.

"Ty si myslíš, že v tom byl jed?" odhadl správně Fryggvasson.

Kovář přikývl.

"Ale toho skrǎlingara nezabil."

"Jsou různé jedy," pokrčil rameny, sebral šipku McCathailovi a i s ampulí ji vložil pod největší kámen, který dokázal naklonit na stranu.

"Mě by spíš zajímalo, jak to po něm vystřelil. Moc krátká věcička na to, aby šla střílet z luku," projel si rašící strniště vousů zamyšleně Ir.

Kováři se nechtělo vysvětlovat, že dotyčný měl pravděpodobně pistoli poháněnou stlačeným vzduchem nebo jiným pružnostním elementem.

"Měli bychom se co nejrychleji vrátit. Co když se sem skrǎlingar přijdou podívat?" nadhodil.

Cesta zpátky byla mnohem snazší. Noc byla světlá, jak bylo na severu obvyklé, navíc svítil téměř plný měsíc. Před půlnocí byli v táboře, kde na ně už netrpělivě čekali. Sturlurson si je pozval ke svému ohni, ostatní muži poslouchali z povzdálí.

Kovář si uvědomil, že se nedomluvili, zda se zmíní i o podivném útoku na indiána. Samotnému se mu jarlovi svou teorii o jedu vysvětlovat nechtělo. Hlavně to, odkud takové věci zná.

"Nemají opevnění," přemýšlel Sturlurson nahlas. "Kolik jich tam mohlo být?"

Kovář se podíval na Fryggvassona. Ten měl s bydlením v dlouhých vikingských domech mnohem víc zkušeností než on.

"Šedesát lidí, možná kapku víc," řekl po chvíli přemýšlení zcestovalý Viking. "Ale viděli jsme jen málo mužů. Možná byli na lovu."

"A jak byli vyzbrojeni?"

Sturlurson se už na všechno jednou vyptával, teď pokládal otázky znovu, ale pokaždé někomu jinému.

"Neměli zbroje," řekl McCathail. "Viděl jsem u nich oštěpy, možná nějaké nože, sekery."

"Nemají železo," vmísil se Kovář poprvé do hovoru, dosud nechával mluvit jen své druhy.

Naslouchající muži udiveně zahlučeli. V jejich domovině měli i ti nejchudší svobodní muži u pasu alespoň nůž.

"Ale u některých jsem viděl sekery," zaprotestoval překvapeně Fryggvasson.

"Byly broušené z kamene. Stejně tak nože," upřesnil Kovář, co viděl. "Taky mají palice a kyje s parohovými hroty. Všechno velmi dobře udělané, ale bez železa."

"I kdyby jich bylo třeba sto. Pokud nemají zbroje ani štíty, projdeme jimi jako nůž máslem," prohodil nahlas Thori Sigfússon, obrovitý Gotlandan.

Kupodivu to neřikal ani příliš bojechtivé, spíš konstatoval skutečnost.

"Byla by to krátká výprava, zábava na jeden den," připojil se nadšeně Jori Loset. "Večer už můžeme hodovat v jejich vesnici."

Kovář cítil, jak se mínění mužů přelévá na jednu nebo druhou stranu. Přece jen, byli na cizím území a nevěděli, co si mohou a nemohou dovolit. Možná bylo chytrější se nejprve porozhlédnout, zjistit, odkud hrozí nebezpečí, pak zaútočit na nejbohatší města a rychle zmizet.

Sturlurson stále mlčel.

"A kolik bohatství si myslíte, že v té vesnici bylo?" zeptal se protáhle Bjorkadel.

Jeho názor skalda a vyhlášeného bojovníka nebral nikdo na lehkou váhu. Kováři okamžitě došlo, kam svou otázkou míří.

"No, možná bychom tam našli pár rybářských sítí, zásobu lískových oříšků, nějaký slušný kožešiny. To bude všechno," odpověděl stejným tónem McCathail. "A vši, vypadali tak chudí, že vši budou mít určitě plné baráky." Muži se zasmáli.

"Ale mají ženy. Určitě se tam najde patnáct, dvacet hezkých ženských," poukázal Loset.

Irova tvář ztvrdla.

"Koule jsem si mohl ošoupávat doma. Sem jsem přijel kvůli něčemu jinému."

"Opravíme loď, doplníme zásoby. Fryggvasson s Li Cheuem se podívají po okolí, zda najdou něco, co by nám nahradilo zeleninu. A první jídlo vyzkouší sami na sobě," začal Sturlurson udílet rozkazy.

Ze zadních řad naslouchajících se ozvalo nesouhlasné zahlučení.

"Nebo je tu někdo, kdo by chtěl protestovat proti mému velení?" pronesl tiše Sturlurson a postavil se.

Kovář potlačil uchechtnutí a viděl, že McCathail je na tom stejně.

Ramenatá postava jarla ověšená blondatou hřívou se nad ostatními Vikingy tyčila jako démonický přízrak. V levé ruce jakoby náhodou držel oštěp, prsty druhé ruky měl volně položeny na hlavici své spathy.

Kovář musel ocenit, že ke všemu dalšímu je skvělým intuitivním psychologem. Jeho šepot naháněl mnohem větší hrůzu, než kdyby řval.

A protože se najednou zdál větší než obrovitý Sigfússon, musel na něčem stát.

"Takže všichni moje velení respektujete," zkonstatoval Sturlurson.

S tím se shromáždění rozešlo a brzo se tábor ponořil do tmy a ticha rušeného jen oddechováním spáčů.

Vylízat si rány po dlouhé plavbě přes Atlantik a bitvě s Čňany jim trvalo celý týden. Kovář se věnoval hlavně doprovázení Fryggvassona s Li Cheuem při průzkumu terénu. Ostatní Vikingové byli v kácení stromů a opracovávání dřeva mnohem šikovnější než on. V průběhu dnů měl stále o čem přemýšlet. Nikdo z nich tří jarlovi nic neřekl o postřelení indiána, ani už o tom později nemluvili. Zpočátku se Kovář pokoušel odhadnout, kdo z mužů by mohl být agentem protistrany, ale k ničemu to nevedlo, částečně i protože netušil, co je protistrana zač. Ljuba Bytewská mu bližší

informace nepodala a ve stručných operačních pokynech, které dostal těsně před přesunem, se o tom také nic nepsalo. Možná by mu to stejně k ničemu nebylo, ale v minulosti se mu už vícekrát vyplatilo, když věděl víc o motivacích a dostupných prostředcích protivníka. Platil daň za fakt, že je v Agentuře nováčkem a nemá zřejmě přístup k informacím vyššího stupně utajení.

Pak se snažil odhadnout, jaká motivace vedla jednotlivé Vikingy k účasti na tak nebezpečné výpravě bez zjevného cíle, například vyloupení nějakého známého bohatého města. Hovory, které vyslechl, mu potvrdily jeho původní dojem, že Sturlurson vybral posádku převážně z mužů, kteří neměli proč se vracet do Norska nebo Švédska, z polovičních psanců. Jako by se opravdu vrátit nechtěl.

Nejvíce ho v myšlenkách zaujal McCathail. V jeho vystoupení proti nájezdu na vesnici se skrývalo něco živelného, živočišného, co šlo daleko za racionální rozhodnutí. McCathail nepřátelský agent nebyl. Ten by proti přepadení mírumilovné vesnice žádné námitky neměl. Navíc McCathail, stejně jako Fryggvasson, určitě nepostřehl indiána.

SMRT NA POCHODU

Osmého dne po přistání za vrcholného přílivu stáhli drakkar opět na vodu a vypluli dál podél pobřeží, směrem, kde podle odhadu Sturlursona musela být velká řeka. Kovář věděl, že tam opravdu je, pár set, možná už jen desítek kilometrů před nimi. O víc než šest století později ji pro Evropu objeví francouzský mořeplavec a objevitel Kanady Jacques Cartier. I když v tomhle světě to vlastně mohlo být jinak, zastavil se v myšlenkách. Některé věci mohly být stejné jako v domovské realitě, jiné odlišné. Vítr najednou mírně zesílil a zdál se studenější. Kovář se ostražitě rozhlédl. Vikingové se na rozdíl od něj na lodi cítili jako doma a on sám si až teď uvědomil, o kolik jistější si připadal na pevnině, i když divoké a necivilizované. Ke znepokojení však neměl žádný racionální důvod.

Opět jim přálo počasí, váln severovýchodní, téměř zadní vítr, se kterým si čtvercová plachta snadno poradila. Vlny byly jen mírné a stíhlý trup lodi klouzal po vlnách jako živá bytost. Kovář se posadil na jednu z neobsazených veslařských lavic a chvíli pozoroval pracující prkna trupu poddávající se tlaku vln. Mořská zmijs byla živá bytost, na jejíž náladách a rozmarech jistým způsobem závisely jejich životy. Vrátil se pohledem k divokému břehu, kde se skaliska střídala s občasnými kamenitými plážemi. Co se neměnilo, byl tmavě zelený pás pralesa z listnatých a jehličnatých stromů, občas zahlédl na břehu vyhrívající se mrože. Na ohromná hejna ptáků, které nedokázal identifikovat, si už zvykl natolik, že je nevímá. Tohle byla bohatá země, bohatá a drsná. Možná právě v tom se skrývalo tajemství pozdějšího vzestupu civilizované Ameriky. Ale on tu byl, aby se Amerika stala civilizovanou tak, jak se to mělo odehrát v tomto světě, bez zásahu zvenčí. To ho přivedlo k tomu, aby se snad po tisíci zamyslel nad vším, co až dosud při misi zažil. V průběhu celého týdne se nestalo nic neobvyklého, a proto mu do skládačky nepřibyl žádný díl. To znamenalo, že neví téměř nic a nedokáže odhadnout, jaká bude další akce nepřátelského agenta. A už vůbec netušil, jak má naplnit hlavní cíl - napomoci navázání přátelských vztahů indiánů a Vikingů.

"To by skoro bylo snazší všechny je naházet do vody," zabručel polohlasem.

"Říkal jsi něco?" zaslechl ho Spár Gurgysson.

Kovář jen neurčitě mávl rukou. Tohle chlápek s opičím rukama měl docela rád. Moc toho nenamluvil, dalo se na něj spolehnout a když bylo třeba, udělal víc práce než kdokoliv jiný.

"Vesnice! Vidím vesnici!" zaburácel najednou Spár a ukázal směrem k pobřeží dřív, než stačil Kovář něco říct.

Muži zahlučeli, Sturlurson současně zařval, aby se všichni nenahrnuli k jedné straně lodi a zbytečně drakkar nenaklonili. Kovář si zastínil oči. Nízké slunce se odráželo od hladiny a oslepovalo. Nebyla to vesnice, spíš jen pár chatrčí, proti nimž byly dlouhé domy, které před týdnem viděl, hotové paláce.

"Vypadá opuštěně," zkonstatoval po chvíli napjatého ticha Bjorkedal.

Současně drakkar prudce změnil směr, jak se Sturlurson opřel do kormidelního vesla, ráhno zaskřípalo pod nápořem větru ze změněného úhlu.

"Podíváme se tam," rozhodl jarl stručně.

Kovář už viděl i místo, kde chtěl přistát. Byl to splaz hrubozrnného písku, který mezi skalisky vytvářel malé přirozené kotviště. Za prudšího větru k nepotřebě, teď však ideální místo k rychlému výsadku. Aniž by k tomu musel Sturlurson dávat pokyn, Loset se postavil na příď s měřícím lanem a hlásil hloubku pod kýlem.

"Patnáct stop, třináct..." odpočítával.

"Stáhnout plachtu, Fryggvassonovi lidé k veslům!" zavelel Sturlurson.

Loď teď po vlnách jen klouzala, poháněná opatrnými záběry vesel.

"Deset stop!" zahalekal Loset.

Dno stoupalo pomalu a pozvolna, jak se na pláž slušelo.

"Losete, až se kýl dotkne dna, vem si dvacet lidí a zajistíte předpolí, Sigfússone, ty s deseti pak loď dotáhnete blíž ke břehu!" rozdělával Sturlurson úkoly. "Nikdo se nevrhne do útoku, všichni zůstanou na pláži za Losetem! Kdo neposlechne, dostane šíp do zad! Brigvassonovi, vezměte si luky!"

Kovář už dávno zjistil, že Vikingové dokáží poslouchat rozkazy a spolupracovat jako skutečný tým. Teď se však jejich vůdce obával jejich přirozené bojechtivosti.

Kýl zaskřípěl o dno, první muži naskákali do vody, vždy se štítem a mečem nebo sekerou v rukou. Vyřítli se na pevninu jako démoni a zaujali obrannou formaci v půloblouce. Zatím další jednotka dovlekla loď víc na mělčinu.

"Fryggvasson, McCathail a Jonhe půjdou se mnou!" zazněl další rozkaz.

Spolu s muži, kteří se se skrálíngar setkali, Sturlursona doprovázelo deset lidí jeho osobní stráže, bojovníků, kteří s ním na loď přišli z Jutska, odkud pocházel.

Pomalou a rozvážně prošli obrannou linií chránící loď a pak obezřetně postupovali směrem k vesnici, kterou teď zakrývaly velké balvany. Kovář se zhluboka nadechl a Fryggvasson jen přikývl.

"Taky nic necítím, ani nevidím."

Bez potíží překonali nepřehledný pás kamenů a spatřili pět provizorních chatrčí roztroušených v mělkém údolíčku chráněném před větrem.

"Tohle není vesnice, spíš dočasný rybářský tábor," zhodnotil obydlí Sturlurson.

Jeho slova potvrdovala potrhaná síť rozvěšená mezi dvěma stromy. Zpod chatrče vykouklo velké chlupaté zvíře, Kovář poznal rosomáka. Zřejmě hledal něco k snědku, ale nezdálo se, že by se tady nasýtil.

Sturlurson si vybral největší chatrč a s taseným mečem odsunul kožešinovou zástěnu. Chatrč byla prázdná, zůstalo v ní jen skromné vybavení majitele. Nádobu ze dřeva, kožešinami vystlané lůžko, několik kamenných nožů určených na zpracování ryb. Kovář dovnitř nahlížel zpoza zad svého náčelníka. Znal tenhle svět natolik dlouho, aby pochopil, že tady něco není v pořádku. Čím je člověk chudší, tím větší důležitost pro něj mají i nejobyčejnější věci. A indiáni byli chudí i na poměry Vikingů z devátého - desátého století.

Sturlurson nechal podrobnou prohlídku na svých lidech a zamyšleně se rozhlížel po táboře.

"Kdy podle tebe odešli?" obrátil se na Fryggvassona.

Viking neodpověděl, místo toho zmizel v chatrči.

"Bude to delší dobu," řekl, když zase vyšel. "Popel ohniště je dávno studený, v misce byla nějaká tekutina, možná polévka, ale už se stačila vypařit. Několik dní, víc než dva."

Sturlurson přikývl, jako by to souhlasilo s jeho vlastním odhadem.

"Pořádně to tu prohlédněte, pak si vás poslechnu," zavelel a vrátil se k lodi.

Hledat tady nějakou kořist bylo plýtvání námahou. To bylo jasné na první pohled.

Kovář sám začal systematicky zkoumat jednu chatrč za druhou, nevynechal ani prostor okolo nich a snažil se najít cokoli, co by mu napovědělo, co se vlastně stalo. Přitom ani na chvíli nezapomínal, že za každým balvanem se může schovávat indián s lukem nebo kamenným tomahawkem. Jaké vlastně měli luky? Nebyl si vůbec jistý, pokud jen krátké na lov malé zvěře, byl před nimi ve své zbroji v bezpečí, pokud víc než sto devadesát centimetrů dlouhé luky používané s přestávkami už od časů lovců doby kamenné, mohli ho zastřelit i ze vzdálenosti devadesáti metrů. Bohužel nevěděl. Kromě něj se pozůstatky pečlivě probíral i Li Cheu s Fryggvassonem a občas spolu prohodili pár slov. McCathail se tvářil, že na ně všechny unuděně čeká, ale ve skutečnosti hlídal a oči mu těkaly po okolí sem a tam.

"Odešli, náhle a bez velkých příprav. Někdo si své věci vzal, jiný ne," zhodnotil nakonec výsledky prohlídky

Fryggvasson.

"Půjdem, nebo nás jarl nechá plavat za lodí," pobídl je McCathail k většímu spěchu.

Od pobřeží odpulili stejně snadno jako přistáli a pokračovali opět původním směrem. Nikdo to nahlas nepřiznal, ale opuštěný tábor muže znervóznil. Kdyby našli na místě mrtvá těla, pozůstatky masakru, rozuměli by tomu a nijak by je to neznepokojovalo. Tohle bylo něco jiného.

Při západu slunce se opět vylodili na břehu a připravili se k přenocování. Kováře najednou rozbolela hlava, bylo to, jako by ho někdo v nepravdivých intervalech tloukl do temene baseballovou pálkou omotanou silnou vrstvou molitanu. Byl rád, že na něj tentokrát nevyšla hlídka. Ležel ve spacím pytli z tulení kůže a tvář natáčel směrem k plamenům, aby co nejméně cítil ostrý a zesilující se vítr vanoucí směrem od moře. I teď, v plném létě, se v něm vznášela vzpomínka na sních a led. Fryggvasson odešel k Sturlursonovu ohni a McCathail se snažil vyměnit kožešinu z bobra, kterého náhodou ulovil, za potraviny na přilepšenou. Li Cheu ležel hned vedle. Ideální příležitost si promluvit, na takovou už Kovář čekal několik dnů.

"Jaké to je, plavit se na naší lodi a ne na velké čínské?" začal opatrně rozhovor, přičemž pro slovo čínské použil stejný výraz, který používal Li.

Ten se místo odpovědi jen zazubil a klackem přisunul do plamenů velký kus dřeva.

"Ta vaše loď nic moc, ale pořad lepší než čínské vězení," odpověděl po chvíli. "Z něho se člověk už většinou nedostane."

V odpovědi se neskrývala ani špetka humoru, Li to myslel vážně.

"Umíš číst?" zeptal se Kovář.

Číňan se zatvářil překvapeně.

"Myslíš naše písmo nebo vaše primitivní runy?"

"Písmo," upřesnil Kovář a musel bojovat s úšklebkem.

Rasismus a nacionalismus byl lidem prostě vlastní. Tady jako jinde, v budoucnosti i v minulosti.

"Samozřejmě. A runy už také skoro umím, i když ještě ne všemu rozumím," odpověděl Li.

Fryggvasson ho zřejmě učil a na oplátku se nechával učit. Kovář přátelství těch tak rozdílných, ale svým způsobem i podobných mužů začínal rozumět.

"Co se tady píše?" zeptal se lhostejně a podal lékaři první z papírových svitků.

"To jsou rozkazy pro kapitána!" zkonstatoval překvapeně Li.

"Jsou," přikývl Kovář a při vzpomínce, jakou cenu za ně zaplatil, ho píchlo u žeber.

"A jsou podepsány hlavním eunuchem jeho císařské milosti!" Poprvé se v Liho hlase objevilo překvapení a něco jako úcta. Kovář nereagoval.

"Text začíná tím, že tyto rozkazy jsou přísně tajné a smí o nich vědět jen velící důstojník na lodi. A to ne velitel každé lodi, ale jen válečného korábu," pokračoval Li v překladu.

Kovář mu podal i zbytek svitků a čekal.

Číňan si je nejprve přečetl a pak začal, s mnoha odmlkami a kostrbatě, avšak srozumitelně překládat.

"Hlavní eunuch píše, že jedním z důvodů uspořádání velké výpravy okolo světa je odhalení démonů, nepřátel našeho božského císaře, které na svět sesílají vládcí podsvětí. Tito tvorové vypadají jako lidé a oplývají zvláštními schopnostmi. Jsou rozpoznatelní právě podle svých dovedností a také podle předmětů, které u sebe ukrývají."

Li ukázal na náčrtky psí známky, malé pistole, komunikátoru a dalších agentských propriet.

"Naštěstí pro blaho naší velké říše má i božský císař své pomocníky, kteří oplývají stejnými schopnostmi a prostředky jako nepřátelé, navíc je však možno rozpoznat je podle tohoto přívěšku."

Li ukázal na jednoduchý náčrt přívěšku ve tvaru robotického hada, který už dříve Kováře tak zaujal.

JFK si vzal svitky zpět a schoval je dřív, než stačil Číňan cokoliv říct. Tohle byla vysoká hra. Pokud druhá strana dokázala do svých plánů zatáhnout i císařský dvůr a potažmo celou středověkou Čínu... Jakou pak měl šanci na úspěch? Určitě to však byly informace důležité pro Agenturu.

McCathail se vrátil s čerstvou jelení kýtou, na které už oheň stačil zapracovat, a spokojeně ji napíchl na rožeň. Li před ním zjevně nechtěl v tématu pokračovat a jen lítostivě pokrčil rameny. "Krásné písmo, dokonalá kaligrafie."

Kovář přikývl a přivřel oči. To bušení do hlavy bylo zase zpět. Možná si s ničím z tohoto všeho nebude muset lámat hlavu, protože se nakazil nějakou zatracenou středověkou nemocí a umře. Zachumlal se hlouběji do spacáku a zavřel oči.

Ráno se probudil mezi posledními. Tázavě se podíval na McCathaila, který už stačil uhasit oheň a od pramene nosil do lodi čerstvé zásoby vody. Na kameni čekala ovesná placka s kusem masa ze včerejška. Štědrým kusem masa.

"Nevypadal jsi a nevypadáš moc dobře, tak jsme ti něco nechali. O slabé je nutno pečovat. Kdo by vyléval vodu z lodi na zpáteční cestě?" ušklíbl se Ir.

"Ty," odpověděl Kovář, a i když neměl hlad, sáhl po snídani. Sílu potřeboval. "Já určitě ne," odpověděl mu Ir s přesvědčením a dál se věnoval své práci.

Zatímco Kovář jedl, snažil se rozluštit, co slova jeho přítele znamenala. Znělo to, jako by se nechtěl vrátit. Chystal se snad tady umřít?

"Jsi zatracený lhář a já ti za ty tvý blbý kecy rozbiju tu tvoji nevymáchanou držku!" vyrušilo ho z myšlenek vzteklé zařvání.

Hádali se dva muži - jeden z nich se jmenoval Stenkil Wartoth a druhého neznal. Jako jediný z celé posádky byl plešatý a obléskanou kůži na hlavě mu pokrývaly bezpočetné jizvy.

"Já nikdy nelžu," opáčil nevzrušeně plešatec, "ale protože jsi mě označil za lháře, budu tě muset zabít."

Eskalující hádce přihlíželo stále víc a víc mužů, mezi nimi dokonce i Sturlurson s Bjorkedalem a další muži z jeho družiny.

"Ale nechceš nejprve dokázat, že Wartoth opravdu lže?" nasypal víc soli do ran Loset.

Kovář věděl, že plešatec nemusí nic dokazovat. Už obvinění ze lži stačilo k vyzvání na souboj. Jen Sturlurson by ho mohl vzhledem ke své autoritě oddálit - ale ne zakázat.

Ten však jen se zájmem pozoroval oba muže, jako by se snažil odhadnout, který z nich je pro něho užitečnější. Kovář si vzpomínal, že plešatý byl jeden z těch, s nímž bok po boku bojovali na střední palubě džunky. Byl to chlap, co se uměl dobře ohánět mečem a štít používal napůl jako gilotinu a napůl jako radlici.

"O co jde?" zeptal se Spára, který byl na místě dříve než on.

Plešatý se mezitím odebral ke svému ohni a začal se strojit do zbroje.

"Farhair tvrdil, že po srážce s Číňany z něj trčelo třikrát deset a ještě sedm šípů k tomu. Wartoth ho obvinil, že se chvástá."

Kovář přikývl na znamení, že rozumí, a marně přemýšlel, jak chce plešatý Viking dokázat svou pravdomluvnost. On sám mu věřil.

Farhair se vrátil v plné zbroji, s helmou a kroužkovou košilí, která byla delší, než bylo obvyklé, a rukávy jí dosahovaly až pod lokty přes ocelové chrániče. Štít si Farhair nevzal, pouze meč. K tomu nesl tři čínské opakovací kuše. Když je podával Wartothovi, ze zásobníku jedné se vysypala šipka. Byly naplno naládované.

"Tři kuše, třikrát deset ran," oznámil všem holohlavý Viking suše a nasadil si helmu. "Budu deset kroků daleko, na větší vzdálenost se s tím stejně nedá mřit a střely nemají žádnou sílu. Když dojdou až k Wartothovi, je jasné, že jsem mluvil pravdu."

Muži souhlasně zamručeli a kruh přihlížejících se rozestoupil, aby bojovníkům ve sporu udělal víc místa.

Farhair si odkrokoval vzdálenost a otočil se čelem k Wartothovi.

"Tak, můžeme začít, ty Lokiho zplozenče," řekl klidně a současně udělal první krok.

Wartoth nezaváhal, stiskl spoušť, šipka minula Farhaira dobře o metr. Viking s mečem se beze spěchu přiblížil, to už Wartoth zapumpoval natahovací pákou a další šipka vklouzla do drážky. Druhý výstřel zasáhl Vikinga do hrudi, pak se vzduch zatněl šipkami, Wartoth odhodil prázdnou kuš a sáhl po druhé. Farhair začal připomínat pochodujícího ježka. Několik šipek mířících do obličeje se štěstím odrazil rukou, přesto krvácel z ran na nohou a jednoho škrábance na krku. To už však stál přímo proti svému vyzyvateli. Poslední šipka se mu zaryla do hrudi, meč zasvištěl a zakousl se nad klíční kost, kde se krk začíná oddělovat od trupu. Wartoth zasténal, Viking se rozpráhl podruhé a sekem shora dolů mu rozpoltil hlavu.

"Byl to lhář," zabručel nevzrušeně, když se mrtvé tělo sesulo na zem. "Trefili jste mě do hlavy!" zanařikal někdo.

"Nevidím na jedno oko!" Sturlurson se podíval na postiženého, jehož obličej byl jediná krvavá rána. "Měl jsi dělat svou práci a ne se tady bavit," opáčil nevzrušeně. "Nechci vidět, že se necháš střídat u vesla. Mládenci! Do práce! Další souboje se odkládají do doby, až budeme mít loď plnou kořisti a na obzoru Norsko!"

Někdo se zachechtal, dva muži svlékali svého mrtvého druha a dělili se o jeho majetek. On ho už nepotřeboval.

"Nikdy bych o Farhairovi neřek, že je lhář," zaslechl Kovář mumlání jednoho z nich. "Je to tvrdohlavý bastard, ale svou

ženu nechal jít, když ho obvinila, že s ním v posteli nic není."

"Ale pak za totéž zabil starého Klucka."

"To jo. Ale nikdy neřekl, že jeho žena lhala."

Kovář si protřel spánky. Bušení bylo zpět. Co se to sakra děje? Zatímco se snažil potlačit bolest, pozoroval Farhaira, jak se svléká ze zbroje a znechuceně si prohlíží šrámy, které šipky způsobily kovové tkanině a prošívanici pod ní.

Někdy na začátku druhé půlky odpoledne si Kovář uvědomil, že podvědomě začíná hledat vhodné přistaviště. Spousta mužů se chovala stejně, jen Sturlurson u kormidla vypadal, že ho nic neznepokojuje. Nebyla to pravda, Kovář si už několikrát všiml, že jarl plánuje s předstihem, který ho samotného několikrát překvapil. A Sturlursonovi jeho odhad jako skoro pokaždé opět vyšel. Ve chvíli, kdy se spodní okraj slunečního kotouče dotkl horizontu, objevili zátoku s úzkým vjezdem z obou stran lemovaným výběžky pevniny porostlé stromy s pokroucenými kmeny. Štíhlý drakkar plynule změnil směr a vklouzl do chráněné oblasti; změnu pocítili okamžitě. Dlouhé táhlé vlny zrozené někde na nekonečných pláních širého Atlantiku zmizely, loď najednou klouzala po téměř hladké hladině, ozývalo se jen ševelení vody okolo kýlu a šumění stromů na pevnině. Zátoka se táhla dál a dál, výběžek moře zakusující se hluboko do pevniny.

"Dobré místo," promluvil hlasitě jeden z bratrů Brigvassonových.

Ve chvíli, kdy už směřovali k povlovně se svažujícímu břehu, se náhle jen několik set metrů daleko za nevysokým pahorkem zhmotnil sloup černého dýmu a Kovář měl pocit, že slyší řev a chaos bitevní vřavy.

"Levá, zabrat!" zařval Sturlurson, opřel se do kormidelního vesla a Mořská zmije vykroužila ostrou otáčku, až voda za zádi zapěnila.

"Dnes budeme spát na vodě," oznámil posádce. "Vesla z vody!"

Drakkar postupně klouzal stále pomaleji a pomaleji, brázda za lodí se zkracovala, až zmizela úplně.

"Kotvu!" zavelel jarl, připravený muž na jeho pokyn okamžitě do vody shodil štíhlou, obrovskou kuši připomínající kotvu. Lano se vytáčelo ze smyček a nakonec loď s jemným trhnutím zastavila.

Předchozí spokojená nálada, která se mezi muži rozhostila, byla ta tam, všichni úkosem sledovali sloup zlověstného dýmu. JFK si ještě jednou protřel spánky, jako by to mohlo odstranit stále silnější bolest, a přeměřil si vzdálenost od břehu. Určitě víc než půl kilometru. Na břehu by museli být šílenci, aby se je pokusili v noci napadnout.

Večeri odmítl, zabalil se do spacáku a pokusil se usnout, i když tomu moc nevěřil. Stále ho někdo fackoval basebalovou pálkou.

"Johne Francisi Kováři! Vaše tvrdohlavost a neústupnost je neskutečná!"

JFK věděl, že spí a současně nespí zároveň. Hlas patřil Ljubě Bytewské, jeho bezprostřední nadřízené.

Otevřel oči, vlastně pomyslel si, že otevírá oči, a spatřil ji jako lehece rozmazaný hologram vznášející se asi tři metry od něj. Zvláštní bylo, že nikoho z Vikingů ani bort lodí neviděl. "Konečně se mi podařilo s vámi kontaktovat!" Ještě zvláštnější bylo, že Ljuba Bytewská byla oblečena pouze do spodního prádla, což obnášelo krajkovou podprsenku, podvazky a vysoko vykrojené kalhotky. Vše v luxusní, hedvábně lesklé bílé tkanině.

To znamenalo, že s tímhle brífingem očividně nebude něco v pořádku. Na druhou stranu, nebyl to špatný pohled.

Ljuby Bytewské na každém kousku trochu přebývalo, a i když Kovář nepatřil k obdivovatelům baroka, byly to zatraceně hezké přebývací kousky, které dotvářely zatraceně zajímavě a atraktivně vyhlížející obraz.

"Madam," Kovář si nedokázal odpustit přiležitost a pozdravil ji způsobem, jakým salutovali Gurkové, asi nejobávanější vojáci, se kterými se v SAS potkal. "Je mi potěšením vás vidět."

Bytewská se zatvářila podezřívavě.

"Zajímalo by mě, jak mě vlastně vidíte. Zkontaktovala jsem se s vámi pomocí parapsycho kontaktu přes spřátelené médium ve světě, v němž se právě nacházíte."

Kovář sotva znatelně přikývl. Nepředpokládal, že by jeho šéfka najednou tak náhle změnila své zvyky a šatník. Muselo jít o nějakou jeho mentální projekci. Možná za to mohlo několik týdnů sexuální abstinence na palubě drakkaru.

"Každopádně, mohu vás ujistit, že vám to velmi sluší," neodpustil si poznámku.

"Hm, vidím, že z vás více nedostanu. Až při psychovýslechu," pronesla na oko vážně. "K věci," změnila téma hovoru.

"Zjistili jsme, že ve vaší oblasti jsou dva agenti, ne pouze jeden."

"V posádce Sturlursona?" neudržel se Kovář a přerušil ji. "Pomohlo by mi vědět, co je zač druhá strana."

Bytewská se zachmuřila a její výstavní poprsí se vzedmulo, když se zhluboka nadechla.

"Nemáte oprávnění pro přístup k takovým informacím - agenti v poli ho mají jen ve speciálních případech. Vezměte to tak, že stojíme proti mocné obchodní skupině, spíš pašerácké mafii, která investuje v mnoha světech a epochách. Z nějakých důvodů se rozhodli, že pro ně bude výhodnější, když se tento svět bude víc podobat realitě, ze které sám pocházíte."

Kovář přikývl. Neřekla mu toho moc, ale i z toho mála vyplývalo, že protivníci budou mít k dispozici značné prostředky. I když bylo otázkou, zda je v tomto světě s technologií raného středověku budou moci použít. A jejich lidé budou určitě velmi schopní - s patřičným výcvikem a znalostmi.

"A ten další agent, víme o něm něco?" vrátil se k první otázce.

"Jedinou věc. Je to rezident a v dané realitě pobývá už spoustu let. Podobně jako náš člověk, který byl zavražděn.

Může být v posádce, mezi indiány. Klidně mohl cestou zemřít, i když to nepovažuji za pravděpodobné. Tihle lidé mají sedm životů."

"Stejně jako já," pronesl Kovář tiše.

"Ne, John, vy máte jen jeden, tak na sebe dejte pozor. Nepotřebuji žádného dalšího mrtvého agenta. Podejte operační hlášení," promluvil najednou o poznání tišeji.

Kovář ji stručně informoval a zaměřil se na podivné postřelení cizího indiána a lahvičku se symbolem biohazardu a

magicky psychoaktivní látky.

"Nepozorujete na sobě nějaké změny? Tělesné nebo psychické?" zeptala se ho Bytewská vážně. "Neroste vám třetí oko, nebo například žábry?"

Parapsychologické spojení asi nebylo úplně dokonalé, protože její otázky nedávaly smysl. Než to stačil zkonstatovat, pokračovala.

"Nedělám si legraci. Podle vámi popsaného znaku je ta substance extrémně nebezpečná. Kombinace magie a biotechnologie na nejvyšší úrovni. Ani já nemám přístup k materiálu takové úrovně. Budu muset informovat Military divizi a Analytickou divizi současně."

Kovář opravil svůj předchozí odhad schopností protivníka směrem vzhůru.

"Cítím se v pořádku, pouze mě poslední dva dny bolí hlava."

"To je následek naší snahy probourat se skrz vaše hyperrealistické myšlení. Než vás opustím, pár informací. Je extrémně důležité, abyste napomohl úspěchu výpravy Snorriho Sturlursona. Máme důkazy, že nepřátelé v průběhu století zlikvidovali tři obdobné výpravy. Dále, velká část severoamerického kontinentu je ve válce. Každý kmen válčí s každým. To znamená, že při kontaktu s vámi budou indiáni velmi obezřetní. Na druhou stranu, můžete toho využít. Za další - podařilo se mi změnit priority svých představených a do oblasti směřují dva naši agenti. Je otázka, zda se tam vůbec dostanou, uvidíte."

"Kdo? Vega?"

Přes tvář Ljuby Bytewské přelétl krátký úsměv a Kovář si až teď uvědomil, že je unavená. Asi v poslední době netrávila v posteli mnoho hodin.

"Kdyby to šlo, poslala bych ho i se vši artilerií, kterou máme ve skladech. Bohužel, v nejbližších několika měsících není možné do světa, v němž jste, poslat bez kauzálních důsledků cokoliv a kohokoliv. Je to nesynchronní svět, podrobnosti vám později vysvětlí profesor van Wonder. Jen pokud nejvyšší velení vojáků rozhodne, že jde o případ nejvyšší nouze, vytvoří tvrdé okno. Ale agenturní vojáci nikdy nepočítají mrtvé. Naše ani cizí, to znamená, že pro vás i pro ostatní lidi okolo bude lepší, pokud se obejdeme bez vojáků, John. Možná vás ale potěší, že jednoho z agentů, kteří se k vám snaží dostat, znáte, je to -"

Šéfka oddělení pro potírání mezirealistního pašeráctví náhle zmizela v černé skvrně, která pohltila celé Kovářovo zorné pole. Pak tma ztratila svou absolutnost a JFK si uvědomil, že leží ve spacím pytli, cítí jemné pohupování drakkaru, vůni moře a slyší tiché oddechování mužů okolo sebe. Byl zpět a hlava už ho nebolela.

Sturlurson je probudil za úsvitu. Vytáhli kotvu a jen za pomoci vesel se opatrně přiblížili ke břehu. Pak dvacet mužů vystoupilo na pevninu a obezřetně, v sevřené formaci s připravenými štíty a zbraněmi vyrazili k místu, kde večer spatřili stoupat dým.

Nalezli spáleniště indiánské vesnice. Oheň sežehl chýše, okolní pole a z větší části i palisádu. Mezi troskami objevili několik desítek zuhelnatělých těl, která oheň nestačil dokonale strávit. McCathail se probíral popelištěm tak dlouho, až to vzbudilo netrpělivost ostatních. Kovář ho doprovázel a pozorně sledoval, jak Ir zkoumá jednotlivé pozůstatky věcí v popelu. Přitom nepřestával obhlížet okolí. Nechtěl, aby je případný nepřítel překvapil náhlým útokem. Dvacet po zuby vyzbrojených Vikingů až na dva v kroužkových zbrojích bylo určitě tvrdším oříškem než indiáni, ale přesto. Přípravení umírají později než ti, co se dají překvapit. Většinou, občas.

Z houští, které sahalo nehlouběji do spáleniště a nějakým zázrakem odolalo ohni, se vybatolil rosomák. Huňaté zvíře je chvíli podezřívavě pozorovalo, pak vyrazilo k tělu ležícímu nedaleko, šťouchlo do něj čenichem, skoro pohrdlivě si odfrklo a zase zmizelo.

"Nemá rád pečený," prohodil někdo.

Vtip nezabral, muži se nezasmáli.

McCathail se konečně narovnal, otřel si čelo a vyrobil si tak na něm tmavou šmouhu od popela.

"Útočníci nebrali zajatce, nebrali kořist. Prostě jen přišli, všechny zmasakrovali a pak zase zmizeli. Vesničané se bránili, ale z nějakého důvodu jim to nebylo nic platné," oznámil své zjištění Losetovi, který při průzkumu zastupoval Sturlursona.

Muži se semknuli v ještě těsnější houfec. Nebrat kořist a zajatce? Na tom bylo něco nepřírozeného. Proč by se jinak bojovalo?

"Jak to víš?" zeptal se Loset nevraživě McCathaila.

"Dobře vím, jak vypadá spálená vesnice, kde vyvraždí všechny, muže, ženy i děti, a nevezmou si žádnou kořist."

Ir se teď díval na Loseta přímo a Kovář cítil vzrůstající napětí mezi oběma muži. Stačila by jedna neopatrná Vikingova poznámka a rudovlasý bojovník by se na něj vrhl.

Loset si to naštěstí uvědomil taky.

"Tak jo. Vráťm se na loď a oznámíme jarlovi, co jsme tady našli."

Odrazili stejně tiše, jako přistáli, Sturlurson loď neotáčel, jeli zádi vpřed, a až daleko od břehu se obrátili tak, aby před vyřezaná do podoby hada s rozeklanými zuby ukazovala po směru plavby. Zprávy, které průzkumná skupina přinesla, na chvíli Vikingy znepokojily, ale rodící se den, vědomí vlastní síly sto padesáti dobře ozbrojených bojovníků, příhodný vítr a svižně ubíhající pobřeží připomínající mužům severu ráj způsobily, že se nálada rychle vylepšila.

"Tolik zvířet, a jaké lesy!" zabručel ohromeně Thori Sigfússon a Kovář nezbylo, než s ním souhlasit. Oblohu křížovala hejna racků, alek, rybáků, odevšad se neslo švitoření a klapání zobáků, lovené a lovcí ryby se blyštěly u hladiny jako živé stříbro, neminula chvíle, aby nespatrili medvěda ráchajícího se ve vodě. Často teď museli měnit směr, protože přibývalo malých ostrůvků i větších ostrovů. Stromy, občas dosahující až k čáře přílivu, byly vyšší a mohutnější než

před pár dny; obrovité buky a jedle smíšené s menšími javory a jehličnatými oválky kanadské tsugy. Tam, kde se do moře vlévaly četné potoky, zvedaly zelený příkrov vysoké věže gigantických topolů. Do moře? Kovář se zarazil a jeho pohled se střetnul s pohledem Olava Fryggvassona. I on si všiml medvěda, který - pil. Viking zvedl džber uvázaný na provaze, spustil ho do vody, vytáhl a opatrně polkl doušek.

"Je sladká, jen stopa po soli," řekl nahlas.

Muži, kteří ho slyšeli, se jako na povel otočili na druhou stranu, ale protější břeh řeky nespatřili.

Kovář si posloužil dřevěným džbánkem a pořádně se napil. Věděl, že řeka Svatého Vavřince je veletok, ale skutečnost ho opět překvapila. Tady neměl k dispozici tisíc let pokroku, ocelárny, motory, lodě, proti kterým byly i ty největší velryby malá bezbranná stvoření. Byli sami, odkázáni na sílu svých paží, svůj důvtip a to málo, co měli s sebou. Tohle byla Kanada. Divoká a dosud nezkrocená.

Až třetího dne si začali víc uvědomovat, že jsou skutečně na řece, i když protější břeh zahlédli, jen pokud byla výjimečně dobrá viditelnost. Muži se přeli o to, kolik zlata bude ukryto v pokladnicích měst, která musí v tak bohaté krajině existovat, a kolik práce dá je dobít. Kovář se podobných debat neúčastnil, přemýšlel o dvou agentech a doufal, že se s ním Bytewská ještě jednou spojí.

Sturlurson už opět hledal ostrov vhodný k přenocování a ke Kovářovi zamyšleně hledícímu k pobřeží se připojil Fryggvasson.

"Tahle řeka je dokonalá obchodní cesta do nitra země. Určitě se po ní budeme moci plavit ještě mnoho set mil."

Kovář přikývl a čekal, kam zcestovalý Viking svým proslavem míří. Jeho čínský společník postával opodál a poslouchal, McCathail o něčem hovořil s Losetem, ale oba byli v doslechu.

"Pokud jsou tady nějaké skrálíngar chytřejší a mocnější než ostatní, postaví si pevnost v místě, odkud budou mít přehled nad celou šíří řeky, a budou tak ovládat obchod mezi pobřežím a vnitrozemím."

To byla chytrá dedukce a Kovář opět pocítil obdiv nad moudrostí vikingského válečníka.

"A co náš jarl? Hovořil jsi s ním o tom? Mořská zmije kličkuje sem a tam, jako by takovou pevnost hledal," nadhodil. Fryggvasson jen přikývl.

A nepřátelský agent bude zřejmě přesně vědět, kde se indiánská vesnice nachází, kolik má obyvatel, kolik z toho je bojovníků a jak jsou vyzbrojeni, dodal v duchu chmurně Kovář.

Ráno se probudil za úsvitu, přesně jak si přál. Čím déle byl odkázán jen sám na sebe, tím víc se stával mužem pralesa, válečníkem spoléhajícím se na své smysly, instinkty, vůli. Vstal, aby se mohl porozhlédnout po obzoru, zda odněkud neuvidí stoupat kouř. Po noci byl vzduch čistý, viditelnost dokonalá. Indiáni, pokud v okolí nějakí byli, se určitě chystali na nový den.

Kovář tiše, aby nikoho neprobudil, zamířil k vrcholku ostrůvku, na němž tábořili. Hustá tráva byla vlhká rosou, listy stromů se mokře leskly. Až těsně před vrcholem rozpoznal u kmene staré jedle dvě postavy. I další muži měli stejný nápad jako on. Fryggvasson, McCathail. Sturlursona zahlédl na menším kopečku kus východněji. Kováře okamžitě napadlo, že z toho místa neměl jarl tak dokonalý rozhled. Ale možná se zajímal jen o pravý břeh řeky... Jako by věděl víc než ostatní.

Muži čekali na den, mlčky se rozhlíželi a Kovář cítil, jak po výstupu vzhůru rychle vychládá. Tady nahoře, pár desítek metrů nad hladinou, foukal čerstvý, studený vítr.

"Tam," ukázal McCathail k severozápadu.

Až po chvíli Kovář rozeznal sotva patrný sloup dýmu. Přemýšlel, zda by stačil kouř z jednoho ohniště, aby byl viditelný na takovou vzdálenost. Spíš ne.

"Je to méně než den plavby od nás," poznamenal Fryggvasson.

Současně spatřili Sturlursona, jak sestupuje ze svého pozorovacího stanoviště.

Do tábora se vrátili, když muži s reptáním hasili sotva rozdělané ohně.

"Dnes žádná teplá snídaně," rozkázal Sturlurson bez dalšího vysvětlování. "Vyplouváme ve chvíli, kdy nastoupím na loď," dodal ještě a jediná věta stačila, aby se lině probouzející tábor změnil v horečnaté mraveniště.

Nikdo nepochyboval, že by plavovlasý démon svá slova nevyplnil. Jediný, kdo nevypadal překvapeně nebo našťavaně, byl Jori Loset. Ten už zřejmě rozmýšlel svého náčelníka dobře znal.

Sturlurson si k sobě povolal jednotlivé předáky, mezi nimi Kováře, McCathaila a kupodivu i Li Cheua.

"Na pravém břehu řeky je podle kouře velká osada skrálíngar. Potřebuji muže, kteří prozkoumají krajinu okolo. Vysadím je na břeh půl denního pochodu od osady a pak je na stejném místě další den nebo den po té naberu."

Muži se na sebe podívali. Jedna věc byla zaútočit uprostřed svých druhů, hledat slávu v boji a smrti, druhá vydat se sám s jedním či dvěma společníky napospas cizí zemi.

"Potřebuji chlapy, kteří se dokážou potichu protáhnout pralesem a zase se vrátit," dokončil svůj projev Sturlurson.

"Já to udělám," přihlásil se trochu překvapivě Jori Loset.

Jarl jen zavrtěl hlavou.

"Ty jsi můj zástupce, nemohu tě při takové akci riskovat."

Odmítl i nabídku dalšího z mužů a Kovář dobře věděl proč. Rurik patřil sice k nejlepším bojovníkům, ale určitě se nehodil pro opatrný průzkum. Spíš pro čelní útok na bariéru nepřátelských štítů.

"Už jednou jsem osadu skrálíngar pozoroval, mohu to udělat znovu," slyšel se Kovář říct a samotnému mu to vyrazilo dech.

Tohle bylo ještě riskantnější než se pohybovat v guatemalských horských pralesech. Tamní domorodci už byli napůl civilizovaní a zapoměli část loveckých a stopařských dovedností svých předků. Místní indiáni měli trumfy na své

straně. Jenomže nemohl připustit, aby nějaký z průzkumníků vyvolal zbytečnou šarvátku, navíc potřeboval co nejvíc informací.

"Ty máš raději zemi pod nohama než loď, co?" zazubil se na něho Loset a Kovář pod jeho na oko obyčejnou větou vycítil osten výsměchu.

Chvilí zvažoval, zda má lehkou urážku přeslechnout, nebo zda vyžaduje nějakou protiakci, ale pak ji nechal být. Na tohle bude dost času, až se vrátí z výpravy.

ZVĚDOVÉ, NÁČELNÍCI A VÁLEČNÍCI

Listnatý prales je mnohem vzdušnější a světlejší než jeho tropičtí nebo naopak jehličnatí sourozenci. Objemné koruny způsobují, že stromy rostou daleko od sebe a křoviska musí zápasit o každou světlinu poskytující víc slunečního záření. Kovář si však dobře uvědomoval, že první pohled klame, jejich postup ztěžovaly četné vývraty, lísková houští, potoky obklopené vrbami. A co víc, každé takové zákoutí poskytovalo úkryt pro možné nepřátele.

Šli tiše, on, McCathail a Fryggvasson, druhou průzkumnou skupinu, vysazenou o pár mil dál, tvořil obrovitý Sigfússon, Sven a Spár Gurgysson. Sturlurson věřil, že silný Gotlandan s přirozenou autoritou udrží bojechtivé choutky svých druhů na uzdě. Kovář s ním souhlasil, byla to dobrá volba.

Do šumění listů se přimíchalo klokotání vody. Ne trylkování bystriny, ale zpívání velkého potoka nebo říčky. McCathail krácející první se zastavil a přikřčil, Kovář ho okamžitě napodobil a soustředil se na levou stranu od jejich pochodové osy. Fryggvasson hlídal pravou. Vzor postupu pralesem se ustanovil, aniž by se na něm nějak domlouvali.

"Tím křovím někdo prochází. Opatrně, ale poměrně často," sykl Ir.

Kovář se přiblížil a díval se naznačeným směrem. Jenné lístky a nejtenčí větvičky byly na jedné straně pružných kmínků polámané a neduživé. McCathail se natáhl ještě hlouběji do houštiny a odhalil tak úzký průchod vytvořený vyvázáním keřů. Směřoval k vodě. Fryggvasson se rozhlížel, Kovář se přistihl, že zhluboka dýchá a snaží se ve vzduchu najít jakékoliv známky přítomnosti jiného člověka. McCathail prsty ohledával půdu před sebou. Stačila chvíle a změnili se ve zvířata. V predátory, kteří mohou být v dalším okamžiku uloveni jinými predátory. Ir klesl na čtyři a zmizel v průchodu, Kovář ho po krátké výměně pohledů s Fryggvassonem následoval.

Plazil se za McCathilem a snažil se, aby temenem hlavy ani zády nezavadil o žádný ze šlahounů nad jejich hlavami. Slunce prosvitající skrze křoviny po zemi kreslilo ostré pruhy, u země byl pach vlhkosti a vody silnější. Ir postupoval stále pomaleji a opatrněji, až si lehl na břicho a zastavil se. Průchod se tady rozšiřoval a Kovář se mohl nasoukat vedle něj.

Otevřel se jim pohled na výběžek řeky oddělený od hlavního proudu úzkým prostorem mezi dvěma zlomenými stromy. Místo poskytovalo skvělé chráněné kotviště pro velkou kanoi z březové kůry. Byla větší než loď, na které byl Kovář zvyklý. Odhadoval, že v ní bylo dost místa pro čtyři lidi a spoustu nákladu. Jenomže to určitě nebyl důvod, proč byl McCathail tak opatrný. Kovář postupně klouzal pohledem zleva doprava a musel se posunout o kousek dopředu, aby viděl i do části zátočiny, kterou mu Ir svou hlavou zakrýval.

S nohama ve vodě tam ležel na zádech muž. Byl sporý, ale svalnatý, široké lícni kosti a rozplácly nos ukazovaly na indiána, zřejmě ze severních kmenů, protože muž se částečně podobal Inuitům, obyvatelům severních plání. Nad ním na patách seděl další indián. Hubenější, s protáhlejší tváří. Očima lhostejně pozoroval hladinu a monotónně žvýkal. Kromě bederní roušky byl nahý a zdálo se, že mu na oděvu vůbec nezáleží, protože při průchodu trním si své sporé ošacení potřhal a teď z něj mělo každou chvíli spadnout. Pak udělal pohyb, který Kovář vyrazil dech a chvíli mu trvalo, než si připustil, co právě vidí.

Živý indián sáhl rukou do otevřeného břicha mrtvého muže a jako by seděl u švédského stolu, nabídl si kus jeho vnitřností, vstrčil ho do úst a opět lhostejně přezvykoval. Kovář cítil, jak se McCathail zachvěl. Kousek dál od mrtvého ležela palice s kamennou hlavicí a kožešinový pytel. Mrtvý se zřejmě pokusil bránit, ale nebylo mu to nic platné. Další sousto. Kovář si začínal uvědomovat, že kanibal má podivné držení těla, čímsi nelidské. Jako by byl naprosto uvolněný a používal jen ty svalové skupiny, které byly nutné k uskutečnění požadovaného pohybu. A oči. Ty byly nejdívnější. Bělo načervenalé, duhovka zářivě modrá. Pokud měl takhle rozhašenou pigmentaci, musel být na plném světle téměř slepý, usoudil Kovář. Jenomže tady se nacházeli v příšeří houštin a to mu naopak mohlo poskytovat výhodu.

Tráva zašustila, jak se po břehu někdo přibližoval. Indián lhostejně pohlédl směrem za zvukem a znovu sáhl do břicha. Kovář se zdálo, že jeho ruce mají zvláštní tvar, ale nebyl si tím jistý. Mezi dvěma trsy trávy se objevil kojot, zřejmě ho přivábil pach mršiny. Indián přestal žvýkat a změnil se v nehybnou sochu. Zvíře se opatrně přibližovalo vábené příslibem hostiny. Nehybný člověk ho nezajímal, pach lidského těla ho bůhvíproč neznepokojoval. Indián mu blokoval cestu k mrtvému tělu, šakal ukročil stranou a pak najednou kvílal a zvláčněl - kanibal ho uchopil za hrdlo a škuhl. Ten pohyb byl tak rychlý, že si ho Kovář uvědomil až zpětně. Mrtvé zvíře pokleslo v nohou, ale muž ho nepustil, přitáhl si ho blíž, zuby mu otevřel krkavici a začal pít ještě teplou krev. Pohled přitom stále upíral kamsi mimo.

McCathail začal pít po pidi couvat a Kovář ho po chvíli následoval.

Beze slov se stáhli o kus cesty zpět a stručně oznámili Fryggvassonovi, co viděli.

"Byl rychlý, nelidsky rychlý," zkonstatoval na závěr Kovář.

"Rychlejší než ty?" chtěl vědět Fryggvasson.

"Rychlejší než Sturlurson nebo kterýkoliv člověk, kterého jsem kdy potkal," odpověděl místo něj McCathail. "A měl divné ruce. Připadaly mi spíš jako tlapy. Krátké prsty s drápy," dodal ještě.

Viking se na něho pochybovačně podíval. "Vlkodlak?"

Kovář nechtěl, aby muži propadli pověřivému strachu, ale nemohl popřít, že na kanibalovi bylo něco hodně

zvláštního.

"Možná, ale krvácí. Všiml jsem si, že měl na zádech pár škrábanců. To znamená, že i když je to vlkodlak, půjde zabít." "To je dobrá zpráva," zazubil se náhle Ir. "Ale až se rozhodneme ho zabít, chci mít svůj štít, sekeru a meč. Takže to odložíme a budeme pokračovat?"

Kovář přikývl a první vyrazil na cestu směrem k západu. Narazil na další záhadu, mohla mít něco společného s dosavadními událostmi? Mohl mít tento nelidsky rychlý kanibal něco společného s vypálenými nebo opuštěnými vesnicemi, nebo s magickou biologicky aktivní substancí? Zamrazilo ho. Pokud ano, bude muset opět poopravit své představy o tom, co je a není možné. Samozřejmě, až odsud vyvázne se zdravou kůží.

Postupovali pralesem jako zkušený průzkumnický tým a postupně naráželi na víc a víc známek lidské přítomnosti. Lovecké pěšiny, zjevně obchodní stezky, vypálená místa v pralese osázena tykverní, kukuřicí a fazolemi, místa na březích velkých potoků upravená pro pohodlný lov ryb, javory zjizvené po každodenním sběru javorového sirupu. Ač se to na první pohled nezdálo, tohle byla země obývaná lidmi.

Když narazili na břidlicový lom, ve kterém se ještě nedávno těžil kámen, Fryggvasson zastavil.

"Odpočineme si a domluvíme se, už jsme blízko."

Kováře lom překvapil. Nechápal, k čemu indiáni potřebují břidlici.

"Dobré na střechu. Břidlicové tašky jsou lepší než mech a proutí. Samozřejmě, když je máš," vysvětlil McCathail bez ptaní.

"A podle toho, kolik kamene potřebují, to bude velká osada, možná město," uvažoval Fryggvasson nahlas.

"Rozdělíme se. Když chytanou jednoho, ostatní budou moci utéct," navrhl Kovář.

Viking s Irem se po sobě podívali.

"No jo, samotářský vlk Jonhe. Víš, že se tě někteří chlapi bojí víc než Sturlursona?" zašklebil se McCathail.

Kovář se zatvářil nechápavě.

"Prý je v tobě něco ze starých obrů, seš moc vážnej a moc tajemnej a nebojíš se vůbec ničeho."

"Já? Veselá kopa je vedle mě krchov!" opáčil Kovář a zvedl se.

"Jo, přesně, tvoje žertíky mrazí," pokračoval Ir.

Kovář pokrčil rameny.

"Myslím, že nebude dobré, když se necháte zajmout. Tihle skrálíngar své zajatce mučí."

McCathail se vítězně podíval na Fryggvassona.

"Neříkal jsem to? To jsou ty jeho vtípky."

Po dvou hodinách plížení obdělávaným pralesem měl Kovář přehled o velikosti indiánského osídlení. Na ostrohu nad řekou se nacházela palisádová osada, v porovnání s předchozími spíš pevnost. Kůly, které ji chránily, byly z mohutných kmenů, zdálo se, že z druhé strany jsou k palisádě přilepeny ochozy pro obránce. Na rozdíl od palisád v Evropě nebyly jednotlivé kmeny zkráceny na stejnou výšku a tak vznikaly přirozené střílny pro lučištníky. Níž pod pevností bylo roztroušeno mnoho dalších indiánských domů, některé víc než čtyřicet metrů dlouhé. Mezi nimi se rozkládala políčka a plochy vykloučené, ale neobdělávané půdy.

Obcházel oblast osídlení v uctivém půlkruhu lemovaném jilmu zbavenými kůry, kterou indiáni používali na stěny svých domů.

Několikrát se mu stalo, že narazil na skupiny pracujících mužů a žen. Připadalo mu, že přestože jsou obyvatelé na svém území, chovají se nadměrně obezřetné, jako by byli ve střehu. Pak křižoval úzkou pěšinu používanou zřejmě pro obchod s dalšími osadami dál po proudu řeky. Nemusel být král stopařů, aby poznal, že touhle cestou nedávno prošla velká skupina lidí. S těžkými náklady, někteří z nich zranění. Všichni směřovali do pevnosti.

Pomalů se vracel k místu, kde se rozešli s Fryggvassonem a McCathilem, když ho včas varoval vzrušený hovor v řeči plně samohlásek. Lesem se prodírala skupina mužů obtěžkaná nákladem. Na přitesaném kmeni nesli jako loveckou kořist lidské tělo. Kovář zarískoval a přeběhl krytý vysazovanými lískovými keři, aby měl lepší výhled.

Vyplatilo se mu to. Tělo, které muži nesli, nebylo úplně lidské. Svázané dlaně spíš připomínaly tlapy kočkovité šelmy, čelist vystupovala dopředu jako u gorily. Kůže mrtvého se zdála papírově tenká a pod ní se rýsovaly nepřírozené vystupující šlachy.

K místu, kde je měla Mořská zmije čekat, se vrátili až druhý den. Sotva se nalodili, Sturlurson odrazil od břehu a zajel mezi dva ostrůvky, kde měl připravené kotviště kryté při pohledu z pevniny.

Sigfússon se svými druhy už byl zpět a podle toho, jak se muži tvářili, nepřinesli dobré zprávy. Sturlurson počkal s hlášením až na dobu po přistání, aby s Kovářem a jeho společníky mohl promluvit v soukromí jen za přítomnosti předáků.

Mlčky vyslechl zjištění a pak začal črtat do písku.

"Sigfússon měl za úkol prohledat území víc na západ a do vnitrozemí. Objevil dvě vesnice, obě nedávno vypálené.

Předtím jsme objevili jednu velkou osadu vypálenou a jednu malou opuštěnou. Jediné sídlo, kde byli místní v pořádku, jsme našli úplně na počátku při prvním vylovení na pobřeží," komentoval svůj náčrtek rozvážně. "Jako by ta válka táhla jen kousek před námi. A v pevnosti nad řekou už o ní něco tuší," dodal.

"Kolik lidí může žít uvnitř?" zeptal se a pohlédl na McCathaila.

"Možná i tisíc," odpověděl klidně Ir. "A další tisícovka okolo pevnosti. "A víme, že v poslední době tam dorazila velká výprava mnoha desítek nebo stovek dalších skrálíngar. "Vsadil bych se, že to byli převážně bojovníci."

"Dobře naplánovaným útokem bychom je mohli rozvrátit a srovnat pevnost se zemí. Obyčejní vesničané se rozutečou.

Zatím jsme neviděli žádné skutečné válečníky," přerušil McCathaila Loset.

Sturlurson se na svého pobočníka zamyšleně podíval.

"A bude nám ten boj stát za to? Co když nám krátce po vítězství vpadnou do zad armády ničící vesnice skrälingar?"

"Vždy můžeme nasednout do lodi a ujet."

Bjorkedal zamyšleně přešel rukávem sponu, kterou měl sepnutý plášť. V místním vlhkém podnebí se na všem kovovém rychle objevovala rez.

"Já bych nejprve zjistil, zda nám stojí za to s nimi bojovat. Zatím nikdo z průzkumníků neobjevil bohaté oblečené lidi, obchodníky, velmože."

"A co ten podivný pojídač lidského masa a chycený vlkodlak?" poznamenal Fryggvasson.

Muži posedávající okolo náčelnického ohně se zatvářili rozpačitě, nikdo nechtěl promluvit jako první.

"Jdou zabít," znovu připomněl Kovář a pohledy všech se soustředily na něj.

V průběhu hovoru se setmělo, zvuky okolního pralesa najednou dostaly skrytý význam, někteří muži instinktivně sevřeli v dlaních talismány svých bohů.

Loset sledoval Kováře, jako by uvažoval, zda nemá také něco říct, ale pak si to rozmyslel.

Li Cheu, který nebyl k poradě přizván, ale stál dost blízko na to, aby slyšel, lehce přikývl hlavou.

"To bylo dobré slovo válečníka," přerušil Bjorkedal mlčení. "Mám takový pocit, že než zbohatneme, budeme zabíjet, zabíjet a zabíjet."

Skaldova zvučně pronesená slova podbarvená praskáním ohně zněla jako počátek heroické sagy z dávných věků, kde všichni, přesně podle pravidel starých legend, nakonec skončí hrdinskou smrtí.

Kovář vytyčil Sturlursonův posunek, kterým ukončil setkání, a jako první se otočil k odchodu. On nechtěl zemřít hrdinskou smrtí. Měl za úkol odhalit a zneškodnit dva nepřátelské agenty, ukončit indiánskou vyvražďovací válku a zahrát si na parlamentáře, který pomůže bandě severských hrdlořežů navázat přátelské styky s hrdými lovci a válečníky.

"Však mě také zatraceně dobře platí," zamumlal si sám pro sebe, když se soukal do spacího pytle. "A stravu a bydlení mám zadarmo."

Li Cheu se na něj podezíravě podíval, protože Kovář promluvil česky.

"Hele, vymýšlej raději mastičku na vlkodlaky," doporučil mu.

"Já už na tom pracovat, statečný Jonhe," zazubil se hubený Číňan.

JFK raději zavřel oči a předstíral, že spí. Místo toho uvažoval, kdo by mohl být agentem. Nejpravděpodobnější bylo, že se vetřel mezi předáky. Tak mohl nejsnáze ovlivňovat osudy celé výpravy. Nebo to byl obyčejný řadový válečník a někde ve svém vaku schovával účinnou výbušninu nebo jinou zbraň, kterou by mohl všechny Vikingy zničit? Ta by ale těžko po dlouhé měsíce odolávala rychlé degradaci způsobované Maurbyho efektem. Ledaže by chtěl použít například černý prach. Ten už byl, nebo brzy bude, vynalezen i v tomto světě.

Ráno Sturlurson kormidloval Mořskou zmiji rovnou k pozvolnému břehu pod pevností, na místo, ze kterého se sice mohli snadno stáhnout zpět na vodu a ujet malým indiánským kánoím, ale které neposkytovalo žádnou strategickou výhodu.

"Chce vyjednávat," odhadl jarlovy plány Fryggvasson. "Nepřeje si, abychom skrälingar vyplašili, proto přijíždíme za plného dne na místo, ze kterého na ně nemůžeme snadno zaútočit."

"Aby oni nezaútočili na nás," zamumlal Sven.

"Máš meč," pokrčil rameny obrovitý Gotland'an.

"Neviděl jsem u nich žádnou železnou zbraň," poznamenal Fryggvasson. "Možná bychom jim měli nějaké přenechat, aby byla aspoň nějaká zábava."

Kdosi se zasmál a Kovář se přistihl, že i jemu se zvedla nálada. Černá plachta se náhle ve větru vzdouvala o poznání veseleji.

Vylodili se na povlnném písčitém břehu, Zmiji nechali na vodě právě tak daleko, aby ji neodvál vítr, ale aby mohli v co nejkratším čase vyrazit zpět na řeku. Plachtu skasali, u vesel sedělo šedesát šest mužů, ostatní čekali v plné zbroji připraveni vyskákat na břeh nebo krýt druhy u vesel.

Sturlurson ve zbroji se spathou v pochvě a bojovým scramasaxem u pasu stál na přídi s velkým balíkem pod paží. S nikým své rozhodnutí nepřebíral. Jako velitel nemusel, ale muži byli zvědaví a čekali, co udělá. "Jonhe," ukázal na Kováře, "a ty, Fryggvassone, půjdete se mnou. A ty také," otočil se překvapivě k Li Cheuovi. "Jsi jim nejpodobnější z nás. Možná tě budou považovat za člověka jako jsou oni sami. Vezměte každý náklad dřeva a masa."

Na chvíli se odmlčel. Kovář potlačil překvapení a snad postě toho dne zkontroloval meč s nožem u pasu a štít. Proti své vůli byl nervózní. Tohle bylo jiné, zatraceně jiné než cokoliv, co před tím zažil. Tak trochu si připadal jako v nějakém dobrodružném filmu. Současně si však uvědomoval, že může velmi snadno zcela nefilmově umřít. Z helmy se vysypalo pár krystalků soli - zamyšleně je olízl. Chutnaly příjemně nahořkle. Lépe než kterákoliv sůl v životě.

"Bjorkedal velí mužům ve zbrani," pokračoval ve strohém udílení pokynů jarl.

"Sven, Sigfússon, bratři Brigvassonovi, Spár, McCathail budou připraveni vyrazit nám na pomoc jako první. Jori Loset má na povel loď a veslaře. Je můj zástupce a nesmí na břeh, dokud k tomu nedám povel." Kovář se rozhlédl. V bezpečné vzdálenosti projíždělo několik velkých indiánských kanoí, ale ani všechny dohromady nepředstavovaly pro Mořskou Zmiji nejmenší hrozbu. Bort drakkaru byl pro útok z výšky mořské hladiny příliš vysoký.

Snori Sturlurson bez dalších řečí skočil do vody, která mu dosahovala lehce nad kolena, a začal se brodit dál ke břehu.

Kovář se zhluboka nadechl, zvedl balík dřeva a následoval svého vůdce. Agentura a její cíle najednou zůstaly utopeny

daleko ve vzpomínkách. Stal se mužem s mečem za pasem. On, jeho druhové a jarl, na jehož rozhodnutí závisely jejich životy.

Padesát kroků od břehu, padesát kroků, které chutnaly jako deset kilometrů, dal Sturlurson pokyn a posadil se do navátého pisku. Kovář začal připravovat oheň, Fryggvasson s Li Cheuem maso a pruty na opékání. Potom se posadili kolem ohně, poslouchali šumění větru, škvíření tuku a praskání plamenů.

Nedělo se nic, ale Kovář si přesto byl jistý, že je zpoza palisády několik desítek metrů nad jejich hlavami pečlivě pozorují. Znal tu hru, rozuměl ji. Byla prastará jako lidstvo samo, jako muži zabíjející jiné muže. Šlo o odvahu, o pohrdání nebezpečím, o vědomí vlastní síly a důvtipu.

První pruhy masa byly propečené. Li Cheu je sňal z prutů, položil na Fryggvassonův štít a spolu s Vikingem začali péct další kusy. Kovář přikládal tak, aby dřevo vydrželo co nejdéle. I když bylo chladno a vál čerstvý vítr, na zátylku cítil kapky potu. Tohle bylo jako ruská ruleta, možná ještě horší.

Pak se nahoře ve svahu objevily čtyři postavy a každá z nich něco nesla. Kovář polkl a ani nejmenším hnutím nedal najevo své očekávání.

Konečně přišli. První podsaditý muž s vyholenými spánky a černými vlasy sepnutými do copu. Zdobilo ho velké orlí pero zastrčené do čelenky, oblečen byl do oděvu spleteného z provazů a březové kůry proložené kostěnými pláty.

Kovář s překvapením rozpoznal primitivní zbroj. Proti nezelezným zbraním však musela být poměrně odolná. Náčelník byl ozbrojen řemdihem - palicí spojenou pruhem syroviny s kamennou koulí, do níž byly zasazené rozebrané hroty z paroží. U pasu na šňůrce měl zvláštní nůž - skoro dvacet centimetrů dlouhé kamenné ostří ze štípaného pazourku zasazené do medvědí čelisti. Tvář měl starou, sežehnutou sluncem a mrazem, zbrzděnou jizvami a dávno zahojenými ranami. Tmavé oči sebevědomé a hrdé. Tohle byl pán bojovníků, číselo to z každého jeho pohybu, pohledu.

Doprovázeli ho starý muž oděný do vlčích kůží s lebkou vlka na temeni hlavy, mladý bojovník a - Kovář zalapal po dechu - žena.

Byla vysoká, vyšší než sám náčelník, atleticky stavěná. Na rozdíl od něj si ponechala všechny vlasy a cop si nespletla do komplikovaného drdolu, ale nechala ho viset volně. Byla oblečena do dlouhé haleny z jelenice, suknice s trásněmi a legín ze silné buvolí kůže. V ruce držela bojové kladivo z rohů lesního bizona, u pasu měla podobný nůž jako náčelník. Podle tváře musela v poslední době přežít mnohá utrpení. To však nijak neumenšilo její hrdost a sebevědomí. Byla to - Kovář polkl a musel se snažit, aby udržel svou pokerovou tvář. Poznal ji, tohle byla Marilyn Morgan, zaměstnankyně Agentury, se kterou se setkal ještě jako pašerák pronásledovaný policií, armádou a Agenturou současně. Co tu sakra dělala? Pracovala pro druhou stranu? Netušil.

Čtveřice indiánů se posadila na opačnou stranu ohně, mladý válečník rozbalil svůj balík a přidal na oheň další maso a na rozpálené kameny palec silné placky z tmavého těsta.

Hra pokračovala.

Sturlurson čekal, dokud se i indiánské jídlo nepřipraví, pak sundal z vikingského prutu nejlepší pruh masa, kousek z něj odřízl, snědl ho a pak celou porci podal náčelníkovi. Ten jídlo přijal a sám zopakoval Vikingovo gesto. Zanedlouho všichni opatrně a pomalu užíbovali maso a placky, každý ze zásob druhé strany.

Kovář se neodvažoval soustředit svou pozornost na Marilyn Morgan a začal zkoumat nejstaršího muže, kterého považoval za šamana. V okamžiku, kdy se setkal s jeho pohledem, měl pocit, že padá kamsi do propasti. Svět se rozpil, černé uhrančivé oči se změnily v obrovská rychle splývající jezera. A pak se z nich vynořila Ljuba Bytewská. Tentokrát ke Kovářově úlevě neměla své vyzývavé spodní prádlo, ale ocelovou zbroj, která by dělala čest každému rytíři vrcholného středověku.

"Tak jsme se opět setkali, Johnne," začala přímo. "Žijete, to znamená, že si vedete dobře. Buďte prosím stručný, nevím, jak dlouho bude tenhle starý šizuňk s námi ochoten spolupracovat."

Kovář si už začínal zvykat na šokující překvapení, která mu technologie, pseudotechnologie a magie používané Agenturou přinášely.

Bez mrknutí oka podal hlášení a přitom uvažoval, kolik mezitím uplynulo reálného času.

"Děkuji. Teď pár informací pro vás. Marilyn Morgan je náš rezidentní agent. Je na místě už pět let. Vím, že jste se s ní potkal před pár měsíci vašeho subjektivního času, ale tohle jsou prostě paradoxy paralelních světů. Ve vnitrozemí zuří válka a Morgan se se zbytkem svého kmene probíjela až k vám, aby vám pomohla."

Kováři se ulevilo, s tlumočnickem se jejich šance přece jen zvyšovaly.

"Při pokusu dopravit vám posily jsme ve válkách s indiány přišli o komando rychlého nasazení Military divize. Je tady ještě jeden oddíl, ten má však k dispozici pouze krátkodobé okno. To znamená, že bude ve vašem světě jen pár hodin, v průběhu kterých se budou snažit minimalizovat dopad škod. Mají pro vás spoustu rozkazů, ale já nemám čas vám je všechny tlumočit. Navíc byste k jejich splnění potřebovali nejméně prapor zabíjáků. Musíte se spolehnout jen na Morgan a její lidi."

Kovář si v mžiku promítl, co to znamená - Morgan a její válečníci s technologií doby kamenné uspěli tam, kde zahynuli specialisté jednadvacátého století. Musela být dobrá, zatraceně dobrá.

"A teď ty horší zprávy," pokračovala Bytewská. "Vypadá to, že druhá strana skutečně nasadila biologickou zbraň třídy dva. S nejvyšší pravděpodobností se jedná o pandemii nemoci spočívající ve zvyšování agresivity, potlačení některých vyšších rozumových funkcí, ale současně zachovávající jistou schopnost logického úsudku. Následující jsou pouze spekulace analytiků:

Po první fázi nákazy se objeví zvýšené nutkání k migraci, tedy nemocní se rozprchnou. Ve druhé fázi se postižení stanou přenašeči epidemie a infikují další lidi. V třetím a posledním stadiu se mění v agresivní zabíjačky."

"A proč nezabíjí všechny? Masakr potřebuje spolupráci více individuí?" přerušil výklad své nadřazené Kovář.

"Jde o pachové a pravděpodobně i příbuzenské značkování. Nezabijete toho, kdo je váš příbuzný, a toho, koho jste v době druhé fáze svou přítomností označoval. S nimi vytvoříte vraždící hordu. Z té se samozřejmě ještě ve fázi přenášení nákazy odštěpí pár jedinců, kteří epidemii šíří dál."

"A co ty tělesné změny?" zeptal se ještě Kovář.

Bytewská se zatvářila, jako by jí stoupl na bolavý palec.

"Nevím. Je to kombinovaná záležitost. Pokud je magická podstata té věci tak silná, jak to vypadá," zaváhala, "tak nemáte šanci. A budete rád, když umřete a nenakazíte se. Doufejme však, že vaše hlášení nebylo přesné a analytici se vzhledem k tomu mýlí. V tak vypjaté situaci, v jaké se nacházíte, John, obklopen pověřivými lidmi a vystaven dlouhodobému stresu za hranicí toho, co vydrží obyčejný člověk, by to bylo víc než pochopitelné. Prostě nezbývá nám než předpokládat, že k žádným fyziologickým změnám nakažených nedochází."

"A co nepřátelští agenti?" připomněl.

Bytewská se nadechla k odpovědi, až se její objemné poprsí zvedlo, pak se však její obraz rozsypal a Kovář hleděl do sardonického úšklebku starého šamana.

V průběhu rozhovoru se svou nadřizenou snědl skoro celou porci a podle všeho se i zapojil do debaty, která se mezitím rozproudila.

"A proč bychom s vámi měli obchodovat?" slyšel opatrně pronášet Morgan lámanou staroseverštinou. "My máme všechno."

Vyjednávání definitivně začalo.

Snori Sturlurson se předklonil a začal obřadně rozbalovat objemný balík, který přinesl on osobně. Všichni ostatní s očekáváním přihlíželi. Když odstranil silnou kůži a dostal se až na poslední vrstvu jemného plátna, zvedl silnější závan větru hrst písku a posypal balík jemným popraškem. Sturlurson pečlivě, bez známek netrpělivosti, všechna zrnka odstranil a pak zrakům přihlížejících odhalil drátěnou košili, přilbici a meč ve zlatě a drahokamy vykládané pochvě. Opatrně čepel obnažil, ukázal všem dokonalou strukturu damascénské oceli a pak zbraň opět zasunul do pochvy.

"Tohle není pro obchod. Tohle je dar náčelníka náčelníkovi."

Isi-woto, jak se indiánský vůdce jmenoval, přikývl a bez ceremonií meč uchopil. Vyzkoušel jeho ostří, zkusmo jím máchl, jako by sekal sekerou, a pak spokojeně přikývl.

"Proti takové zbrani je oděv mého lidu stejně dobrý jako kožešinová čapka proti mému rozbíječi lebek," poklepal na svůj řemdih doby kamenné.

"To znamená k ničemu," přeložila jeho slova Morgan.

"Dobrý dar. Ale co nabííte pro obchod?" zeptal se a Kovářův význam jeho věty došel i bez překladu.

Věděl, že Sturlurson teď nabídne víc zbraní: ať už čínských šavlí, nebo seker, které s sebou vezli právě z tohoto důvodu.

Vyjednávání přerušil křik nesoucí se odněkud shora. Skupina lidí utíkala směrem k pevnosti. Utíkala bylo slabé slovo. Spousta jich byla nesena nebo podpírána, většina z nich nedávno utrpěla těžší nebo lehčí zranění. Ženy a děti se mačkaly ve středu hloučku, ale muži, kteří je doprovázeli, potřebovali právě tolik pomoci jako ony. Kovář připadalo, jako by spěchající uprchlíci za sebou zanechávali krvavou stopu. Vidět ji nemohl, ale cítil ji ve vzduchu, stejně jako všichni kolem.

Isi-woto něco vykřikl, odpověděl mu křik uprchlíků, který Morgan jako by omylem okamžitě přeložila:

"Zničili Geo-tanu, vesnici našich přátel! Rozprášili třikrát padesát bojovníků! Jsou nám v patách!"

Sturlurson spolkl připravovanou větu.

"Pro obchod nabízíme naše paže, naše meče, naši sílu. A chceme za to přátelství tvého lidu," nabídl přímočaře.

Indián se podíval na Vikinga, na meč, který držel v ruce, a potom na zmasakrovanou skupinku uprchlíků. Kovář přímo cítil závrtnou rychlost, kterou ubíhaly jeho myšlenky. Vůdce zvažoval šance svých lidí bez cizinců a s pomocí cizinců a se všemi zápornými věcmi, které potom musely zákonitě následovat.

"Dobrá. Obchod dohodneme později, teď ukažte, že neprodáváte jen slova. Musíme zastavit pronásledovatele a prohlédnout si vypálenou vesnici, dříve než útočníci zmizí v pralese jako pokaždé!"

Sturlurson se podíval na Kováře a Fryggvassona.

"McCathail, Bjorkedal! Vezměte si dvacet chlapů a následujte Jonha a Fryggvassona!"

Isi-woto přehlédl muže vrhající se do vody, místo odpovědi přikývl a sám spěchal vzhůru svahem za svými lidmi.

Kovář jen krok za ním. Bylo důležité, aby neztratil kontakt a indiáni věděli, že došlo k smírné dohodě.

Za zády slyšel, jak se vodou brodí další a další muži. Válka začínala, i když zatím nebylo jisté, proti komu.

Vikingové nebyli běžci a jediným, kdo stačil lehkonožým indiánům, byl Kovář. V jedné ruce svíral meč, ve druhé štít, drápal se svahem vzhůru, křik a ječení přicházející z vnitrozemí prozrazovaly, že útočníci jsou už tady a napadli indiánská obydlí.

Jako rozmazaný stín vnímal utíkající vrásčitou indiánku; náhle klopýtla, naklonila se na stranu a padla k zemi. Zpoza ní se proti Kovářovi vynořil shrbený muž s pokřivenou tváří a kamennou palicí v ruce. Kovář neuvažoval, sekl zleva doprava, přitom zakopl a musel ukročit stranou, aby neupadl. To ho zachránilo, v poslední chvíli spatřil dalšího muže a jeho ráně nastavil štít. Bez přetočení meče sekl rubem, svalnatý hrudník poznačil krvavý šrám, ale fanatický nepřítel se napřáhl k další ráně, jako by zranění necítil. Kovář bodl směrem na obličej, přitom uklouzl a rána šla do trupu. Dal do výpadu příliš mnoho síly a meč se pohroužil do nahého těla dobře polovinou délky. Ze vchodu do dlouhého indiánského domu se vynořili další dva indiáni, stačil pohled na jejich agresivitu zkřivené obličeje a zakrvácené palice a bylo jasné, co jsou zač. Potáhl za meč, ale ocel zaskřípěla o kost a nešlo to tak snadno, jak si představoval. Ti dva už byli skoro na dosah. Kovář věděl, že to nestihne. Pustil jilec, dopadající ráně nastavil štít a sáhl po noži. Oslepila ho sprška krve, muž po jeho levé ruce padl k zemi s rozpolcenou hlavou. McCathail se svými odlehčenými bradaticemi bez

štitu jako šílený přeběhl okolo Kováře vstříc dalším nepřátelům. JFK konečně vytrhl meč z těla a spěchal za ním, aby ho mohl krýt. Vypadalo to, že Ira posedlo jeho obávané bojové šílenství.

Proběhli okolo posledního dlouhého domu a stanuli proti zelené stěně vzrostlé kukuřice. Z mnoha míst se ještě ozýval třesk bitevní vřavy, válečný pokřik a řev raněných, ale oni sami žádné nepřátele v dohledu neměli. Vysoké stvolý se zavlnily a jako by vyrostli ze země, stáli proti nim čtyři indiáni, každý s palicí v ruce. Kovář zaváhal. Přátelé nebo nepřátelé? Muži vyrazili, mlčky s hladovým svitem v očích. Zasvištěl šíp, jeden, druhý, Kovář narazil na podsaditého chlapa s tváří poznamenanou rituálními jizvami. Muž zaútočil sekeromlatem takovou silou, že mu nedokázal oplatit útok a musel se pouze krýt štítem. Indián se po ráně skrčil a druhou vedl nízkou, z boku na bedra. Kámen opět narazil na štít, Kovář neměl čas se rozmáchnout a alespoň udeřil zarputilého bojovníka pěstí, v níž třímal meč. Podruhé a potřetí. Teprve teď indián ustoupil - pouze proto, aby měl větší prostor k rozmachu. Kovář usměrnil svůj dopředný pohyb do otočky, štítem udeřil protivníka do boku a vzápětí zasáhl i mečem. Muž se ještě pokusil dokončit náprah, pak se mu z úst vyřinula krev a konečně padl.

Náhle ticho rušilo jen namáhavé oddechování. Křečovitě a bolestivě oddechování. Kovář si uvědomil, že tak přerývané dýchá on sám. Boj skončil. Podíval se na tělo u svých nohou, dva další mrtvé skolené šípy a bezhlavé torzo, ve které změnil svého soupeře McCathail.

"Na to, že nemají meče a pořádnou zbroj, jsou dost dobří," zavrčel Ir.

Tvář měl rudou, rty dvě výrazné naběhlé linie. Kovář přikývl a začal pohledem zkoumat mrtvé. Byli to neobvykle odhodlaní a schopní válečníci, ale našťáště na žádném z mrtvých indiánů nenašel tělesné proměny, které ho v poslední době strašily ve snech.

Zjistil, že McCathail si těla prohlíží stejně. Společně s indiánským lučištníkem, který jim svou pohotovou střelbou pomohl, zamířili zpět k pevnosti přímo přes indiánské osídlení.

Třebaže Isi-wotovi muži zareagovali ihned, tři dlouhé domy hořely a na zemi leželo několik těl překvapených obyvatel, hlavně starších lidí a žen. Děti se podařilo zachránit.

McCathail se zastavil u jednoho útočníka, který našel svůj konec jen kousek od ženy, které předtím roztrhl hlavu palicí. Muž se pohnul, Ir pohledem sklouzl na ženu, sevřel rty a pak s děsivou lhotejností švihl sekerou. Aniž by zavadil o zem, amputoval těžce zraněnému několik prstů pravé ruky. Pak přišel další, prudší švih, který stál umírajícího předloktí, a poslední, který ho připravil o temeno. Mozek se smíchal s krví, hmota, která ještě nedávno byla člověkem, se smíchala s prachem a hlínou. Člověkem? Napadlo Kováře.

McCathail, jako by ho to konečně uspokojilo, pokračoval v cestě za jejich indiánským průvodcem. Kovář nevěděl, zda má být šokován předvedenou bestialitou, nebo mistrovstvím v ovládnutí tak brutální zbraně, jako byla válečná sekera.

"Možná už bych si mohl zvyknout," zavrčel sám pro sebe a následoval své společníky.

Náhle ho začaly bolet rány, které utřel a o nichž až dosud nevěděl.

"Teplou koupel, něco k pití a k jídlu víc než spálené nebo syrové maso, víc nežádám," řekl nahlas.

ZA SVITU MĚSÍCE

Večer v indiánské sauně po slavnostním rituálu, který z něj udělal člena kmene, napůl omámen kouřem z bylin, si připadal úplně spokojeně. Věděl, že by měl být ve střehu, že je v pohybu mnoho věcí, kterým nerozumí, ale nedokázal se přemoci. Možná za to mohly drogy, možná jen celková únava.

Někdo chrstl na rozžhavený kámen další dávku vody, byliny zavoněly ještě intenzivněji a páry přibýlo. Kovář si všiml přívěsku ve tvaru kladiva, který měl na krku Sigfússon. To mu připomnělo agentský přívěšek popsaný v čínských svitcích. Začal se bedlivěji rozhlížet, zda ho u někoho neuvidí, ale bezúspěšně.

Když vyšel ven do mrazivého večerního vzduchu, cítil se bezstarostný a spokojený. Vzdáleně si uvědomoval, že by ho mohli v každém okamžiku přepadnout, okrást a zabít. Ale bylo mu to jedno.

Volným krokem zamířil k místu, které Vikingům vyhradil k obývání indiánský náčelník. Do pevnosti umožnil vstup jen jarlovi v doprovodu deseti mužů. Spokojenost zmizela v okamžiku, kdy uslyšel zdušený ženský výkřik.

Sto padesát chlapů několik měsíců bez ženy, to mohlo přinést jedinou věc. A ta znamenala konflikt s jejich novými spojenci.

Kovář vystartoval za zvukem, v ruce tasený scramasax.

Než doběhl do uličky mezi kukuřičným polem a hájem pěstovaných lískových oříšků, ženské sténání utichlo a vystřídal ho hluboké záupnění. Kovář se udýchaně zastavil, ve tmě rozeznával tři postavy, jedna se právě hroutila k zemi. Muž se hroutil k zemi, zjistil se zpožděním.

Menší stín vyrazil k úprku. Druhý stín mu nebránil.

"Tak jsme se po čase potkali, Johne Francisí Kováři," uslyšel unavený ochraptělý hlas.

Promlouval k němu trochu zadržávající angličtinou, jako by moderní jazyk jeho majitel už dlouho nepoužíval.

"Marylin Morgan?"

"Ano, to jsem já, vlastně to jsem byla já," opáčila agentka tiše. "Pět let tady člověku přijde jako půl života."

Kovář přikývl, třebaže to v šeru nemohlo být vidět.

"Co se stalo?" zeptal se, i když mu to bylo jasné.

"Chtěl ji znásilnit, to se stalo," odpověděla klidně. "A indiáni, myslím tyhle lesní kmene, nemají rádi, když se k ženám muži chovají špatně. Většinou to má za následek krevní mstu. A vás považují za jednu rodinu. Tak jsem to raději vyřešila jedním bodnutím."

Jednou vraždou, dralo se na jazyk Kováři, ale mlčel. Měla pravdu.

"Měl bys svého vůdce varovat, nebo všichni půjdete do pekla," řekla lhotejně, jako by jí to vlastně příliš nezajímalo. Kovář měl chuť si s Morgan popovídat, ale cítil, že ona o to nemá zájem.

"Máš nějaké nové zprávy od Bytewské?" zeptal se pouze.

Unaveně zavrtěla hlavou.

"Méně než ty. Čím je tady člověk déle, tím je těžší navázat parapsychologický kontakt. Ty se všechno dozvíš při dalším briefingu. A teď mě omluv, jdu se také vyhrát."

"Dobrou noc," pozdravil ji Kovář, třebaže v něm její slova vzbudila zvědavost.

Muži a ženy měli zvláštní saunu, její používání se obvykle pojilo s náboženskými rituály a navíc - pokud věděl - teď už nikdo kameny v ohni nenahříval. Chvilí to zvažoval a vydal se za ní. Měl nepříjemný dojem, že o jeho sledování ví.

Marylin Morgan se pohybovala jako panter, jako vzor všech indiánů, a fakt, že jako první zasáhla při pokusu o znásilnění, mluvil za mnohé. Přesto chtěl vědět, jak se věci mají.

Morgan nesměřovala k pevnosti, ale částečně stranou, k sauně postavené kus od ostatních. U ohně se činil jediný muž, a když ho Kovář uviděl, sevřel rty překvapením. Bylo to Isi-woto, sám náčelník. Když Morgan spatřil, políbil ji, jak by to udělal muž v civilizovaném světě o mnoho set let později. Marylin tady byla doma.

Kovář se otočil a spěšně zamířil k táboru. Nechtěl šmírovat, informace mu stačily. Teď potřeboval varovat Sturlursona. Nepochyboval, že jarl zasáhne, i kdyby k tomu měl použít ostrý nůž.

Spořádaně se držel pěšiny vyšlapané mezi domy a políčky, vedoucí okolo do země zabudovaných rámu na zpracování kůže a hromad sušící se jilmové a březové kůry. Všechno ukazovalo na to, že tady indiáni přebývají už dlouho, nejméně několik desítek let. Potkal skupinu tří indiánských žen. Slyšel jejich chichotání, vnímal kradmé pohledy a zvědavě pobavená gesta, kterými si na něj ukazovaly. Stydlivost jim zjevně byla cizí. Mrtvý Viking byl hlupák. To, po čem toužil, mohl získat mnohem jednodušeji - a laciněji. Kovář raději přidal do kroku, aby se jim co nejrychleji vzdálil. Nestál o žádné zbytečné problémy. Když už byl na dohled vikingského tábora, všiml si, že se nevrací jako poslední. Spatřil dvě siluety, jednu menší a druhou větší. Žena se naklonila k muži, jako by ho chtěla zatahat za rukáv, on se však vytočil a spěchal pryč od ní. To vzbudilo Kovářovu pozornost. Počkal, až muž vstoupí do světla plamenů, a poznal McCathaila. S kým se tak spěšně rozloučil, zjistit nedokázal. Zrzavý Ir však zřejmě vzbudil náklonnost některé z indiánských žen. A nevyužil ji. Zajímavé.

Muži polehávali okolo ohňů, na kterých se opékalo indiány darované maso, pár jich spalo, ale většinou vášnivě hovořili. Li Cheu pracoval na svých léčivých mastech, McCathail smutně zíral do plamenů, Fryggvasson se ještě nevrátil se Sturlursonem z rokování náčelníků.

"Ošetřoval jsi spoustu mužů," oslovil Kovář Číňana, "neviděl jsi u někoho tohle?" ukázal mu už notně poškozený svítek s nákresem robotického hada požírajícího sám sebe.

Li Cheu místo odpovědi jen zavrtěl hlavou. Kovář přikývl a posadil se. McCathail, aniž by k němu vzlédl, mu podal vydlanou tykev s vodou.

"Nemají pivo, ani špatné pivo," utrousil znechuceně. Kovář se napil a uvědomil si, jak moc je po sauně vyprahlý. Mlčel, upíjel studenou vodu a poslouchal úryvky hovorů okolních mužů. Většinou se týkaly boje, toho, zda mají skrálíngar nějaké zlato nebo jiné cennosti. Všichni se shodovali na tom, že pokud mají, je schováno v opevněné vesnici, kam zatím měl přístup jen Sturlurson a jeho lidé.

"Nemají žádné zlato," utrousil McCathail stále napůl nepřítomně. "Kdyby ho měli, jejich vůdce by se jím ozdobil."

Kovář přikývl. To byla chytrá myšlenka. Jori Loset seděl zachmuřený u náčelnického ohně sám. Jarl ho sice častěji a častěji jmenoval svým zástupcem, ale tím, jak ho nechával víc dohlížet na Vikingy, mu neumožňoval kontakt s indiány. Kovář to ze Sturlursonovy strany považoval za úmysl. Jori Loset byl nejbojechtivější z Vikingů.

Debaty u vedlejšího ohně se stočila k ženám. Sven je považoval za hezké, zvláště oceňoval jejich vlasy a to, jak se usmívají, další dva mu oponovali, že se vůbec neumějí oblékat a některé z nich až příliš připomínají inuity. Všichni se však shodovali, že alespoň ti, co se zúčastnili srážky s nájezdníky, by měli být odměněni jejich pohostinností.

Několik mužů mlčelo a tvářilo se nápadně spokojeně. Kovář měl pocit, že ti byli odměněni a kupodivu si to nechávají pro sebe.

"Měl jsem hodně rád svou matku a sestru," začal najednou překvapivě McCathail polohlasem. "Jednou, když muži sháněli dobytek na zimu, nás přepadl sousední klan a odvedl několik mladých žen a dívek. Mou sestru mezi nimi. Matku zabili. Svět je drsný místo."

Kovář naslouchal Irově zpovědi a mlčel.

"Pak jsem se oženil. Jmenovala se Miri, měla spoustu pih a něžné ruce. Právě jsem dostavěl dům a ohradu pro dobytek; dvě krávy se otelily, byl to dobrý rok. Nejlepší v mém životě. Zabili ji lapkové. Už čekala dítě. Svět je drsný místo..."

Když jsem přišel o druhou ženu, svou dceru i syna, umínal jsem si, že se už nikdy neožením, nebudu mít děti. Tak nějak mi na všem přestalo záležet. Prožil jsem od té chvíle tolik, že by to stačilo pro životy tří chlapů. Umřít jich mohla celá armáda. Možná na to nevypadám, ale jsem bohatý. Patří mi několik hospodářství, která pro mě spravují jiní muži. Mně jsou k ničemu. Dal bych si pivo, velký korbek piva. Svět je zasraně zkurvený místo."

Li Cheu přistoupil k Irovi, s bezvýraznou tváří sáhl do svého bezedného tlumoku a podal McCathailovi tykev, v níž to šplouchalo. McCathail zvedl nádobu k ústům a polykal tekutinu, dokud mu stačil dech.

"To je to vaše rýžové víno, že?" zeptal se, v očích slzy z pro něj nezvykle silného nápoje.

Číňan přikývl.

"Prostě už nechci vidět žádné umírající ženy a děti. To raději chcípnu. Měl jsem skončit už tehdy v boji s útočníky, ale nevyšlo to. Už nikdy."

Ryšavý muž pil, dokud nebyla nádoba prázdná, pak se svalil na zem a usnul.

Ráno bylo teplé a slibovalo pěkný den. Mezi Vikingy přineslo rozruch. Rozšířila se zpráva, že skrālingar nevlastní žádné zlato ani drahé kameny, a co víc, že je majetek příliš nezajímá. Mluvili sice o bohaté krajině někde dál proti proudu velké řeky, ale jednohlasně zmiňovali válku, která tam zuří. Kovář přemýšlel, jak dlouho si jarl svou autoritou udrží poslušnost. Větší část mužů toužila po kořisti a měli na ni právo.

Další diplomatické jednání se mělo odehrát pod širým nebem za přítomnosti většího počtu těch nejváženějších bojovníků. Kovář jako Vikingovi známému indiánů připadlo místo v Sturlursonově blízkosti, stejně tak McCathailovi a Fryggvassonovi.

Než se všichni stačili usadit, přitočila se k němu Morgan, Isi-Wotův náčelnický partner a tlumočník.

"Většina zraněných ze včerejška je pryč. Zraněných, kteří byli pokousáni nebo bojovali s nepřáteli tělo na tělo," stačila mu říct. "A také někteří z těch, kteří je ošetřovali."

Kovář si okamžitě připomněl opuštěné vesnice, které potkali cestou. Mohla to být stejná nákaza, o které se zmiňovala Ljuba Bytewská? Na druhou stranu proti nim bojovali obyčejní lidé, ne nějaké pozměnění šílenosti.

"Mí muži objevili pár dalších vesnic. Opuštěných nebo vypálených. Vrátili se dnes v noci. A lesy se prý potulují vlkodlaci," pokračovala anglicky.

Tvářila se vážně, jako by o informaci ani trochu nepochybovala.

"Zatím o tom nikdo neví, kromě toho praskaného kojota," kývla směrem k šamanovi. "Ale Isi-wotovi to řeknu hned teď, musím."

"Co je on pro tebe?" zeptal se Kovář přímo.

Co mohl být divoký válečník z nepokořené Ameriky desátého století pro vzdělanou ženu z jiného světa a jiné epochy?

Oči se jí zabýskly divokostí a jakousi sebeironií, prsty se dotkla jílce dýky z medvědí čelisti a pazourkové čepele, která mohla v ostroiti soutěžit s chirurgickým skalpelem.

"Nenech se zmýlit. Dnes mě vidíš takovou, jaká jsem. Když jsme se potkali naposled, byla jsem v převlečení. Odkud si myslíš, že vlastně pocházím?" pohodila hlavou. "Znamená pro mě hodně. A teď se musím postarat, aby náš čas nevypršel příliš brzy."

Sotva jednání začalo, podíval se Kovář s očekáváním na starého šamana. Čekáš na schůzku s velkou ženou? Zaznělo mu náhle v hlavě. Indián teď nemluvil svým jazykem, ale symbolickou řečí společnou všem myslícím bytostem. Než tě s ní spojím, je čas, aby zaplatila za mé služby.

Ten starý chytrák se nikdy nenechá napálit, bude nás to stát zatracené mnoho energie a několik na týdny odepsaných čarodějů, slyšel dálkou rozmazaný hlas Ljuby Bytewské. Vzápětí se scénérie proměnila a najednou sledoval krajinu z pohledu mnoha různých očí současně, z pohledu zvěď, vlků i ptáků. Vnímá zemi a cítil ji, jako by sám byl její součástí. Viděl opuštěné vesnice, vypálené vesnice, zohavená těla mrtvých, sloupy dýmu.

Přes speciální transrealitní bránu posilujeme věštecké a telepatické schopnosti toho starého opičáka. Nejraději bych, aby pracoval pro Agenturu, ale nedá si říct, registroval na pozadí současné vysvětlování své šéfky Kovář.

A mezi zvířaty, rostlinami i lidmi, kteří všichni byli přirozenou součástí tohoto světa, cítil temné pohyblivé se skvrny, bytosti postižené nákazou. V různých velkých smečkách se potulovaly krajinou a postupně se blížily k jedinému místu - k indiánské pevnosti.

Jak poznají, kam mají jít?

Nevím, ani tvá velká žena to neví, odpověděl tentokrát šaman. Možná má cizí čaroděj návnadu, která k němu jeho děti láká. A věc přitahující zrůdy je mezi vámi, muži z lodi.

Podivné psychologické propojení zaniklo, Kovář se ocitl zpět sám ve svém těle. S překvapením zjistil, že jednání náčelníků je u konce. Možná k tomu přispěla i skutečnost, že si byl Isi-woto vědom blížícího se nebezpečí. Kovář se rychle probíral vzpomínkami, které mu v hlavě uvízly, zatímco byl spojen se šamanem.

Morgan a náčelník nabídli věčné spojení kmenu lidí z lodi, tedy těm, kteří zůstanou a pomůžou jim bojovat ve válce. Sturlurson naproti tomu za zásoby pro Vikingy, kteří budou chtít odjet, přislíbil skrālingar ukořistěné čínské zbraně a zbroje. Později, až válka skončí a spojení bude potvrzeno dětmi narozenými ze svazku muže z lodi a ženy skrālingar, také tajemství výroby dlouhých pružných nožů.

To byla dobrá dohoda, jenomže teď čekalo jarla mnohem těžší jednání - s vlastními muži. Musel jich co nejvíce přesvědčit, aby zůstali.

Johne Kovář? Zaslých v hlavě slabou ozvěnu Ljuby Bytewské. Máte sepsanou poslední vůli? Už jsme si jistí. Nákaza se šíří, stačí ranka a jste infikován.

Kovář se proti své vůli uchechtl. Vy umíte povzbudit, odpověděl ještě, než se spojení přerušilo.

Jak očekával, rozpoutala se u rychle zapálených ohňů bouřlivá debata. Jen několik málo mužů se okamžitě přiklonilo k jarlovu návrhu, aby tady zůstali. Mezi nimi McCathail, pro kterého to zřejmě představovalo další šílené dobrodružství, sedlák Sven, kupodivu i Spár Gurgysen. Další muži byli nerozhodní a naslouchali zuřivé argumentaci jarla a jeho největšího oponenta - Jori Loseta.

Kovář naslouchal a uvědomoval si, že to, zda nějakí Vikingové v Americe zůstanou, závisí zcela na výsledku střetnutí těchto dvou mužů. A najednou mu to došlo. Pokud některý muž neustále ponoukal k napadnutí indiánů a vystupoval proti přátelským vztahům s nimi, byl to právě Loset. Že by právě on byl tím nepřátelským agentem? Bylo to možné a pravděpodobné.

Debaty skončila až pozdě večer s výsledkem, že šedesát čtyři mužů zůstane a sedmdesát pět se jich vrátí domů. To představovalo vyrovnané šance na obou stranách.

Celý den bylo teplo, ale teď se ochladilo, muži se hlouběji zavrtávali do spacích pytlů a pomalu přestávali přiklášat na ohně. Sturlurson přikázal držet hlídku bratrům Brigvassonům, ale Kovář pochyboval, že budou pozorní. Nacházeli se

uprostřed indiánského osídlení a Vikingové je pro tuto chvíli považovali za spojence. Nebyl důvod k zákeřnému útoku. Z dřímání ho probírala jiná myšlenka. Co se stane, když Sturlurson umře? Loset, pokud to byl opravdu on, měl prsty ve vraždě jednoho agenta. A byl mistr v boji s čepelí i holýma rukama, doplnil si při vzpomínce na souboj v podpalubí džunky.

Spánek i únava byly pryč. Natočil se tak, aby ho neoslepovala záře měsíce ani žádného z uhasínajících ohňů, naslouchal a rozhlížel se.

Za Kovářovými zády zašustěla tulení kůže, někdo se soukal ze spacáku. Mohl jít močit. Jenomže - tichounce, téměř neslyšitelně cinkla ocel o kámen. Kdyby ten zvuk nehledal, přeslechl by ho. Jít močit s mečem v ruce? Jinou noc a na jiném místě možná. Tiché kroky rozplývající se v uklidňující písni nočního vánku. Kovář také vylezl ze spacáku, ve dřepu se rozhlédl a postavil. Už byla příliš tma na to, aby zjistil, kdo zmizel. Spící muži vypadali jeden jak druhý. Sáhl po jílci meče, který měl položený vedle sebe, a vyrazil za odcházejícím.

Na hranici vikingského tábora tasil a pochvu držel ve druhé ruce jako hůl. Odněkud ze strany ho předešel jiný muž. O Kovářovi nevěděl a spěchal za prvním. Kovář se jen víc přikrčil a snažil se, aby ho neohlušoval zvuk vlastního dechu. "Roční plat za útočnou pušku a noktovizor," zamumlal neslyšně, když zakopl o kořen a málem se nabodl na vlastní meč. To už si myslel, že ví, kam dva muži směřují. K lodi, k Mořské zmijsi, teď vytažené na břeh a zamaskované nařezanými větvemi. Jen nechápal, proč tam jdou.

Hladina a světlý písek způsobovaly, že u řeky bylo víc světla. Muž mířil přímo k drakkaru a o svém pronásledovateli nevěděl. Ze spánku vyrušený racek se zachechtal, voda zašplouchala na kamenech. Tmu prozářil mihotavý paprsek světla. Kovář došlo, co provádí ten první. Rozdělával oheň v blízkosti drakkaru tak, aby nebyl vidět z pevnosti a tábora Vikingů. Chtěl loď spálit.

"Myslel jsem, že něco takového provede Sturlurson, ale ne ty, McCathaile," prořízl tmu studený hlas.

Kovář ztuhl překvapením.

Ir se postavil, oheň u jeho nohou sotva plápolal. Ještě ho nestačil pořádně rozfoukat.

"No, jak vidíš, jarl je poctivý chlap. Poctivější než ty, Jori Losete, s tvým jedovatým jazykem," opáčil klidně McCathail.

"Ano, chci spálit loď. A až tě zabiju, dokončím to. Blíží se sem horda zlým kouzlem vytvořených zabijáků. My jsme ji sem zavlekli. Nedal bych málo za to, že v tom máš prsty. A já nechci, aby kvůli mně umíraly ženy a děti. Muži budou bojovat mnohem lépe, když nebude cesty zpátky."

Ir se zasmál, pozvedl sekeru a štít.

"Jak myslíš," pokrčil rameny Loset. "Nepopírám, že v tom mám prsty. Zapletl jsi se do hry, které nerozumíš. Umřeš jako mnozí jiní."

Kůže zasvištěla, Kovář s překvapením zpozoroval, že Loset vyměnil svůj meč za dvě čínské šavle, kořist z džunky. Střeh, do kterého se postavil, mluvil za vše. Byl skutečně agent, specialista na boj zblízka, dokonalý zabiják. Za ním stály bojové zkušenosti celých generací zpracované do dokonalého vědecky optimalizovaného systému a zakalené roky zkušeností.

Kovář nepřemýšlel, udělal to, co považoval za správné.

"McCathaile," promluvil a vystoupil ze tmy. "Tenhle člověk zabil jednoho mého přítele a mě se také pokusil zabít, nestojíš proti němu sám?"

"Tvrdí a čestní chlapí dva na jednoho?" zasmál se Loset.

"Mám plné zuby tvrdých a čestných chlapů," zavrčel Ir, to už byl ale Loset v pohybu.

Písek zašustil, sek na bok vykryl McCathail štítem, šavli útočící na hrud' odvrátil úkrokem a záklonem. Bez zastavování zakročil do otočky, udeřil vodorovně sekerou a pak z otočky štítem. Pokus o zdvojení útoku mu zachránil život, protože Loset stačil uhnout a vyrazit k dalšímu výpadu s neskutečnou rychlostí.

Kovář se opatrně přibližoval, netušil, jak má do souboje dvou mužů zasáhnout. Věděl, že jeho druh nemá nejmenší šanci. Pak však Ir překvapil a zdánlivě sebevražedně vyrazil proti mlýnku dvou čepelí skrytý za štítem jako za hradbou. To Loseta překvapilo, skončil na zemi, jedna jeho zbraň zaseknutá do štítu, který McCathail ve skrumáži upustil na zem. Ir však okamžité výhody nedokázal využít, protože se zabiják bleskově překulil zpět na nohy. McCathail už silně krvácel z pravé paže a šrámu na tváři.

"Už brzo to s tebou skončím, ty smradlavý Ire," zasmál se Loset.

Krátce švihl předloktím, nevrhl nůž, ale bílou kuličku, která se roztříštila McCathailovi o trup.

Kovář nečekal, vyrazil vpřed, v poslední chvíli svůj výpad zkrátil a jen tak tak si nenaběhl na ostří směřující proti břichu. Vyhnul se úkrokem, pohrozil na hrud' a sekl na hlavu, ale Loset byl rychlejší, svůj kryt s dokonalým načasováním stáhl a Kovář promáchl. Vzápětí ucítil ostří na vlastní hrudi. Drátěná košile vydržela.

"S tebou to bude jednodušší než s tím sebevražedným maniakem," ucedil Loset a zaútočil pohrozem na hlavu a navázaným sekem rubem.

Najednou stál těsně u Kováře, mlýnkem předloktím ho odmrštil a zbaveného rovnováhy sekl na rameno. Bolest srazila Kováře do kolen. Tahle rána už šla skrz.

McCathail se poslepu plazil k vodě, aby si vypláchl oči od oslepujícího prášku.

"Tak co, zvedneš se ještě?" pohrdlivě opáčil Loset, v očích se mu leskla studená záře měsíce.

Kovář se postavil do pravého střehu a opatrnými přísuny se přibližoval; rozeznával výsměch a pohrdání v držení těla svého protivníka. Sek na hlavu odvrátil, ale nechal svůj kryt příliš daleko od těla a věděl, že obnovený útok na bok projde skrz. V levé ruce stále držel pochvu. Zoufale s ní švihl do dráhy letící šavle. Tím změnil směr útoku a částečně ho oslabil. Ránu cítil jen jako rezavé kopnutí a sám dokázal poprvé zasáhnout. Byl to slabý sek na hrud', ale Jori Loset se zapotácel a bleskově ustoupil. Na rozdíl od Kováře neměl drátěnou košili.

"Štěstí je vrtkavé," řekl Loset klidně, rty dvě bílé lehce prohnuté linky. "A tohle nebylo špatné. Jenomže pokud je to

všechno, co umíš, příštím útokem tě zabiju."

Kovář neodpovídal, šetřil síly. Možná měl jeho protivník pravdu, asi měl pravdu, určité měl pravdu, ale on, John František Kovář, mu to nemínil ulehčit ani o ten nejmenší kousek.

Loset vykročil, dokonale koordinovaným způsobem rozených válečníků, zabiják zabijáků. Oči klidné, před sebou jako ortel osudu lehce zakřivenou čepel poskvřenou krví. Kovář věděl, že se právě dívá na muže, který ho v dalším okamžiku zabije. Pevněji sevřel jílec meče a zhluboka se nadechl. Dvě bílé linky rtů se prohnuly do úsměvu, pak zaznělo hluché zadunění doprovázené zapraskáním obratlů, úsměv zmrtvěl.

"Co to..." podařilo se Losetovi ještě překvapeně říct a padl na břicho.

Ze zad mu čněla McCathailova sekera.

"Dobrý zásah," zhodnotil Ir a stále si protíral oči. "Ale myslím, že se jím nikde chlubit nebudu."

Kováři povolila kolena, nedobrovolně se posadil a sledoval, jak Viking rozfoukává skomírající oheň a první plameny olizují trup pyšné lodi.

Cítil se k smrti unavený, pohledem bloudil po okolí, slyšel přibíhající muže. Pak u kmene stromu zahlédl postavu s dlouhými světlými vlasy, jak se otáčí a spěchá pryč od ohně a místa souboje. Byl to Sturlurson? Pozoroval souboj? Viděl, že McCathail podpaluje loď? Proč nezasáhl?

První muži přiběhli a zkameněli, když spatřili Mořskou zmiji v plamenech.

"Jori Loset se zbláznil, zapálil ji. Pokusili jsme se ho zastavit, ale nestihli jsme to," oznámil McCathail a ulehl na zem. I jeho přestálý souboj viditelně poznamenal. Pohledy přítomných se stočily směrem k zakrvácenému Kováři.

"Je to tak, nedokázali jsme ho zastavit," zopakoval s vypětím všech sil.

Zaznělo zapraskání a hořící trup lodi se prolomil.

V táboře se starosti o Kováře ujal Li Cheu. Rána na rameni byla ošklivá, ostatní ve vikingském chápání jen škrábance.

Číňan mu zranění vyčistil, namazal svou speciální masťou, o její složení se Kovář raději nezajímal, a pak zašil.

"Tohle jste hledal, ne?" řekl mu Li Cheu, když dokončil svou práci a podal mu medailon označující nepřátelského agenta. "Loset to měl na krku. Asi to byl muž, kterému měla čínská flotila pomáhat."

Místo odpovědi zamumlal Kovář jen něco neurčitěho a propadl se do horečnatého spánku, ve kterém střídavě viděl Snoriho Sturlursona, jak tajně sype do Li Cheuových léčebných medikamentů své vlastní přísady, jako by je chtěl všechny otrávit, Fryggvassona, se kterým o tom diskutuje a Bytewskou, která mu uděluje rozkazy a rady, jimž nerozumí.

VÁLKA DÉMONŮ

Druhého dne se probudil až po poledni. Kupodivu neměl horečku a cítil se jako znovuzrozený - nejlépe za spoustu předchozích dní.

Li Cheu ho pozoroval klidným pohledem, Fryggvasson vážně promlouval ke skupině mužů, které měl na povel. Jinak byl tábor prázdný. Možná, že jeho sny nebyly až tak nedůležité.

"Až se probudíš, máš se dostavit k Sturlursonovi a Isi-wotovi. McCathail už tam je," vyřídil mu Fryggvasson.

"Člověka jeden den vykuchají a druhý mu hned naloží kopec práce," zabručel naoko našťavaně Kovář.

Ve skutečnosti byl rád, že je v pořádku.

"A pod ten obvaz se nedívejte," doporučil mu Li Cheu.

Kovář se na něho podezíravě podíval a zakroužil pravačkou. Necítil žádnou bolest. Vsadil by se, že kdyby obvaz sundal, najde dokonale vyhojenou ránu. Že by ještě účinek enzymatické kúry před misí? Pochyboval.

"Stará čínská medicína a pár kouzel," vysvětlil bez uzardění Li Cheu.

Kovář přikývl.

"Darovanému koni na zuby nekoukej," zasmál se a začal se soukat do zbroje, ze které ho včera tak pracně svlékali.

Někdo už stačil provizorně opravit přeseknutou pochvu jeho meče.

Zamyšleně zkontroloval ostří. Na dokonale vyrobené damascénské oceli zůstaly po včerejšku jen dva nepatrné zuby, ale nebyl čas je vybrousit.

Nasadil si helmu, zvedl štít a vyrazil za náčelníky. Uvědomil si, že už mu ty věci nejsou cizí. Přijal je za své, za součást vlastního světa, stejně jako satelitní spojení, útočnou pušku a energetický koncentrát.

Isi-woto se svými nejlepšími muži v čínských brněních se sekeromlaty nebo darovanými sekerami a šavlemi spolu s Vikingy tvořili dvojitou řadu před indiánskými domy, z nichž ještě nebyli evakuováni obyvatelé.

Odchod lidí do pevnosti řídila Morgan. Rozhodovala, kdo bude uvnitř, co si s sebou může vzít, řídila vylepšování opevnění a skladování potravin. S Kovářem si vyměnila jen letmý pozdrav. Šel proti proudu uprchlíků, až dorazil k náčelníkům.

"Podle zvědů se blíží první vlna nepřátel," oznámil mu Sturlurson. "Tohle jsou uprchlíci, které se podařilo varovat. Až budou všichni lidé v pevnosti, také se stáhneme."

Kovář to chápal, palisáda poskytovala velkou výhodu. Ve chvíli, kdy byly domy za jejich zády prázdné a náčelníci dali rozkaz, aby ustoupili o několik desítek metrů vzad a zkrátili tak obrannou linii, se z lesa vynořili první nepřátelé.

Na pohled to byli obyčejní indiáni, ale do jejich pohybů se vkradlo něco zvířecího, plynulá gesta střídající se s pauzami krátké strnulosti. Měli zbraně, většinou kamenné palice, občas období řemíků nebo obyčejné dřevěné kyje. Jejich částečně nahodilý postup se změnil, když spatřili linii obránců. Jako by jim najednou přibýlo inteligence a důslednosti, začali postupovat přímo ke svým protivníkům.

Ve chvíli, kdy se přiblížili na dvacet kroků, prostoupili první linií muži s luky. Zahvízdaly šípy a první vlna útočníků šla k zemi. Jediný muž, který zůstal stát, šel beze strachu dál proti hradbě ježící se zbraněmi. Po dalších třech krocích padl s deseti šípy v hrudi.

"To bylo jednoduché," zamumlal někdo. "Jen těch šípů je škoda."

Isi-woto zařval několik rázných vět směrem k lučištníkům. Svalnatí indiáni vyběhli k mrtvým a opatrně, s častými pohledy vrhanými směrem k lesu, vytrhovali z těl své střely.

Další útočníci se objevili zanedlouho a se třetí vlnou zemřeli první Vikingové i indiáni.

Na Tairgila, bodrého muže s neobvykle hustou bradkou, na kterou byl po právu pyšný, se vrhli dva útočníci současně. Jednu ránu vykryl štítem, druhou zastavil mečem a vzápětí soupeři usekl ruku se zbraní. Pak se natočil, aby čelil nezraněnému soupeři, a klesl s kamenným ostřím v žebrech. Pazourkový hrot prošel drátěnou košilí hluboko do těla. Viking klesl k zemi a přes něj přepadlo tělo mrtvého soupeře.

Před západem slunce se objevili první jiní. Stačil letmý pohled, aby bylo jasné, že tihle už jsou lidé jen z menší části.

Neměli zbraně, zato pokroucená proměněná těla. Nevypadali jako mrzáci, ale jako napůl lidé a napůl horské puny, napůl lidé - napůl medvědi, napůl lidé a napůl obrovské zabijácké kudlanky.

Isi-woto se podíval na Sturlursona ve vzájemném porozumění.

"Stahujeme se za barikády!" zaveleli oba současně a nechali oddíl nejlepších bojovníků, aby ostatním kryl záda.

Vzápětí už obránci stáli rameno na rameni a obezřetně pozorovali blížící se nelidské tvory. Náhle jeden z nich vyrazil proti Sigfússonovi. Obrovitý Gotlandčan hbitě sekl mečem a nastavil štít. Útočník připomínající obrovského brouka se vyhnul záklonem odporujícím lidské anatomii, pravou rukou vyrazil přímým úderem a prorazil štít, jako by to byl jen plát kůry. Sigfússon nezaváhal, zdvihl štít, v němž byla uvězněna ruka nepřítele, tím poločlověka vytáhl do výšky a jedinou ranou mu přesekl trup. Jako by to byl povel, naráz zaútočili všichni ostatní; obezřetné vyčkávání se proměnilo v masakr.

Proti Kovářovi se mihl tvor, který měl v sobě něco z medvěda. Jeho hlava se změnila v mordu se zažloutlými tesáky, ruce měl mohutné a trup zavalitý. Kovář uskočil, sekl, rána tlapou smetla jeho kryt štítem, on však nezaváhal a vší silou bodl. Tvor se zapotácel, JFK se nesnažil vytrhnout meč z rány, odrazil se do výšky a oběma nohama současně kopl metamorfovaného indiána do tlamy. Ten se pomalu a neochotně převrátil vzad, Kovář se na něj vrhl a scramasaxem mu podřízl krk.

"Stahujeme se za palisádu! Slyšíte?" řval někdo.

Muži vystrašení a zmatení nenadálým útokem nelidských protivníků propadali panice, hrozilo, že se ústup změni v úprk.

Připravte se zatarasit vchod!

Tohle nebyl rozkaz vyslovený slovy, ale mentální pokyn protavený do myslí skrze bitevní vřavu. Starý šaman stál na palisádě a pozoroval všeobecný chaos.

Z lesa se vynořil nový zástup útočníků. Někde na pozadí registroval Kovář temné skvrny bytostí poznamenaných kouzlem a biotechnologií, jak se stahují k pevnosti, současně viděl, že vstup do indiánské pevnosti najednou střeží jen dva muži - Sturlurson a Isi-woto. Další bojovníci se snažili co nejrychleji pohnout přenosnou částí palisády sloužící místo brány. Jako klín vyrazila k nejslabšímu místu obrany pevnosti masa temných stínů.

Kovář varovně zakřičel, téměř mimochodem sřál soupeře, který se mu postavil do cesty, a utíkal jim na pomoc. Dorazil současně s McCathailem, každý z jiné strany. Než se stačil útočící klín převálet přes dva náčelníky, narušili ho sebevražedným útokem. Kovář sekal, bodal, bil štítem, nevnímal rány, škrábance, seky drápy ostřejšími než meč. Věděl, že je za každou cenu musí zastavit.

Pak mu došel dech i síly, zjistil, že sedí na zemi a muži zavírají průchod palisádou. Byl celý pokrytý krví, vnitřnostmi a od několika ran do hlavy se mu točila hlava.

Vída, teď je tvá mysl mnohem přístupnější, vnímal sarkastickou poznámku šamana.

Před očima se mu zablesklo a spatřil Ljubu Bytewskou. Pouze mlhavě, nebyl schopen rozeznat žádné další podrobnosti.

Pod jejím obrazem rozeznával mapu okolí s černými tečkami nepřátel. Všichni mířili jedním směrem - k pevnosti.

Kovář měl pocit, jako by někdo natáhl jeho mozek na skřípec a v jediném okamžiku z něj vydestiloval všechny informace.

Je mi líto, Johnne, není čas, musíme použít drsnější metody komunikace, registroval drsný a jaksi lítostivý hlas své šéfové.

Přestože jste odhalil a zlikvidoval nepřátelského agenta, přišla jsem o velení nad touto operací. Přechází pod sféru Military divize. Zkusí se k vám dostat včas, ale moc na to nespolehejte. Spíš budou jen uklízet a kopat hroby.

Nezapomeňte, že každý škrábanec může být nakažlivý a pokud vás to chytne, nepomůže vám ani Kristem svěcená voda. Věřte, že bych kvůli vám obětovala i poslední litr, co tu máme. A ještě otázka, než se rozloučíme: Proč si myslíte, že metamorfovaní indiáni směřují všichni právě k vám? Mnoho štěstí.

Kovář se probral z transu a podíval se na svá předloktí a ruce pokryté bezpočtem šrámů a mělčích ran. Pokud to bylo nakažlivé, nemusel si už dělat starosti. Military divize Agentury? Co jsou vlastně doopravdy zač? A co myslela Bytewská svou poslední poznámkou?

"Nezapomeňte na Jonha!" poznal Fryggvassonův hlas.

Kovář cítil, jak se ho zmocňuje několik párů rukou, nemilosrdně ho svlékají a pak ho sám Fryggvasson od hlavy až k patě natírá vazkou mastí.

"Recept našeho čínského přítele," zasmál se ještě a mířil k dalšímu válečníkovi, kterého jeho pomocníci, nejsilnější a nejtěžší Vikingové, mezitím svlékli.

Kovář neměl sil, aby nějak Fryggvassonovu podivnou starostlivost komentoval, a raději se začal opět strojit do zbroje.

Další útok mohl přijít každou chvíli. Potom, bylo to spíš jen zdání, přeslech špatně vyladěného kanálu, uslyšel slabý a nezřetelný hlas někoho, koho neznal.

Změna priorit. Není důležité, zda dojde k dodržení daného směru vývoje v paralelním vesmíru. Za každou cenu musíme zlikvidovat ohnisko nákazy. Ztráty tisíců lidí a desítek let jsou přijatelné.

Tahle informace už zjevně nebyla určena jemu a nevěděl, zda za přenos vděčí Bytewské nebo všemi mastmi mazanému šamanovi. Neměl však čas přemýšlet, protože od palisády zněl varovný křik.

Nepřátelé šplhali po palisádě s neskutečnou snadností. Ti, kteří neměli dostatečné drápy, aby se na kolmých kůlech udrželi, si pomáhali přísekanými stromky používanými jako dobývací žebříky.

Tentokrát Kovář nepatřil k obráncům na dřevěných ochozech, ale k záložní řadě na zemi. Potřeboval si odpočinout.

Muži řvali, umírali a padali dolů většinou v objetí s tvory, kteří jen vzdáleně připomínali lidi. Spíš to byly válečné stroje vybavené drápy, tesáky a neskutečnou rychlostí a vytrvalostí. Stvoření předurčená k zabíjení. Bylo jedno, zda superbiotechnologií nebo nějakým zvráceným prastarým kouzlem.

Je jich mnoho, stahují se ze všech stran, ozval se starý šaman. Po sarkasmu v jeho myšlenkách nezbyl ani stín, zůstala jen únava. Kovář pochopil, že i on nějakým způsobem válčí proti přicházející přesile. Jako můry za světlem.

Boj pokračoval a mrtvých přibývalo.

S měsícem v zenitu se objevili první skokani. Monstra se zbytnělými zadními nohama, zakrnělými předními tlapami a protáhlou tlamou plnou několika řad ostrých trojúhelníkových zubů. První dopadl jen pár metrů od McCathaila. Viking skočil, jeho dvě sekery se mihly v krátkých půlobloucích, bestie se po něm přesto ohnala a sevřela jeho paži. V dalším okamžiku stisk povolil, protože jí Kovář usekl hlavu.

McCathail mu věnoval krátký škleb a vyrazil k dalšímu skokanovi. Boj se rozhořel jak nahoře na ochozu, tak dole na zemi. Kovář už dávno ztratil štít, bojoval mečem a scramasaxem současně. Spolu s Irem si vypracovali dokonalou, i když sebevražednou taktiku. Kde okamžitě nezabil sek nebo bod, následoval útok tělem jako taranem, který měl skokana povalit na zem. Druhý muž ho pak musel okamžitě dorazit. Kroužkové zbroje, prošívané, štěstí a obratnost je dosud chránily před fatálním zraněním. Lehčí už dávno nepočítali.

Po skokanech se objevili superskokani. Ti se nesnažili bariéru přeskochit, ale jako projektily se probíjeli skrz stopu silné kmeny, z nichž byla vybudována. Mrtvých přibývalo, každý takový netvor stál nejméně jednoho muže. Bojový řev a agonický křik umírajících se mísily s praštěním dřeva poddávajícího se živým střelám.

"Stahujeme se za barikády!" zaječeli Sturlurson a Isi-woto.

Kovář netušil, že existují nějaké barikády. Vybudování vnitřního okruhu obrany asi byla práce Morgan.

Belhal se v zadním voji, když spatřil tři superskokany, jak překonali palisádu i barikádu ze dřeva a hořících ohňů a dopadli rovnou mezi ženy přinášející dřevo na oheň a odnášející raněné. Máchnutí tlapou, jedna z postav se změnila v krvavou pastu.

"Neee!" zaječel McCathail a téměř stejně jako monstra přeskochil barikádu a dopadl mezi nestvůry.

V každé ruce jednu bradatici, rychlý jako blesk, bez strachu o život, toužící po smrti nepřátel, lhostejný k vlastnímu konci. Na okamžik všichni strnuli v pohledu na lidského démona a teprve pak mu vyrazili na pomoc. Další nápor byl odražen.

Je jich mnoho, příliš mnoho, všichni zde umřeme, slyšel Kovář šamana. V jeho myšlenkách nebylo poraženectví, jen konstatování faktu. Jako můry vábené světlem, znělo dál Kovářů hlavou. Proč jdou všichni k pevnosti? Znovu se mu vybavila slova Bytewské.

Bylo to jako blesk.

"Kde je mrtvola Loseta?" vykřikl. "Nebo jeho věci?"

Li Cheu trochu nejistě ukázal k jednomu z domů.

"Nechal jsem ho tam přenést. Chtěl jsem ho podrobně prozkoumat, zda není něčím zvláštní."

Kovář už neposlouchal. Vrhł se k Losetově tělu, v mžiku z něj serval oblečení, ale žádný přívěšek nebo kámen nenašel.

Pak začal prohledávat jeho věci. Až na dně vaku, zabalené do nevábně vyhlížejícího promaštěného hadru, to našel.

Nazelenalý kus hmoty připomínající odlévané sklo s téměř černým mnohostěnem uvnitř. Na každé ploše bylo vyraženo znamení magického biohazardu. Na jedné straně objevil číselný údaj přibývajících v pravidelném tempu.

Indikátor ukazující dobu, před kterou byl artefakt aktivován. Jak ho vypnout, netušil.

Kováři bylo jedno, co na jeho počínání řeknou ostatní. Zvedl věc do výše, dovolil, ať si ji všichni prohlédnou, a stručně řekl:

"Právě tenhle prokletý klenot sem láká bestie. Musíme ho dostat pryč a jsme zachráněni!"

"Hodíme ho dolů ze srázu," navrhl někdo váhavě.

"Ne, to nestačí," promluvil náhle Sturlurson s překvapující jistotou. "Musí být pryč, daleko, celé míle. Já ho odnesu!"

"Sám?" opáčil pohrdlivě McCathail. "Musíme být aspoň dva, abychom zvládli ty stvůry venku."

Isi-woto pohledem vyhledal starého šamana. Ten jen přikývl.

Náčelník indiánů ukázal na sebe a dál to nijak nekomentoval.

To bylo chytré, skoro moudré, muži z jiného světa, slyšel opět Kovář šamanův vnitřní hlas.

"Myslíte si, že vás nechám slíznout smetanu?" řekl klidně. "Beze mě zabloudíte."

Někdo se uchechtl.

A to zase hloupě. Ale statečně. Taková už muži jako ty jsou.

Čekali u barikády, až noc zesvětlá a budou moci vyrazit na cestu. Isi-woto každému z nich důkladně vysvětlil, kde po proudu jsou ukryty kánoe, na kterých ten, kdo prokletý drahokam donese až na místo, může odplout. Třicet mužů, v

kroužkových zbrojích, v brnění z kostí, proutí a kůže. Třicet válečníků.

"Tohle je jak ze staré legendy," zamumlal Sigfússon.

"Jo, tomu říkám hrdinská smrt," souhlasil někdo jiný.

"Ale kdo o nás bude zpívat, když umřeme všichni?"

"Nemůžu ti zaručit, že to budu já, to opravdu ne," pohodil hlavou chmurně Bjorkedal.

"Ženy o vás budou zpívat. Všechny indiánské ženy, co v téhle zemi žijí," odpověděla jim Marilyn Morgan.

Ona s nimi nešla, měla řídit obranu pevnosti pro případ, že by jejich plán nevyšel.

Isi-woto dal pokyn k výpadu. V pohasínajícím svitu hvězd spatřili houfující se nepřátele.

Dali se do klusu, bez křiku a zpěvu. Šetřili dech, síly, svou krev.

"Vrhněte oštěpy!"

Získali pár metrů.

"Šípy!"

Pár desítek metrů.

"Už jsou blízko!"

Čínské opakovačí kuše zaskřípěly, šipka za šipkou se nořila do těl útočníků. Nezabíjely je, nezastavovaly, pouze zpomalovaly, ale i to bylo lepší než nic.

Pak přišel čas boje muže proti muži.

První rány, záupnění, první mrtví. Postupovali vpřed jako ocelí pancéřovaná želva. Rameno na rameni, namačkání jeden na druhého. Kovář supěl, sekal, kryl se štítem, ale neustupoval. Nikdo neustupoval. Druh kryl druhá, jeden umíral za druhého. Jeden za všechny, všichni za jednoho. Už viděli řeku. Krváceli jako zvíře, jako zvíře se třiceti životy, které se rozplývaly stejně jako sníh za prvního jarního deště.

Kovář přišel o meč, ale nevadilo mu to, protože poraněnou ruku už stejně nemohl používat, a oháněl se jen svým válečným scramasaxem.

Pak narazili na něco velkého a hodně divokého. Tři muži padli k zemi současně, v okamžiku ticha slyšeli krev tryskající z přetátných tepen. Před formaci předstoupil Sturlurson. Svist čepelí, řev, zvuk trhaného masa, přerážených kostí, skřípění železa. A zase šli dál. Klopýtající zraněný Sturlurson pokrytý krví uprostřed houfu. Další stovka metrů, dalších pět mrtvých. Jarl padl k zemi. V ruce prokletý klenot, natáhl ho směrem ke Kováři. Ten ho sebral, ve světle rodícího se dne spatřil agentský přívěšek na Sturlursonově krku, stejný, jako měl Loset. Nebyl čas na otázky, na překvapení. Dál dolů k řece, ke kánoím.

Nový útok, noví mrtví. Kovář už nebojoval, neměl sílu ani zbraň. Pouze nesl kámen. Krok, další krok, padající těla.

Kanoe klouzající na vodu, McCathail čelící přibližující se bestii. Kovář padající na kolena, voda stoupající až k hrudi. S posledním vypětím zvedl kámen před sebe, aby ho mohl vzít někdo, komu ještě zůstaly nějaké síly, komu ještě v žilách kolovala horká krev. Jako přízrak se blížící vrávorající Sturlurson. Jarl s lebkou prosvítající přes strašlivé rány v obličeji sebral kámen, vlezl do lodí a s triumfálním výrazem umírajícího muže se odrazil do proudu.

Dvě monstra sápadící se po kánoi. Velký Viking se vrhl na bližší a strhl ho do vody, Kovář skočil po druhém, podřízl mu hrdlo a pak se sám zhroutil, váha zbroje ho definitivně stáhla ke dnu. Poslední, co rozmazaně viděl přes rozbouřenou hladinu, byl lesk seker McCathaila stojícího nad ním bok po boku se Siggfúsonem a Isi-Wotem.

Pak přišel den a s ním muži v maskovacích uniformách s palnými zbraněmi. Kovář je vnímal jen jako přízraky, anděly smrti odnášející bojovníky do Heliu nebo Valhaly. Lhostejně přecházeli mezi mrtvými a umírajícími, zvědavě si prohlíželi zabité bestie.

"Tohle je náš člověk, doktore," řekl někdo a ukázal na Kováře. "Toho dejte do pořádku."

Mezi uniformami se prodíral podmrčený svalnatý chlap s vizáží Mexičana, kterou ještě umocňovala dvojice nábojových pásů šikmo přes prsa. Na popruhu se mu houpal automat a za pasem měl zastrčený meč. Na rozdíl od ostatních neměl maskovací uniformu, ale obnošené kalhoty a košili neurčité barvy. S nikým se nebavil, soustředěně zkoumal stopy a každý mu přitom uhýbal z cesty. Kovář měl pocit, že ho zná. Snad jeho soukromý anděl smrti?

"Ti chlapi kryli jeden druhého až do konce," řekl nakonec svalnatec velicímu důstojníkovi.

Kovář se v duchu usmál. Ano, znal ho.

"Vypadá to tak," souhlasil voják.

"Zachraňte všechny, které můžete, zaslouží si to," pokračoval Vega klidně. "S naší technikou jich to osm deset může přežít."

"Vy jste se zbláznili! Víte, kolik stojí použití medi-jednotky vyššího stupně v tomhle světě? To si nemohu vzít na odpovědnost, navíc je to proti předpisům! Vy jste tu pouze jako pozorovatel!"

Vega jen pokrčil svalnatými rameny, nonšalantním pohybem sáhl k pasu a namířil na důstojníka svůj automat. Nikdo jiný si toho nevšiml.

"Prostě dejte rozkaz. Nebo ho nedejte, je to na vás... Pane."

Voják polkl, podíval se Vegovi do očí a to, co v nich našel, ho přesvědčilo. "Doktore! Potřebuji zachránit všechny, u kterých to ještě půjde!" zavelel.

Kovář se usmál. Starý dobrý Vega.

EPILOG

Ljuba Bytewská počkala, až se John František Kovář posadí, vytáhla ze sekretáře dvě baňaté skleničky a do každé z nich nalila štědrá dávku z broušené karafy.

"Armaňak, ten nejlepší," usmála se. "Na vaše zdraví, Johnne."

Kovář zamyšleně pozvedl sklenici a prohlédl si její obsah proti světlu.

"A na ty, kteří jsou ve Valhale," dokončil přípitek a s požitkem upil. "Nerozumím dvěma věcem. Proč naše oddělení přišlo o velení nad operací?"

Bytewská se zatvářila zachmuřeně.

"V okamžiku, kdy Loset použil biologicko-magickou zbraň třetího stupně, stala se z toho vojenská strategická záležitost. A priority Military divize jsou jiné než naše. Nemám je ráda, ale oni musí zacházet s tak hnusnými věcmi, že je to prostě poznamená. Naštěstí pro ně jste jim ušetřil spoustu práce. Loset svůj maják ze strachu před Sturlursonovým úspěchem aktivoval příliš brzy a epidemie se nestačila dostatečně rozšířit. Prakticky všichni nakažení se shromáždili u pevnosti a pak sledovali po břehu kanoi s majákem."

Kovář mlčky přikývl a snažil se zařadit si do svých vlastních zkušeností, co se právě dozvěděl.

"A ta druhá věc?" přerušila mlčení Bytewská po chvíli.

Aroma armaňaku navozovalo přátelskou relaxující atmosféru.

"Co Sturlurson? On byl druhý agent a vlastně celou dobu pracoval proti zájmu těch, kteří ho do světa vyslali."

Bytewská přikývla.

"To je nebezpečí číhající na každého agenta - rezidenta. Když je někde moc dlouho, zamiluje si ten svět, stane se tím, jehož roli hraje. A rezidenta mohou dělat jen ti, kteří mají právě k tomuto vcítění největší předpoklady. Sturlurson byl na svém místě dvacet let. Dávno přestal být agentem našich nepřátel a stal se jarlem Vikingů. Mužem, který chtěl objevit nový svět a věnovat ho svým potomkům. Odhaduji, že se dávno ztratil svým zaměstnavatelům a oni nevěděli, že proti nim stojí jejich vlastní člověk. Nebo to hrál na obě strany? Nevím," pokrčila rameny.

"Co se s ním stalo?"

Bytewská se usmála.

"Po tom, co Vega zahrál s vojáky svou ruskou ruletu, nám moc na ruku nejdou. Ale myslím, že ho dali dohromady.

Chtějí, aby jim dodával informace. Jenže Sturlurson je doma v tamtom světě a bude pracovat jen pro sebe. Pro své lidi.

Tím myslím indiány a Vikingy."

Když Kovář odcházel z pracovny své šéfové, potkal na chodbě vysokou, atleticky stavěnou ženu. Byla na krátko ostříhaná a někoho mu připomínala. Morgan, jako by potkal mladší vydání Marilyn Morgan.

"Madam?" oslovil ji.

"Johnne, ráda tě vidím!" poznala ho okamžitě a vtiskla mu radostný polibek. "V těch horách jsi mi vážně moc pomohl, těším se, až si poklábosíme a zavzpomínáme na staré časy. Teď mě ale omluv, náš profesor mi transportní okno nebude držet otevřené věčně. Měj se!"

Krátce mu stiskla rameno a ztratila se za dveřmi vedoucími do technologické sekce.

Kovář nic nechápal. Stál na chodbě, dokud ho z myšlenek nevyrušilo pobavené zakašlání. Poznal komtesu de Villefort.

"Agentura disponuje prostředky, o kterých se vědě z tvého času ještě ani nezdá. Díky nim my agenti nikdy neumíráme sešlostí věkem. A vzhledem k tomu, že v různých světech plyne čas různě rychle, měl jsi s naší Marilyn zřejmě nějaký další společný úkol. I když o tom sám ještě nevíš. Řekla bych, že jste se přitom, řekněme, spřátelili," usmála se rošťácky.

Kovář pokrčil rameny.

"Bohužel o tom zatím nic nevím. A v poslední době jsem měl o společnost krásných žen opravdu nouzi. Nezajdeme na skleničku?" navrhl a podíval se na komtesu tázavým pohledem.

"Neměl bys právě absolvovat další kolo regenerační kúry? Bytewská všechny varovala, že ti mají dopřát klid,"

Villefortová se tvářila jako nevinnost sama.

"Myslím, že tvoje společnost je pro mě lepším lékem než cokoliv, co mají naši doktoři," přebil její popichování Kovář.

"Mezi indiány se z tebe stal lichotník," usmála se, až se její extravagantní náušnice rozzářily odrazem jisker v jejích očích.

"Šampaňské?" navrhl Kovář. "Taittingera?"

"Jen to nejlepší je pro nás dost dobré," přikývla a zavěsila se do něj.

THE END